

SFÂNTUL PĂRINTE ARSENIE BOCA

Cuprins

Prima Parte.....	5
PĂRINTELE ARSENIE BOCA – „SFÂNTUL ARDEALULUI”	5
Autobiografie	5
Amintiri despre Parintele Arsenie Boca	10
Pe urmele Parintelui Arsenie Boca, in satele de munte ale Sibiului	24
Sfantul Ardealului, evocat de ultimul sau ucenic: parintele Pantelimon de la Manastirea Ghighiu	31
Sfântul de la Sambata Fagarasului – Parintele Arsenie Boca	39
Noi marturii despre viata si faptele parintelui Arsenie Boca	49
Pe urmele parintelui Arsenie Boca Ion Ghindea taran din Ucea de Sus – Fagaras	56
Zece ani de la moartea parintelui Arsenie Boca	63
Dosarul de securitate al parintelui Arsenie Boca.....	69
Parintele Pantelimon - preotul albinelor de la Ghighiu Ultimul ucenic al marelui duhovnic Arsenie Boca.	75
Amintirile Maicii Arsenia	80
Iisus in zeghe.....	87
Partea a doua	98
Mama Părintelui Arsenie	98
„Eu am fost pictat din pânțele maicii mele”	98
Părintele Arsenie... un Moise care ne-a despărțit Marea Roșie	101
Pictor de icoane și de suflete.....	120
Prima întâlnire cu Părintele și... următoarele!.....	121

Ucenici ai Părintelui.....	138
Moștenirea și ispășirea păcatelor "Trebuie să plătim pentru păcatele noastre"	141
Sfaturi și îndemnuri ale Părintelui Arsenie.....	145
Taina Spovedaniei „Cu cei ce se grăbesc eu nu mă grăbesc”	146
Sfaturi și îndemnuri ale Părintelui Arsenie.....	154
Post și rugăciune „Mai mare este omul în genunchi, decât în picioare”	154
Sfaturi și îndemnuri ale Părintelui Arsenie.....	161
Vindecări și sfaturi	163
Sfaturi și îndemnuri ale Părintele Arsenie.....	172
Căsătoria.....	172
Sfaturi și îndemnuri ale Părintelui Arsenie.....	184
Catolici, greco-catolici, sectanți, legionari „ <i>Sectanții sunt proorocul mincinos</i> ”.....	186
<i>Catolici</i>	186
Legionari	189
Sfaturi și îndemnuri ale Părintelui Arsenie.....	190
Dacă vreți preoți buni, nașteți copii creștini.....	191
Sfaturi și îndemnuri ale Părintelui Arsenie.....	194
Maica Zamfira „Sunt însurat și am copii, unii chiar mai bătrâni decât mine!”	195
Alte mărturii despre darurile și sfințenia Părintelui Arsenie	196
Sfârșitul lumii depinde de purtarea lumii.....	204
Sfaturi și îndemnuri ale Părintele Arsenie.....	205
Moartea Părintelui	207
Sfaturi și îndemnuri ale Părintele Arsenie.....	216

O întâmplare minunată din Sfântul Munte Athos povestită de Părintele Arsenie Boca (pe atunci tânărul diacon celib Boca Zian)	216
Dan Lucinescu- Parintele Arsenie Boca si securistii	229
Iisus in zeghe.....	233
Acatistul Preacuviosului Parintelui nostru Arsenie Boca	244

Prima Parte

Articole apărute în “Formula AS”

PĂRINTELE ARSENIE BOCA – „SFÂNTUL ARDEALULUI”

Autobiografie

Subsemnatul m-am născut în 1910, septembrie 29, în Vața de Sus, jud. Hunedoara. Școala primară și liceul în orașelul Brad, același județ. De pe atunci mi se remarca o anumită înclinație spre singurătate și spre probleme de religie, chiar peste puterile mele de atunci. Așa spre pildă am o carte a lui Immanuel Kant: „Religia în limitele rațiunii” iscălită: „Boca Zian cl. IV. lic.”

La intrarea în cursul superior de liceu am rămas orfan de tată, care era cizmar de meserie și foarte bun pedagog cu fiul său. Știu până astăzi că m-a bătut odată pentru ca să nu mai pierd timpul – ceea ce i-am făgăduit cu lacrimi și n-am uitat până acum, și de multe ori mi-a folosit în viață.

În cursul liceului mi-au plăcut foarte mult: matematicile, fizica, religia, desenul și muzica. Terminând liceul și luând bacalaureatul la prima prezentare, înclinam spre științele pozitive, dar dacă aveam avere sau

garantau tutorii pentru mine intram la aviație la Cotroceni – ceea ce n-a fost, împiedicându-mă sărăcia. Drept aceea a biruit înclinația contemplativă, sau speculativă și în 1929 m-am înscris la Academia Teologică din Sibiu.

În cursul teologiei mi-am vândut casa părintească spre a-mi putea continua studiile. Eram și bursier. Mamei nu i-am cerut niciun ajutor și nici nu mă înduram, întrucât era divorțată de tata iar eu eram dat tatii prin sentința de divorț, ca fiind, pe baza meseriei, mai sigur că mă va da la școală. În timpul teologiei mi se lămurea frumusețea chipului viețuirii călugărești și doream să mă instruiesc, pe cât puteam, mai temeinic, cu deosebire în latura mistică a vieții. Cu prilejul acela aveam următoarele note caracteristice: deprindeam pe mama cât mai fără mine și cât mai fără corespondență, ca oarecum să mă uite și să nu-i vie greu când va afla că m-am călugărit. Apoi, de la plecarea din Brad, mi-am pus o anumită disciplină austeră, care avea mai multe amănunte greu de crezut. Așa de pildă mi-am propus ca toată vremea teologiei să nu fac nici o cunoștință cu fete. Ceea ce n-am reușit, întrucât tocmai în anul acela 1929 Ministerul îngăduie și fetelor să studieze teologia, și m-am pomenit cu câteva colege. Dar cunoștințe în oraș am izbutit să n-am. Asta am reușit toată vremea teologiei, deși făceam parte și din „Reuniunea de muzică Gh. Dima” din Sibiu, de sub dirijorul N. Oancea, și care era mixtă. Aveam problema voinței în stăpânirea simțurilor. Mai mult chiar, mă preocupa, studiind mistica comparată a diferitelor religii superioare, ca să văd prin proprie experiență, cât se întinde sfera voinței în domeniul vieții sufletești și biologice. Mă interesa să văd dacă e adevărat ce afirmă cărțile asupra actelor reflexe, și asupra instinctelor, că anume sunt independente de voință și controlul conștiinței. Experiența mea personală însă mi-a dovedit că acțiunea voinței și a conștiinței se poate întinde și peste instincte și actele reflexe după o oarecare variabilă. Mă ajutau la aceste adânciri și studiile ce le făcea pe vremea aceea Mircea Eliade la Ecutta, trimis de Universitatea din București, pentru studii orientalistice. Iar parte de studii

le tipărea în Revista de filosofie din București, și-mi parveneau pe această cale.

Toate acestea mă interesau să le aflu și să le probez în vederea călugăriei. Mă abțineam de la „voia în oraș”, ci stam în curtea școlii cu poarta deschisă. Cu colegii nu ieșeam în oraș decât dacă trebuia în interesul școlii, a vreunui profesor, sau însoțiți de profesori, cum era cazul cu reuniunea de muzică. N-am dansat și n-am învățat lucrul acesta. Îmi dase tata grija asta – și mai cu deosebire când eram teolog nu-mi puteam închipui să fac așa ceva.

De viața altora în afara zidurilor teologiei am fost în cea mai perfectă indiferență și necunoștință. Toate preocupările mele erau și sunt până astăzi interioare, nu exterioare. Vorbirea mi-a fost urâtă de când mă știu. Chiar numele călugăresc l-am ales pentru că Avva Arsenie își alesese nevoiața tăcerii, prin care s-a desăvârșit interior.

Teza de licență în Academia Teologică rezuma strădaniile mele spre acea desăvârșire interioară a omului, și purta titlul: „Încercări asupra vieții duhovnicești”. Terminam teologia prin 1933.

În vacanță mă ocupam cu pictura.

Pictura mi-a lungit școala. Căci aflând Mitropolitul Nicolae Bălan că am talentul acesta, m-a trimis anul următor 1933/34 la Academia de Arte frumoase din București, care am terminat-o în cinci ani. Profesori principali aveam pe dl. Francisc Șirato, Costin Petrescu și Fr. Reiner, ultimul de la Facultatea de medicină. La medicină de multe ori nu puteam merge din cauza frământărilor și grevelor studențești, care mă supărau pentru motivul că pierdeam vremea și cunoștințele de anatomie și antropologie cu profesorul meu, care de multe ori era pus în imposibilitatea să-și țină cursul. Abia aci m-am lovit de mișcările politice studențești, care mi-au produs o impresie neplăcută. În mișcări studențești n-am intrat nici de fapt, nici de drept, întrucât Academia de Arte frumoase nu era considerată în cadrul Universității, ci ca o școală aparte. Deci pe noi de la Bellearte ne tratau ca fiind înafară de studenții ce

să se poată înscrie în centrul studențesc București. Am fost complet în afară de orice mișcare studențească sau înscriere în vreo mișcare politică.

Vremea în București am petrecut-o nelipsind de la școală niciodată. Bolnav încă n-am fost, ca să lipsesc pe pricina asta. Lucram la atelier foarte mult. Primăvara mergeam de la 5 dimineața și mă întorceam la internatul Radu Vodă unde locuiam, seara la cină. Trei ani am stat la internat, ca să fie o garanție pentru mine că nu mă ocup cu nici o pierdere de vreme. Pe-acolo mai veneau și studenți legionari care ne chemau cu ei. Nu m-am dus niciodată. Școala mă absorbea total și n-aveam vreme de pierdut. (Bătaia din copilărie pentru a nu pierde vremea mă urmărea ca un înger păzitor.)

Studiam foarte mult. Timpul ce-mi mai rămânea liber acasă îl foloseam citind și discutând teologie cu încă un coleg de-al meu care studia Conservatorul. Așa s-a întâmplat că odată, plăcându-mi foarte mult scrierea mistică a sfântului Ioan Scărarul, am tradus-o în românește, în vreme de 5 luni. M-a ajutat foarte mult la încheierea convingerii mele de-a intra în călugărie.

În vremea aceea, mișcarea legionară era în toi și se discuta de ea în toate părțile. Eu ca un independent de politic, nu mi-am găsit înclinație către mișcare. Apoi s-a întâmplat că nici nu m-a mai chemat nimeni. Singura mea participare a fost asta: când se întorceau din Spania, morți, Moța și Marin, am ieșit cu colegi întâmplători prin curte până la trotuarul străzii „Calea Griviței”, pe care trecea convoiul de la Gara de Nord spre Calea Victoriei. Căci Academia noastră era pe Calea Griviței. Deci am privit o parte din convoi și pe cei doi morți. Atâta tot.

Colegi la școală am avut de toate soiurile și neamurile. Aveam, la alți profesori, pe unul Vulpescu; ăsta era comunist, purta cravată roșie, însă discuții n-am avut împreună niciodată. Aveam coleg de clasă pe un evreu Ițhoc Steinberg – eram prieteni. Îi spuneam câteodată: Măi Steinberg, tu ești evreu și eu creștin, deci ar fi să fim unul împotriva altuia. Eu însă am să fiu mai bun ca tine și tu n-ai să te poți supăra pe mine, dacă în felul acesta te voi concura în viață.

Mai pe urmă, când am citit Biblia, am văzut că ultima misiune mondială e a evreilor, eventual a unei idei a evreilor.

Am terminat Belleartele cu bine, am făcut anul de practică, ce însă a fost mai scurt; am plecat, trimis de Mitropolitul Nicolae Bălan, în Sfântul Munte, ca să deprind călugăria de acolo. La plecare erau cele mai aspre cercetări ca nimeni din cei ce-au fost legionari vreodată să nu poată ieși din țară. Eu, neavând absolut nimic la activ, am obținut pașaport de călătorie: în Europa „sans Russie”, de la Prefectura poliției din Sibiu.

Iar întrucât eram diacon, am obținut și încuviințările speciale de la cele trei Patriarhii: a României, a Constantinopolului și a Atenei, precum și a celor două guverne: român și grec, precum că n-am nimic suspect la activ, ci simpla chemare către desăvârșirea interioară prin meșteșugul călugăriei.

M-am întors în țară la 8 iunie 1938. Țin minte data pe aceea, că intrând în țară prin Moravița am văzut drapelele românești, de acel 8 Iunie de odată.

De la data aceasta, până la Paștile anului viitor când am intrat în călugărie, mi-am adunat unelte de pictură, materiale, am mai învățat la Chișinău cu niște meșteri ruși poleitura cu aur „cicanca”, și alte lucruri trebuitoare unui atelier de pictură.

În Vinerea Izvorului după Paștile anului 1939, am fost tuns în călugărie primind numele Arsenie.

Un an m-am ocupat cu gospodăria, eram primul și singurul călugăr la Mănăstirea Brâncoveanu – Sâmbăta de Sus jud. Făgăraș. De pictură nu-mi mai rămânea vreme. Al doilea an la fel. Până când m-am luat de grijă că am învățat pictura degeaba. Se întâmplă în vremea asta că ne veneau oameni cu durerile lor și evlavie la Mănăstire și călugări. Mai intrase în călugărie Părintele Serafim Popescu. L-am rugat pe el să primească preoția – eu simțindu-mă nevrednic. A primit-o. Așa au început slujbele la Mănăstire după puteri.

Într-o iarnă, probabil prin 1941, ne trezim cu o avalanșă de oameni de toate vârstele și treptele, năpădindu-mă să stau de vorbă cu ei despre

necazurile lor. Aci m-am trezit să fac duhovnicie cu oamenii, deși nu eram preot. Știam că tot ce pătesc oamenii, li se trage de pe urma greșelilor sau păcatelor. Așa m-am văzut silit să primesc preoția și misiunea majoră a propovăduirii lui Hristos-Dumnezeu adevărat și Om adevărat, precum și a sfințirii omului, ca să aibă pacea lui Dumnezeu în sine, absolut în orice împrejurări s-ar afla în viață. I-am învățat să fie curați față de oameni și față de Dumnezeu; să dea Cezarului ce e al Cezarului (ascultare cetățenească, dajdie etc.) și lui Dumnezeu ce e al lui Dumnezeu (cuget curat, suflet purificat și trup curățit de patimi).

Despre această învățătură, martori îmi sunt toți cei ce-au ascultat povețele cele după Dumnezeu pe care li le-am dat: iubirea de Dumnezeu, iubirea de toți oamenii, fără deosebire, și viața curată, care fac cu putință reîntoarcerea noastră, a împlinitorilor, iarăși în Împărăția de obârșie, de unde ne-a trimis Dumnezeu spre scurtă cercare a cumințeniei și a iubirii noastre, pe pământ, în stadia și arena vieții.

Asta îmi este toată misiunea și rostul pe pământ, pentru care m-a înzestrat cu daruri – deși eu sunt nevrednic. Pentru asta sunt solicitat în toate părțile, ca să propovăduiesc iubirea lui Dumnezeu și sfințirea oamenilor prin iubire.

De alte gânduri și rosturi sunt străin.

R. Vâlcii. 17 iulie 1945 Ieromonahul Arsenie.

"Dragostea lui Dumnezeu față de cel mai mare păcătos este mai mare decât dragostea celui mai mare sfânt față de Dumnezeu". - Pr. ARSENIE BOCA

Amintiri despre Parintele Arsenie Boca

Parintele Ieromonah Arsenie Boca la Manastirea Brancoveanu

Fac aceste marturisiri ca semn de multumire, recunostinta si adanca pretuire, pe care eu si familia mea le aducem Parintelui Arsenie Boca, pe care il veneram ca pe un sfant al romanilor. Avem ferma convingere ca Dumnezeu l-a cinstit cu cununa sfinteniei si nadajduim ca si autoritatile sa o faca, cat mai curand. Sfinte Parinte Arsenie, roaga-te lui Dumnezeu pentru noi! Amin. ...

Fetita oloaga

M-am nascut in anul 1935, intr-o familie de oameni saraci, dintr-o localitate de munte, de langa Brasov. Primul copil nascut in familia mea a fost un baiat sanatos si frumos, iar al doilea copil am fost eu, care m-am nascut infirma de ambele picioare, slaba si pipernicita. Femeile din sat care m-au vazut o indemnau pe mama sa nu-mi dea de mancare, ca sa mor. Iar mama le spunea: "Daca Dumnezeu mi-a dat-o asa, eu ii dau de mancare si apoi sa faca El ce-o vrea cu ea". Iar moasa care a asistat-o pe mama la nasterea mea, ca atunci nu mergea nimeni la spital sa nasca, i-a zis mamei: "Ai grija sa n u mai ai alti copii, ca toti o sa fie schilozi". Dupa mine, mama a mai avut sapte copii, patru baieti si trei fete. Da, sapte copii, toti intregi, sanatosi si frumosi.

La varsta de 3 ani, m-au dus la operatie, dar nu s-au putut termina tratamentele la picioare, ca era inainte de razboi (al doilea razboi mondial), au venit deportarile sasilor, iar medicul care ma operase, de frica deportarii, si-a omorat cele doua fiice si sotia si apoi s-a sinucis. Apoi a venit razboiul, eu am ramas tot chinuita.

La sapte ani, m-au dus la scoala. Noroc ca nu era scoala departe de casa parinteasca, pentru ca mergeam cu mare greu pana acolo. Umblam foarte greu. Imi aduc aminte ca bunica imi dadea cate un bat in mana si-mi spunea: "Umbla drept, tu, umbla drept!". Cand m-a dus tata la scoala, invatatoarea nu a vrut sa ma primeasca, zicandu-i: "Du-o acasa si-o pune

la gura sobei sa aiba grija de foc, ca la altceva nu e buna". Dar tata i-a zis: "Eu ti-am adus-o ca s-o inveti carte, iar daca nu vrei, te dau in judecata". Invatatoarea n-a mai zis nimic si m-a primit. La scoala am intampinat alte greutati, copiii nu voiau sa se joace si sa vorbeasca cu mine. De cate ori ma ascundeam in recreatie si plangeam...

Verisoara cu naframa rosie

In vara anului 1948, Anisoara, o verisoara a mamei, a venit in sat si spunea la toata lumea sa mearga la manastire, la Sambata, ca e acolo un mare proroc, care-ti spune tot ce ai facut si chiar ce gandesti. Ea locuia in Brasov. Acolo a auzit de Parintele Arsenie, se facuse mare valva legata de el, si s-a dus si ea la manastire, sa-l vada. Cand a ajuns la Sambata, parintele era intr-un grup de oameni si le vorbea. Ea nu stia cine este. S-a apropiat de grup sa asculte si parintele a strigat-o: "Tu, cea cu naframa rosie, vino mai aproape!". Ea s-a uitat in dreapta si in stanga, sa vada pe cine striga, dar parintele a chemat-o din nou: "Nu te mai uita in dreapta si in stanga, ca pe tine te strig, cea cu naframa rosie". Anisoara s-a apropiat si parintele i-a zis: "Du-te prin sate si-L propovaduieste pe Hristos". Atunci ea a simtit o putere. A venit in sat, umbla din casa in casa si vorbea de prorocul de la Sambata. Oamenii au crezut. S-au dus din sat de la noi 40-50 de persoane la Sambata si toti s-au intors entuziasmati si plini de credinta. Parintele le spusese ce necaz aveau sau ce gandeau si le-a dat sfaturi ce sa faca.

In vara anului 1949, Anisoara a venit si m-a cerut de la mama sa merg cu ea la parintele Arsenie. Mama m-a lasat. Pe parintele Arsenie il mutase intre timp de la Sambata la Manastirea Prislop. Am plecat cu trenul, cu vreo 10-12 oameni pe care nu-i cunosteam. Dupa ce am ajuns la Hateg, aveam vreo 10-15 km de mers pe jos, dar oamenii au tocmit o caruta cu cai, au pus bagajele in caruta si pe mine peste ele. Am ajuns la sfanta

manastire spre seara. Pe atunci era fara porti si cu mult maracinis imprejur. Nu mai stiu unde am dormit, in vreo magazie. A doua zi dimineata, am mers in partea dreapta a manastirii si ne-am asezat in rand, in picioare, sa-l asteptam pe parintele Arsenie, sa vina sa ne dea binecuvantare. Fiecare avea in mana cate ceva. Langa mine era o doamna din Brasov si m-a intrebat: "Tu n-ai adus nimic sa-i dai parintelui?". Am ridicat stingerita din umeri. Nu stiam ca asa era obiceiul. Anisoara nu-i spusese mamei nimic. I-am raspuns: "Nu!". Atunci ea mi-a dat un pachetel, cat un pachet de chibrite, nu stiu ce o fi fost in el, si mi-a zis: "Da-i asta parintelui si cere-i ceva!".

Minunea

La un moment dat, parintele a coborat din chilie: inalt, imbracat intr-o reverenda alba, incinsa cu o centura neagra la mijloc. Avea parul negru si lung pana la umeri si niste ochi albastri, albastri... Eu eram a cincea sau a sasea din rand. Tremuram toata. Cand a ajuns la mine si a intins mana sa ma binecuvanteze, i-am intins pachetelul si am zis in gand: "Parinte, ajuta-ma sa pot umbla".

Chilia Parintelui Arsenie Boca, sapata in munte, la izvorul vail Sambata

In gand am zis, ca nu eram in stare sa scot un cuvant. Dansul a lasat mana in jos, s-a dat un pas inapoi, m-a privit din cap pana la picioare si de la picioare pana la cap si m-a binecuvantat, zicand cu voce tare: "Bine, asa sa fie!". Atunci am simtit un fior si o putere m-a strabatut prin sira spinarii. Si am simtit, deodata, ca pot sa ma tin pe picioare. Parintele Arsenie facuse o minune cu mine: imi daduse putere sa pot umbla. Am inceput sa plang, iar dansul a trecut mai departe. Credinciosii m-au

inconjurat si m-au intrebat ce am cerut, ce mi-a dat parintele? Eu nu le-am spus, ci am tot plans...

In anul acela, inainte de Ziua Crucii (14 septembrie), m-am dus iar cu verisoara mamei la Prislop. Parintele Arsenie lucra cu cativa oameni la clopotnita din curtea manastirii si la aducerea apei dintr-un izvor. Intr-o zi, ne-a luat pe toti copiii si ne-a spovedit in grup, apoi ne-a impartasit. In grupul nostru de credinciosi era o doamna din Brasov, care tot plangea. Parintele a intrebat-o:

- De ce plangi, ma?

- Am un baiat de 18 ani si nu ma asculta deloc, ba imi vorbeste si urat.

- L-ai botezat?

- Da, parinte!

- I-ai pus nume?

- Da, parinte!

- Si i-ai zis pe nume?

Ea a tacut. Parintele s-a adresat credinciosilor si a zis: "Uite, asa patesc cei care nu le zic copiilor pe nume, le zic toate negativele: impietitatea, raule, dracuserile, magarule, in loc sa le zica bunule, ingerasule, iubitele, scumpule, ori sa le zica numele dat la botez. Asa ii aveti, cum ii strigati". Apoi i-a zis femeii sa nu plece cu grupul de la Brasov, sa mai stea 2-3 zile la manastire.

In alta zi, dupa-amiaza, ne-a adunat pe toti copiii sa mergem la adunat de zmeura. Padurea din fata manastirii era toata plina de zmeuris (in padurea

prin care se merge acum la mormant, pe atunci nu era nici o carare). Am mers cativa metri, cand parintele se intoarce si priveste in jos. In urma noastra, venea un om cu o carte sub brat. Parintele il intreaba ce doreste, iar omul raspunde:

- Parinte, invata-ma cum sa citesc Psaltirea.

- "Din scoarta in scoarta", a zis parintele, si a pornit mai departe. Dupa cativa pasi s-a oprit, s-a intors catre omul acela si i-a spus: "Psalmii de blestem sa nu-i citesti, sa sari versetele ce sunt cu blesteme. Ca daca-i citesti, n-ai folos nici de ceilalti". Si iar a pornit cu noi mai departe. A mai facut cativa pasi, apoi a zis catre noi - eram vreo 8-10 copii:
- Mergeti pe aici, c-o sa gasiti zmeura, eu raman cu omul acesta, ca mai are sa ma intrebe ceva. Si s-au asezat pe iarba amandoi.

Atunci, de Ziua Crucii, a fost liturghie cu episcop si au fost sfintiti doi calugari: parintele Dometie Manolache (numit si Cucuzel), deoarece canta si predica foarte frumos, care mai tarziu a ajuns starete la Manastirea Ramet, si parintele Antonie Plamadeala, viitorul mitropolit al Ardealului. Dupa aceea n-am mai fost la Prislop. Pe parintele Arsenie l-au arestat, a venit comunismul... Nu l-am mai vazut pana in anul 1986.

Pelerinaje la Draganescu

Intre timp, m-am casatorit si am doi copii, o fata si un baiat. Sotul meu este preot, originar de langa Fagaras, iar in timpul studentiei, l-a cunoscut si el pe Parintele Arsenie, fusese de mai multe ori la Sambata, cand era parintele acolo. In toate zilele vietii noastre, binecuvantarea parintelui Arsenie Boca ne-a purtat de grija si ne-a ferit de rele. Prin anii 70, am venit in satul meu, la parinti, si m-am intalnit cu invatatoarea care nu voise sa ma primeasca la scoala. Ne-am oprit la vorba, in drum, si mi-a povestit despre tata, cum o amenintase cu judecata. Dar ii mai spusese

ceva: "Uite, asa oloaga cum o vezi, eu preoteasa am s-o fac, ai inteles?". "De unde a stiut tatal tau ca te faci preoteasa?", m-a intrebat. Mie mi-au dat lacrimile: "Binecuvantarea parintelui Arsenie", am zis in gand. "Uite, eu am un singur baiat", a continuat invatatoarea, "si n-are nici un noroc. Cand era copil s-a dat cu saniuta, s-a lovit la genunchi intr-un stalp si oricat am umblat la doctori, a ramas schiop. S-a casatorit, iar acum a divortat, si uite, tu ce noroc ai avut". Mie imi curgeau lacrimile si in gand multumeam parintelui Arsenie. "Numai Bunul Dumnezeu are grija si ne ajuta la fiecare", i-am raspuns.

Doream foarte mult sa ajunga si copiii mei la parintele Arsenie, pentru binecuvantare. Eu mereu le povesteam despre el, mai ales de cerul albastru ce se oglindea in ochii Sfintiei Sale. Prin anul 1983 m-am interesat cand poate fi gasit parintele la Draganescu, un sat de langa Bucuresti unde era o biserica pe care o picta, iar cand o verisoara a sotului s-a dus acolo, am trimis-o cu ea si pe fiica mea, care era studenta. In acea perioada, sotul meu facuse lucrari de extindere si reparatii la biserica in care slujea. I-am dat fetei o scrisoare catre parintele, prin care il rugam sa vina sa picteze si biserica noastra. Au ajuns la Draganescu. Parintele era in altar, in reverenda neagra si cu ochelari fumurii. Nu slujea, lua doar pomelnicele de la credinciosi. Fiica mea se gande: "Mi-a spus mama ce ochi albastri, patrunzatori are parintele, iar eu nu pot sa-i vad, pentru ca poarta ochelari". A ajuns la altar sa-i dea pomelnicul, parintele s-a intors sa-l ia, dar si-a scos si ochelarii, zicand: "Ei bine, ma!", si i-a dat binecuvantarea. Fata s-a emotionat de privirea foarte patrunzatoare a parintelui si i-a intins scrisoarea cu mana tremuratoare. Dar parintele i-a zis: "Nu, nu, nu ma angajez la asa ceva". A dat raspunsul fara sa citeasca scrisoarea.

In anul urmator, 1984, i-am trimis din nou, pe amandoi copiii, la Draganescu. Parintele Arsenie l-a luat langa el pe baiat, care era si el student, si i-a explicat pictura de pe pereti, explicatii legate mai ales de compozitia chimica a culorii, si i-a tinut o adevarata prelegere privind

efectul nociv al tutunului asupra organismului, incat ai fi zis ca e profesor universitar. Mai tarziu, ne-am dat seama care a fost rostul acestei discutii: desi in familia noastra nu s-a fumat niciodata, baiatul, in anturajul de la facultate, a incercat de cateva ori sa fumeze. Dar dupa discutia avuta cu parintele nu a mai fumat deloc, nici pana in ziua de azi. Parintele i-a mai spus baiatului: "Du-te acum, pana esti student, sa-ti tratezi urechea cu care auzi mai rau, fa-ti aparat auditiv, ca nu te costa nimic". Baiatul nu-i spusese nimic, ca nu auzea bine cu o ureche. Dupa ce a venit de la parintele s-a dus la doctor, si-a facut aparat auditiv si, Doamne fii laudat, dupa ce l-a purtat vreo 2 ani, i-a revenit auzul aproape complet.

Securea din altar

In anul 1986, afland ca in Saptamana Patimilor parintele Arsenie se afla la Draganescu, am luat-o pe fiica mea si pe nasa copiilor si am plecat sa-l vedem pe parintele. A trebuit sa mergem vreo 3 km pe jos, ca era un pod stricat si autobuzul nu putea sa treaca. Am ajuns la biserica pe la ora 11 dimineata, in joia mare. Era lume foarte multa, biserica plina. Se faceau liste, in ordinea sosirii, asa se intra la parintele Arsenie, care era in sacristie, si statea cu fiecare credincios cate un minut. Noi am fost trecute cu nr. 186, 187, 188. Dar cand ajungea omul in fata parintelui, era imposibil sa stea numai un minut. Dupa un timp, a iesit parintele afara si a zis:

- De ce ati venit asa de multi? Stiti ca sunt urmarit de Securitate!

- Parinte, nu vrem sa va facem rau, a zis un domn, dar n-am venit dintr-un singur loc, suntem din Constanta, Cluj, Brasov, Galati, din toata tara! Atunci parintele a inceput sa treaca printre oameni, adresandu-se unuia sau altuia. Ma uitam la dansul, amintindu-mi prima intalnire de la Prislop. Era tot asa, subtire si inalt, dar purta reverenda neagra, centura neagra, o caciula neagra pe cap si avea barba alba. Purta ochelarii fumurii. Se

intoarce spre altar si-i zice unui tanar, cam de 30-35 de ani:

- Ma, tu cu camasa albastra, porti barba?

- Nu, parinte.

- Esti popa?

- Nu, parinte.

- Atunci de ce te dai drept popa, ma? Nu te mai da popa, ca-i pacat. Tanarul n-a raspuns nimic. Oprindu-se langa un domn, cam de 60-65 de ani, acesta a zis:

- Parinte, am necazuri mari...

- Cati ai omorat?

- Nici unul, parinte

.

- Cati ai batut?

- Asa mi-a fost meseria...

- Puteai sa te muti de acolo?

- Puteam...

- N-ai facut-o, acum trage!

Apoi, parintele s-a dus langa o tanara cam de 30 de ani, ce avea o tumora pe gat, in dreptul urechii drepte. Nu se vedea, ca avea basma pe cap. Parintele da basmaua deoparte si o intreaba:

- Doare, ma, doare?

- Doare, parinte.

- Mai rabda, ma, un pic, mai rabda, ca prin rabdarea ta, noua semintii ies din iad.

Se apropie de parintele o femeie cu doua carti in mana, una de anatomie si una de chimie, si-l roaga sa le binecuvanteze, ca fiica ei vrea sa dea examen la medicina. Parintele le-a luat, le-a rasfoit si a zis: "Daca pun mana pe ele, crezi ca o sa intre la medicina? Spune-i sa invete!".

Apoi a venit la mine si a zis, fara ca eu sa-l fi intrebat ceva: "Pacatele facute aici, pe pamant, aici se vor ispasi; ca nu le vor trage cei ce le-au facut, ci se vor duce pana la al noualea neam, le vor ispasi cei nevinovati, dar are Dumnezeu grija de ei, le va rasplati El". Si s-a dus mai departe. Eu n-am spus nimic si nici nu mi-am dat seama atunci de ce mi-a spus mie toate astea, ci mult mai tarziu am inteles: ma intrebases de multe ori, in copilarie, de ce doar eu, din noua frati, ma nascusem infirma, de ce nu pot purta si eu pantofi ca celelalte fete, ci doar ghete ortopedice. Si iata, acum, parintele Arsenie imi daduse raspunsul.

Apoi parintele Arsenie s-a dus in altar si a adus de acolo o secure mare, legata cu o basma. A dezlegat-o si a zis: "Vedeti securea asta? Mi-a adus-o o mama tare necajita. Unicul sau fiu a vrut s-o omoare, pentru ca nu era de acord ca el sa se insoare cu o fata neserioasa. Si i-a zis mamei sale: Te omor, vino in curte sa te omor, nu aici, in casa. Au iesit in curte si i-a zis baiatul: Zi-ti rugaciunile. Sa-mi spui cand ai terminat. Mama a zis ca si-a terminat rugaciunile. Atunci baiatul a zis: Hai la padure, nu te omor aici, ci in padure. A plecat mama plangand si feciorul cu ea... Biata mama! Cand au ajuns in padure, a zis din nou baiatul: Zi-ti rugaciunile si sa-mi spui

cand ai terminat. Si mama s-a rugat din nou si i-a spus ca a terminat. Atunci baiatul a zis: Hai acasa, nu te mai omor. Inima i se inmuiaше prin rugaciuni." Si biata mama a adus securea cu pricina la parintele.

Apoi a cerut parintele un scaun, s-a urcat in picioare si a zis: "Va spun un cuvânt de invatatura la toti, ca nu e timp sa stau de vorba cu fiecare din voi. Majoritatea ati venit pentru casatoriile copiilor: o fata cand vorbeste c-un baiat, sa nu se casatoreasca pana nu merg parintii fetei sa se intereseze de baiat, daca merge la biserica, daca posteste, daca parintii lui merg la biserica, daca postesc... Tot asa si parintii baiatului, sa se intereseze de fata cu care vorbeste baiatul: daca fata merge la biserica, daca posteste, si parintii la fel. Si daca-i asa, sa fie de acord cu casatoria lor. Iar dupa ce se casatoresc, fetele sa faca copii, daca vor sa fie sanatoase. Uitati-va la cele cu rochii crete (la tiganci), sunt rosii in obraji si sanatoase, ca ele nasc toti copiii pe care li-i da Dumnezeu. Se vor inmulti ei si vor acoperi natia noastra. Altii ati venit obsedati de vrajitori; nu va fie teama de ei. Daca mergeti la biserica si tineti posturile, n-au nici o putere. Si lasati-va de desfrau. Astazi Dumnezeu pedepseste desfraul cu moartea (SIDA). Gata, trebuie sa plec, e aproape ora unu si vine clopotarul sa faca curat in biserica." Si s-a indreptat catre usa. Eu eram tare necajita ca nu vorbisem deloc cu dansul si m-am luat dupa el. Spre usa, un tanar i-a cerut voie sa-i faca o poza. Parintele i-a zis: "Bine, ma, fa-mi o poza, ca mai am trei primaveri". In pridvorul bisericii s-a oprit si le-a spus unor femei din partea Fagarasului: "Mergeti dupa biserica, in cimitir, si asteptati-ma, ca dupa trei ore ma intorc". Am ramas si noi. Eram in jur de 20-25 de persoane. Pe la ora trei si jumatate, a venit parintele. Lua cate o persoana sau doua si mergeau in spatele bisericii si stateau de vorba cateva minute. Odata, cand s-a intors, i-am iesit inainte si i-am spus: "Parinte, am fost la sfintia voastra acum 40 de ani, si mi-ati dat atunci o binecuvantare care mi-a intarit picioarele, sa pot umbla, si tot binecuvantarea Dumneavoastra mi-a purtat de grija, ca m-am casatorit cu un preot". Dansul m-a intrebat: "Si cum va impacati, ma?". "Foarte bine,

parinte". Apoi s-a dus de-a luat alte doua persoane sa stea de vorba. Cand s-a intors, trecand pe langa mine, i-am spus ca sunt cu fiica mea care vorbeste cu-un baiat si noi nu prea suntem de acord. Atunci fiica mea i-a aratat poza baiatului. Dansul a luat-o si a zis: "Nu-i de tine, ma, nu-i de tine, ca e un om foarte rau. Lasa-l, si sa-ti iei un om de omenie. Si nu te indeparta de parinti, ca o sa-ti fie foarte greu".

Cand s-a mai intors o data, l-am oprit din nou si i-am aratat poza baiatului meu, care voia sa mai faca o facultate. A luat poza si a zis: "De ce, ma, inginer nu-i place?". Eu nu-i spuseseam ca-i inginer. l-am raspuns: "E prea mult zgomot in uzina". Atunci parintele a zis: "Sa nu mai faca nici o facultate, ca se gata calendarul. Ai auzit? Se gata calendarul". Abia mai tarziu mi-am dat seama ce a vrut sa spuna: baiatul lucra ca inginer la Satu-Mare, si daca ar fi mers la facultate la Cluj (acolo voia sa mearga), ar fi fost in fruntea revolutiei, ca el era din fire initiator, sufletist, se implica in toate, si fiind printre revolutionari, putea fi omorat.

Apoi i-am cerut parintelui un sfat legat de sotul meu: daca e bine sa citeasca Moliftele Sfantului Vasile cel Mare. Mi-a raspuns: "Intr-un cuib de viespi, niciodata sa nu bagi batul". Eu l-am privit, probabil, uimita, dar dansul mi-a zis: "Du-te si spune-i sotului tau ce am zis, si va intelege el". Eu aveam un buchet de flori de mar, facute de niste maicute, din panza, si le-am dat parintelui, rugandu-l sa le primeasca, in semn de multumire si recunostinta. Le-a primit, desi nu primise nimic de la nimeni. Apoi am cerut voie sa-i sarut mana si m-a lasat. A venit si fiica mea sa-i sarute mana si l-am rugat sa-i dea o binecuvantare. Parintele i-a luat mana si i-a zis: "Ma, tu ai oasele moi, sa mananci branza de vaci". Eu am zis: "Nu-i place, parinte". "S-o mananci ca medicament, ai auzit? Ca medicament". Apoi a venit si nasa copiilor mei sa-i sarute mana, dar parintele n-a lasat-o, zicand: "Vezi ce-mi faci, ma? Toata lumea vrea sa-mi sarute mana, dar eu nu sunt vrednic".

Am multumit parintelui si ne-am indreptat spre poarta. Dupa ce-am facut 5-6 metri, parintele m-a intrebat:

- Aveti bilet de autobuz?

- Da, am raspuns.

- Vezi ca trece un autobuz gol pe aici, fa-i semn sa va duca pana in Pantelimon. Dar aveti grija, dupa ce iesiti pe poarta, sa nu vorbiti nimic cu babele de la marginea drumului.

Dupa ce-am iesit din curtea bisericii, babele au si inceput:

- Ce ti-a spus ghicitorul?

- Ti-a spus drept vrajitorul?

Noi n-am zis nimic. N-am facut nici 300 de metri, si ne-a ajuns un autobuz care ne-a luat pe toate trei si ne-a dus pana in Pantelimon, la statia de tramvai, care mergea la Gara de Nord.

Aceasta a fost ultima mea intalnire cu parintele Arsenie. Dar am simtit, nu o data, ca Parintele Arsenie ne-a indrumat si ne-a ajutat si dupa ce s-a mutat la Domnul. Va relatez doar doua cazuri:

In anul 2000, a avut loc o sfintire de biserica in apropiere de Brasov, dar noi nu ne-am dus. Noaptea, l-am visat pe parintele Arsenie, care mi-a spus: "Sa mergeti la sfintiri de biserici, ca acolo, in timpul sfintirii, se pogoara Duhul Sfant in toata plinatatea Lui peste cei prezenti, si va e de mare folos".

In vara anului 2004, fiica, ginerele si sotul meu, s-au hotarat sa mearga la

Prislop, la mormantul Parintelui Arsenie. Eu nu voiam sa merg, deoarece aveam o crapatura in talpa, la piciorul drept, care ma durea ingrozitor, nu puteam nici sa ating cu el pamantul, dar sa calc pe picior... Dar copiii nici n-au vrut sa auda, atat au insistat, ca am plecat cu ei. Am mers cu masina pana langa biserica manastirii si de acolo m-au luat aproape pe sus, pana la mormantul parintelui. M-au asezat pe un scaunel langa cruce. Nu era nimeni, era intr-o miercuri, peste saptamana. Mi-am intins piciorul bolnav si l-am atins de Sf. Cruce si am inceput sa plang si sa-i spun parintelui Arsenie: "Parinte, acum 50 de ani mi-ai intarit picioarele de am putut sa merg si in toti acesti ani m-ai scos din multe necazuri. Te rog, vindeca-mi si acum piciorul, ca poti sa ma ajuti, dar a mea nevrednicie te opreste si ale mele pacate te tin departe. Ajuta-ma parinte si nu ma lasa". In timp ce ai mei citeau acatiste si rugaciuni, s-a indurat parintele de mine si m-a vindecat, incat de la mormant am plecat pe picioarele mele.

La cateva zile dupa moartea mitropolitului Antonie Plamadeala, in vis am auzit un cor de ingeri care cantau inaltator. M-am intrebat cine canta, unde canta? O voce mi-a raspuns: "E un alai de ingeri care il insotesc pe mitropolitul Antonie". Eu am fost mirata: "Pe Antonie?". "Da, e sub ocrotirea parintelui Arsenie", mi-a raspuns vocea, "si au venit sa-l ia".

Sarut-mana, parinte Arsenie! Iti multumesc pentru tot ajutorul. Vino mai repede intre noi, fiii tai, pe pamant, ca valurile ispitelor sunt mari, iar credinta noastra se imputineaza. Vino, si nu ne lasa, ca pierim.

I.R. - Brasov

Pe urmele Parintelui Arsenie Boca, in satele de munte ale Sibiului

Cultul Parintelui Arsenie Boca depaseste cu mult zona satelor de munte ale Brasovului. Furisata pe sub culmile Fagarasilor, amintirea marelui duhovnic de la Sambata urca spre asezarile sibiene de sub varfurile Negoiu si Suru, spre Valea Oltului. E suficient sa-i rostesti numele, pentru ca oamenii sa-ti raspunda, pe data, cu amintiri. Toti l-au vazut. Toti l-au cunoscut. Toti i-au ascultat predicile infierbantate, tuturor le-a fost de folos cu rugaciunile si previziunile lui. Sub un cer albastru, de primavara grabita, intins ca matasea peste muntii ingropati in zapezi, am pornit inca o data pe urma "sfantului" neincoronat al Ardealului

Daca ajungi in Tara Oltului transilvanean, la Sebesul de Jos si de Sus, la Turnul Rosu, Porumbacu sau Racovita, sate asezate sub culmile vestice ale Muntilor Fagaras, nu se poate sa nu auzi pomenindu-se de Parintele Arsenie Boca. Numele lui leaga sufletele oamenilor cu o lumina care arde de peste cincizeci de ani. Iradierea unui ales al lui Dumnezeu care i-a propovaduit atat de puternic Acestuia prezenta si legea, incat oamenii s-au mutat cu o treapta mai aproape de rai. Orice ai povesti cu satenii acestor locuri, numele Parintelui lasa urma de aur, iar daca ajungi in vreuna din casele lor, chipul lui rasare printre icoanele si fotografiile de familie agatate in pereti. Atat de mare a fost credinta oamenilor in harul acestuia, incat atunci cand a fost mutat de la Manastirea "Sambata" la Prislop si apoi langa Bucuresti, la Draganescu, sate intregi l-au urmat in pelerinaje care nu se mai sfarseau, in ciuda oprelistilor si interdictiilor pe care Securitatea le instituisese. Marturiile celor care l-au cunoscut vin sa confirme faptul ca Parintele Arsenie Boca a ramas in viata ardelenilor ca un sfant care le calauzeste pasii si astazi, la multi ani dupa mutarea la cer.

Drumuri ascunse

Paraschiva Roman s-a nascut acum 75 de ani in Sebesul de Jos si l-a vazut pentru prima oara pe Parintele Arsenie cand acesta era staret la

Manastirea "Sambata de Sus". Chiar daca au trecut de atunci multi ani, amintirile ei sunt inca proaspete: "Aveam vreo paisprezece ani si stateam la o sora a mea care era morareasa la Vistea de Sus. De-acolo era foarte aproape de Sambata si mergea multa lume la Parintele. M-am dus si eu, cu un grup de femei, am trecut peste padure si, cand am ajuns acolo, l-am si vazut pe Parintele, care a venit drept la mine si mi-a zis: "Tu vii de la moara, de ce n-ai adus o tara de faina?". Era prin 41, tara se prabusise in foamete si lumea uitase de gustul painii. Daca nu mai fusesem la manastire, eu nu stiam ca trebuie sa duc cate ceva, ca Parintele sa poata imparti la cei nevoiasi. Dar ce m-a impresionat pe mine atunci a fost ca Parintele a stiut ca eu vin de la moara, desi nu ma mai vazuse vreodata. Pe atunci, Parintele era tanar si subtirel. Era inalt, avea barba si umbla cu haina calugareasca pe el. Dupa aceea am auzit ca Parintele a plecat la Prislop si apoi la Draganescu, langa Bucuresti. Am fost si acolo, pentru ca am avut copilul bolnav. De trei ori l-am cautat pe Parintele. Trebuie sa va spun ca plecam asa, pe ascuns, ca stiam ca Parintele a avut necazuri si ca era urmarit si acolo, la Draganescu, unde n-avea voie sa tie slujba in biserica, ci picta. Prima data l-am ascuns pe baiat intr-o caruta cu fan si asa l-am dus pana la gara. l-am lasat loc numai in dreptul gurii, ca sa rasufle. Ne-am dus cu trenul pana la Bucuresti, apoi am luat un tramvai si la urma un autobus, pana in sat. Cand am coborat din masina, l-am luat pe brate pe baiat si l-am dus vreo doi kilometri, pana la biserica unde era Parintele. M-a ajutat un vecin, Vasile Posea, care mai fusese si stia ce mare har are el. Era plina biserica de oameni cand am ajuns, si eu am ramas mai langa usa. Nu indrazneam sa ma duc mai aproape, eram mai rusinoasa si nacajita cu copilul bolnav. Dar Parintele m-a vazut si a venit drept la mine si eu i-am spus de baiat. Nu m-o certat ca pe altii, o pus numai mana pe capul baiatului si pe spate si-l tot mangaia. Mi-o spus ca boala lui se trage de la un pacat din partea neamului barbatului meu si ca are sa traiasca baiatul, dar n-are sa se faca bine niciodata. Poate asa sa fi fost, pentru ca socrul meu s-o impuscat, si soacra l-a tot blestemat ca de ce a lasat-o singura, cu sase copii. Poate de acolo sa se fi tras, cine stie?

I-am dus atunci 1 kg de lumanari din ceara curata si Parintele a luat lumanarile si a zis: "Binecuvantati sa fie bostinarii, ca au umplut toata tara de ceara!". Si dupa ce s-a uitat un pic la mine, mi-a mai spus sa mananc multa miere de stup, ca acela-i leacul meu. Dar io nu-i spusesem Parintelui ca as avea ceva, desi eram tare bolnava cu fierea si ficatul. Nu-i spusesem, pentru ca grija mea era baiatul, nu ma mai gandeam la mine. Si Vasile asta, vecinul care m-a dus la Parintele, tare s-a minunat: "Tu Chiva, tu, tot esti tu buna la Dumnezeu, da io asa ceva n-am mai vazut, sa-ti ghiceasca cineva boala si sa-ti spuie si leacul". Am mai fost de vreo doua ori la Parintele si totdeauna ne-a primit tot cu vorbe bune. Simteai asa, o mangaiere sufleteasca, cand erai in preajma lui. Cand se uita la tine, parca avea privirea lui Iisus din icoane. Avea un chip frumos, aparte, ochi albastri si un pic de barba. Dar avea o voce aspra. Stand acolo si asteptand sa vorbim cu Parintele, multe am auzit."

Achim Roman, baiatul Paraschivei, tine minte ca avea 15 ani cand mama lui l-a dus pe brate la Parintele Arsenie. Mai stie ca a calatorit in acelasi autobus cu Parintele, de la Bucuresti pana in Draganescu, fara sa stie, dar ca de la inceput, de cand a urcat in masina, i-a atras atentia un om care a stat cu doua scaune inaintea lui si care a tacut tot timpul drumului. "Avea ochelari grosi pe ochi si era tare frumos la chip. Cand a coborat din masina, dupa ce am ajuns, mergea asa, parca un pic intr-o parte. Dar s-a dus asa de repede, de nu ne-am putut tine dupa el. Cand am ajuns la biserica, era plin de lume, si acolo am vazut ca omul acela din autobus era tocmai Parintele. El statea de vorba cu oamenii fara sa se fereasca. Nu se retragea cu ei, ci vorbea tare, le spunea direct ce avea de spus. Ascultai acolo si puteai invata multe din ce auzeai. Si mie mi-a zis ca o sa ma simt mai bine dupa ce o sa implinesc 25-30 de ani, dar ca n-o sa ma vindec de tot niciodata, ca o sa raman asa, mic de statura, numai cat o jumatate de om. Mi-a mai spus sa invat o meserie, ca sa nu ajung cersetor, sa nu fiu la mila nimanui. Mi-a spus sa aleg sa fiu croitor, cizmar ori frizer. Am ales croitoria si acum pot zice ca nu traiesc pe spinarea

nimanui. Cat imi trebuie mie pot sa muncesc. Sunt cu sufletul impacat ca l-am cunoscut pe Parintele Arsenie. Nu pot spune ca am simtit ceva deosebit atunci cand el mi-a pus mana pe cap si pe spate, dar am simtit in timp binefacerea lui. "Ma copile", mi-a zis a doua oara cand am fost la Draganescu si cand m-am asezat pe niste lemne care erau langa biserica, ca nu mai puteam sta inauntru de durerea picioarelor, "ma copile, tu esti ursit sa te faci ca si covrigul la spinare, dar om face cumva sa nu ajungi chiar asa". Avea numai vorbe intelepte Parintele si ne tot spunea sa ne ferim de cei bautori. Veneau oameni din toata tara la dansul. Multi l-au cautat, dar putini l-au gasit, pentru ca nu se arata oricui. Era un noroc si un dar sa poti sta de vorba cu dansul."

Tata necredincios

In bucataria laiei Paraschiva e cald. Vorbele se impletesc si se cheama una pe alta, descriind intamplari si chipuri de oameni care l-au cunoscut pe Parintele Arsenie. Femeia care m-a condus pana aici, Ana Popa, povesteste si ea cum a ajuns la Draganescu acum mai bine de treizeci de ani, cu grija de a-l ajuta pe tatal ei, ce avea un mare pacat nespovedit. "N-a fost un om prea religios tata, nu prea mergea la biserica. Lucra la padure, si duminica, cand era liber, se odihnea. El avea un frate mai mare care era la pocaiti si asta ii spunea sa nu se duca la spovada la preot, ci sa se spovedeasca la un copac, ca-i tot aia. Avea tata o durere mare de cap, toata ziua lua medicamente. Asta i s-a tras de la un pacat mare, pe care l-a facut in tinerete. Atunci a dat drumul la un lemn de pe o coasta si, chiar daca a strigat la aia care lucrau mai jos si care erau verii lui, lemnul a lovit pe unul din ei si l-a omorat. De atunci, el a ramas asa, cu o frica mare, ca a omorat un om si nu s-a mai dus la biserica. M-am gandit cum sa-l ajut si, cand a implinit 70 de ani si era mai bolnavicios, l-am dus la Parintele Arsenie. Cand am intrat cu el in biserica, s-a uitat Parintele catre tata si a zis: "Sa fi venit acum patruzeci si cinci de ani la mine, tu nu ajungeai asa". l-a spus sa se roage, sa mearga la biserica, sa dea un dar la biserica din sat si l-a binecuvantat. Timp de un an de zile, tata n-a mai stiut ce-i aceea durere de cap, parca i-o luase cineva cu mana si a mai trait apoi

inca patru ani. Eu am fost de mai multe ori la Parintele si dansul isi amintea de noi, chiar daca veneau sute de oameni acolo. Ne cunostea ca am mai fost si nici nu intreba nimic, stia de ce a venit fiecare. Avea pentru fiecare o vorba potrivita, era un om tare frumos, nici nu va pot spune cum era. Razletea asa, o lumina, cand te uita la dansul. Pe mine m-a ajutat mult si, ori de cate ori am fost la dansul, mi-a spus sa facem copii, ca sa ne mantuim. Ne mai spunea sa avem dreapta socoteala si sa ne spovedim, ca altfel copiii nostri o sa traga pacatele noastre. "Parintii mananca aguride si la copii li se strapezesc dintii", asa zicea Parintele. Tin minte ca-i placea tare laptele de bivolita si, cand am fost cu sora mea acolo, langa Bucuresti, i-am dus o sticla de lapte, pe care sora mea a pus-o intr-un sufertas cu apa, ca sa nu se strice laptele. I-a parut bine Parintelui de lapte. Tot atunci a venit acolo o femeie, care i-a spus Parintelui ca i-a adus o tara de unt, dar dansul s-a uitat la ea si i-a zis cu voce aspra: "Tu stii ce mi-ai adus aici? Uita-te in pachet!". Si femeia s-a uitat si a vazut ca untul ei era plin de viermi. "Tu sa nu mai iei laptele de la alte vaci, sa nu mai lasi copiii altuia flamanzi!", i-a mai zis Parintele femeii aceleia care era fermecatoare, de lua prin farmece laptele de la vacile altora. Eu am fost si la Prislop si m-am rugat la mormantul dansului. I-am facut sapte ani de-a randul parastas aici, la biserica din sat, si cred ca ar trebui canonizat, ca sa i se faca acatist si sa ne putem ruga, pentru ca el ne ajuta si de dincolo de viata."

Trandafiri sub zapezi

"Si eu am fost la Parintele", imi spune Elena Talvan, "am fost ca am avut un necaz cu o fata care mi-a fost bolnava. Cand am intrat in biserica, Parintele mi-a spus ca stie de ce am venit si ca boala fetei vine de la pacatele noastre sau ale parintilor nostri. Sa ne rugam mereu, asa ne-a mai spus. Am fost si la mormantul lui, in 28 noiembrie, atunci cand i se face pomenirea, si tare am fost mirata, ca, desi era inceput de iarna si ninsese deja, trandafirii de pe mormant erau vii, in floriti, ca si cum afara ar fi fost cald. S-au mirat toti cati au fost atunci acolo si am aprins lumanari si la bradul de langa mormant, pe coaja caruia a aparut semnul

crucii, ca si cum ar fi fost pictat de cineva. Atunci s-a intamplat un lucru ciudat. O femeie a luat un pic de pamant de pe mormantul Parintelui si l-a bagat in geanta. Cand sa plecam, autobusul cu care am venit n-a mai putut sa porneasca. S-a stricat masina si soferul nu isi dadea seama ce poate sa aiba, ca doar fusese buna cand am venit. La o vreme, femeia care luase pamantul de pe mormant s-a gandit ca poate din cauza aia nu porneste masina, a dus pamantul la locul lui si numai asa a putut autobusul sa plece. Sunt bucuroasa ca am putut sa-l cunosc pe Parintele. De cand l-am vazut prima oara mi-am schimbat viata. Si fata mea, care a fost la Parintele, s-a intors catre credinta si Biserica. Dansul mereu zicea ca plata pacatului e moartea si ca ne putem mantui si in lume, nu numai in calugarie, daca facem si crestem copii."

Visul

Maria Steva a fost telefonista. Acum locuieste in Turnul Rosu si spune cui vrea sa stie ca sfatul Parintelui Arsenie a salvat-o de la moarte. A fost atat de bolnava, incat ajunsese sa aiba doar treizeci si sapte de kilograme. Era mai mult o umbra, atunci cand doua vecine, Maria lui Gavrilă si Lina lui Gogu, s-au dus la Parintele Arsenie si i-au cerut un sfat pentru ea. Parintele i-a trimis vorba sa-si ia copiii si sa se duca pana la Manastirea "Turnul Rosu", de trei ori la rand, si sa se roage acolo, pentru ca acela e un loc deosebit. Asa a facut Maria. Ajutata de copii, a trecut peste sapte coturi ale Oltului ca sa ajunga sus in munte, la manastire, s-a rugat, a privegheat acolo si, la putina vreme dupa asta, doctorul Stefan Roman, care lucra la Bucuresti, dar se tragea din Turnul Rosu, a aflat de ea, a vazut-o si i-a dat un tratament care a facut-o bine, desi nimeni inainte nu stiuse de ce boala suferea. Lala Maria imi mai povesteste si despre o vecina, Lenuta, care stia sa cante foarte frumos la slujbele din biserica si care a aflat ca are o tumora la gat. Parintele Arsenie a trimis-o acasa sa se roage si s-a intamplat sa aiba amandoi acelasi vis, si vecina Lenuta, si Parintele. Maica Domnului li S-a aratat si le-a spus ca operatia este salvarea, pentru ca Lenuta sa poata canta mai departe slava Domnului. Si asa a fost.

Covorul cu pasari

Ion Mihai sta mai catre capatul satului. Pana la casa lui drumul merge serpuit printre case vechi, inchise cu porti inalte. Tetea Mihai a implinit 66 de ani si e bolnav si suparat. Fata lui este grav bolnava si el si nevasta o ingrijesc de patruzeci de ani, ca pe un prunc ramas neajutorat. A fost de multe ori la Parintele Arsenie sa-i ceara sfat pentru fata si acesta l-a sfatuit sa se roage si sa se spovedeasca des. "Odata m-am intalnit acolo, in curtea bisericii de la Draganescu, cu un batran care zicea ca a fost carutasul ce-l ducea pe Parintele Arsenie unde avea nevoie, atunci cand era staret la "Sambata". Mi-a spus omul acela ca l-a dus odata pe Parintele cu caruta pana la Voila si ca, atunci cand a ajuns la podul din padure care trece catre Cincu, caii n-au mai vrut sa mearga. S-a dat jos carutasul, a prins caii de hamuri, dar acestia tot nu voiau sa mearga mai departe, si atunci Parintele l-a chemat inapoi in caruta pe om si, dupa ce acesta a urcat la locul lui, cu o voce aspra a strigat Parintele catre un tufis de maces: "Pleaca, mai, de acolo!". Ce sa vezi? Cand a strigat Parintele a iesit afara un lup mare, care a luat-o la fuga. Si-apoi, Parintele a coborat din caruta si a mers inainte. S-a oprit la mijlocul dealului si s-a intors in toate partile fluierand usor. Zicea carutasul ca atunci au venit sute de pasari, din toate partile cerului, si s-au pus pe umerii si pe capul Parintelui, ca un covor, ca l-au acoperit si ca asa, acoperit cu totul de pasari, Parintele a urcat dealul pe jos, usor, ca si cum pasarile acelea l-ar fi dus pe aripile lor. Si cand a ajuns sus, le-a trimis la culcare si acestea au plecat si nu s-a mai zarit nici una, ca si cum nici n-ar fi fost. Parintele s-a urcat apoi in caruta si au plecat mai departe, unde aveau treaba. Altadata, Parintele Arsenie mergea pe jos, insotit de un alt calugar, de un barbat si de o femeie care au venit sa-l cunoasca. Brusc, a inceput o ploaie mare si n-au avut unde sa se adaposteasca. Dupa ce ploaia s-a terminat, toti erau uzi pana la piele, numai Parintele avea hainele uscate si nici o picatura de ploaie nu se vedea pe straiele lui. Mergea linistit, inaintea lor, cu o geanta sub brat, o geanta in care ducea niste carti. Acesta a fost Parintele", mai

spune cu voce domoala Ion Mihai, "a fost mai presus de oameni si eu simt ca sunt fericit ca l-am cunoscut."

Mai sunt multe povesti despre Parintele Arsenie Boca, pe care mi le-au spus oamenii din Sebesul de Jos. Am putea umple caiete intregi cu amintirile lor, dar dreapta masura si cumpatarea pe care le cerea Parintele de la cei care-l cautau ma opresc, inainte ca portretul celui pe care am incercat sa-l descifrez din marturiile de mai sus sa alunece tot mai mult intr-o legenda.

Sfantul Ardealului, evocat de ultimul sau ucenic: parintele Pantelimon de la Manastirea Ghighiu

La manastirea Ghighiu, in buza Ploiestiului, isi traieste batranetile unul dintre ultimii ucenici ai Parintelui Arsenie Boca, cel numit cu atata dragoste si evlavie, "Sfantul Ardealului".

Cu mult inainte sa-ti dea binete si sa-ti vorbeasca, parintele Pantelimon te intampina cu un zambet cat o latifundie de lumina, plutind spre tine printre stupii de-albine pe care ii pastoreste in clipele dintre rugaciuni. Chipul sau ascutit prin post aspru, pe care flutura o barba alba si rara, iradiaza un soi de inocenta copilareasca, in vreme ce ochii par ca tradeaza o taina care il bucura permanent. Taina si bucuria credintei traite deplin. La 83 de ani, viata sfintiei sale e un sir de incercari pe care le-a transformat in trepte spre mantuire. Asa l-a invatat duhovnicul sau dintai, parintele Arsenie Boca, a carui amintire o poarta nestinsa in suflet si despre care vorbeste greu. Smerit, batranul calugar de la Ghighiu se teme sa nu fie acuzat de trufie, facandu-si, Doamne fereste, reclama, pe renumele celui mai mare duhovnic al Transilvaniei.

In anii '50, parintele Pantelimon a fost calugar la manastirea Brancoveanu, de la Sambata de Sus, din Fagaras. Pe urma, a suferit pentru credinta in temnitele comuniste mai multi ani. I s-a interzis sa reintre in manastire si abia in 1980 s-a adapostit la Ghighiu, unde a fost preotit si unde slujeste si azi. Interviu pe care il publicam a fost realizat in toamna anului 2007.

"Un cuvant ca de foc"

- Cum l-ati cunoscut pe Parintele Arsenie Boca?

- Aveam vreo 18 ani cand am mers sa-l vad pe Parintele despre care se dusesse vestea, la manastirea Sambata de Sus, din Fagaras. El era in mijlocul unei miscari de reinviere duhovniceasca grozava. Duminica de duminica se adunau puhoai de oameni din toti muntii din jur, la Sambata, sa-l vada si sa-l asculte pe Parintele Arsenie. Avea un cuvant ca de foc si o putere foarte mare asupra oamenilor. Eram curios ce fel de om al lui Dumnezeu este acesta, de vorbeste atata lume despre el. Si am stat in multime cuminte, pana s-a terminat predica. Atunci, Parintele a venit printre oameni, ii privea scurt si le spunea ce trebuinte au si ce sa faca. La un moment dat, il vad ca se uita spre mine si-mi spune: "Copile, sa te duci sa faci armata si apoi sa ma cauti. Numai atunci vom vorbi despre calugarie". Am ramas intepenit. Eu nu venisem cu gandul sa ma calugaresc, ci doar sa-l vad, dar dupa ce l-am vazut, mi-a trecut prin minte fulgerator ca as vrea sa-i fiu alaturi in manastire.

- Si ce-ati facut?

- Am tacut, mirat ca mi-a cunoscut gandul, si la o vreme am plecat. N-am mai dat pe la manastire un an, doi, pana m-am dus in armata si acolo m-a cutremurat pentru prima data puterea lui Dumnezeu si mi s-a intarit convingerea ca trebuie sa ma calugaresc.

- In ce fel vi s-a aratat puterea lui Dumnezeu? Ce s-a intamplat?

- Eram pe un camp, adunati in front, cateva plutoane de soldati. Si un ofiter ne vorbea despre noile timpuri care se deschid si ca noi, astia de la tara, care avem gargauni in cap si credem in Dumnezeu, ar trebui sa punem mana pe carte, sa ne luminam si sa devenim de ajutor tarii. Ne spunea ca Dumnezeu nu exista si ca numai pregatirea profesionala si ravna ne pot salva. Altcineva nu-i sa ne ajute. Si deodata s-a scuturat cerul si a inceput sa ploua cu galeata si sa trasneasca. Trasnetele erau tot mai aproape de noi. Al treilea fulger a lovit niste brazi chiar in spatele nostru si a izbucnit valvataie mare. Atunci, toti am scapat armele din maini, am cazut in genunchi si ne-am facut cruce. Chiar si ofiterul cel indracit. Pe urma, s-a potolit ploaia si ne-am reluat pozitiile. Eu am zambit, iar ofiterul m-a vazut. "Ce razi, ma? Si de ce ti-ai facut cruce?" I-am raspuns: "Eu mi-am facut cruce ca sa ma apere Domnul. Dar dumneavoastra de ce v-ati inchinat, daca nu credeti in Dumnezeu?" A tacut suparat.

- Dupa ce v-ati satisfacut stagiul militar, v-ati dus la Sambata?

- Da. De data asta, eram hotarat sa ma calugaresc. Si Parintele Arsenie m-a intampinat ca si cum eram cunostinte vechi. Trecusera cativa ani... Am inceput sa muncesc pentru manastire, sa asist la slujbe si sa fac totul pentru a fi tuns in monahism.

"Cand te privea, te paraliza"

- Cum vi-l amintiti pe Parintele Arsenie din acea vreme?

- Nu era voinic, ci subtire si inalt. Dar desi era destul de fragil, parea extrem de puternic. Avea o atitudine foarte darza, mandra, si se impunea unde aparea, fara nici un efort. Puterea lui era mai ales in ochi. Cand te privea, te paraliza. Avea o autoritate care venea din interior prin privire, ca o forta in fata careia nu-ti ramane decat sa te supui. Nu era nevoie sa faca vreun gest, caci iti spunea din ochi ce sa faci. Te facea sa plangi sau sa te bucuri, dupa cum iti era sufletul, usor sau greu de pacate.

- Dar de unde ii venea aceasta putere? Era foarte tanar, avea in jur de 30 de ani pe-atunci. Cand a avut timp sa creasca duhovniceste atat de mult?

- De la Dumnezeu, de unde altundeva? Avea o putere de rugaciune mare, iar Dumnezeu le da mult acelora care stiu sa se roage. Lui i-a dat darul acesta de a patrunde in sufletul fiecaruia si de a-i cunoaste pacatul. Si vazand lumea ca Parintele ii stie betesugurile si ii da si leacurile, fara sa apuce sa se marturiseasca, a crezut in el ca e omul lui Dumnezeu si l-a ascultat.

- Magnetismul pe care il exercita asupra maselor era harul divin...

- Pai, da... La rastimpuri, Dumnezeu trimite popoarelor oameni care sa le arate calea, oameni pe care ii intareste in duh si carora le da multe daruri. Un astfel de om a fost Parintele Arsenie. Eu am credinta ca Parintele Arsenie a avut aceasta forta duhovniceasca deosebita, prin care a facut si minuni, pentru ca ne apropiem de Marea Judecata, de a doua venire a lui Hristos. Cu cat e mai aproape Parusia, cu atat ne trimite Dumnezeu oameni mai puternici, ca sa salveze ce se poate salva, caci El nu vrea sa ne piarda.

"Nu pot sa va mantuiesc, ci doar sa va trezesc"

- Cum se purta Parintele Arsenie cu cei mai tineri?

- L-am cunoscut destul de bine si pot sa va spun ca nu am vazut un om cu o putere mai mare asupra oamenilor si a lucrurilor. Supunea totul, nu prin vointa, ci prin credinta si prin exemplul personal. El lucra cot la cot cu noi si cauta sa ne invete pe cei incepatori cum sa ne comportam, cum sa muncim, cum sa ne rugam, sa facem cinste manastirii si sa ne imbunatatim duhovniceste.

- Avea si momente cand glumea sau cand era afectuos?

- Pe cat de aspru era la o prima privire, pe atat de bun era dupa ce-l cunosteai. La inceput ti se parea biciul lui Dumnezeu. Aspru la purtare, aspru cu sine, aspru cu pacatul. Dar daca ii urma sfatul si te pocaiai, atunci il vedeai cat e de bun. Pe noi, calugarii mai tineri, ii placea sa ne

invete diverse lucruri, de la literatura si pictura pana la munca la grajd. De multe ori glumea si radea cu noi si era foarte bland. Se inasprea doar in fata pacatului. Lucra cu noi si nu cerea nimanui sa faca mai mult decat putea. Ca manastirea era atunci o ruina. Peste 200 de ani a fost ruina. Si am lucrat mult s-o refacem. Nu te chema la munca, ci se apuca primul de treaba si toti il urmam. Erau multi studenti. Uneori, se batea cu zapada cu noi. Spunea ca e bine sa ne comportam cum ne e varsta, ca avem timp sa devenim seriosi si sa uitam de joc.

- Va amintiti vreun sfat pe care-l dadea mai des?

- Parintele a vazut ca lumea il iubea si se temea ca unii pot cadea in idolatrie. Si le spunea tuturor: "Voi veniti dupa cuvânt de folos si apoi asteptati sa va mantuiesc, dar eu nu pot asta. Eu pot doar sa va trezesc din pacatele in care traiti. Pentru ca viata asta e scurta, iar cealalta e vesnica si n-as vrea sa plangeti la ziua Judecatii". De aceea, Parintele nu prea primea sa i se sarute mana. Totusi, unora le permitea. Si l-am intrebat de ce pe unii din oamenii care vin la el ii lasa sa-i sarute mana. Mi-a zis: "Acestia ma vad pentru ultima oara". Erau din cei care se opuneau comunismului si care apoi au murit in munti si in inchisori.

- L-ati vazut vreodata nervos pe parintele Arsenie?

- Nu. Avea o seninatate de mare rugator. Dar cand se supara, se incrunta putin, fara sa i se intunece chipul. Iar daca erai vinovat, te privea de simteai ca nu-i poti ascunde nimic.

- Era vorba numai de autoritate sau si de dragoste?

- Dragostea la el o simteai daca-l cunosteai, cum am spus. Era ca acei tarani care-si saruta fiii doar in somn. Cand greseai, nu te certa, nu ridica glasul, dar te privea intr-un anume fel. Cum si atunci cand merita laudat, nu iti cauta in coarne, ci te privea si stiai ca meriti sa fii laudat.

- L-ati vazut vreodata plangand?

- Da. Plangea cand se ruga. L-am surprins odata la chilie, cu lacrimi pe obraji. Pe urma si in altar l-am vazut lacrimand, cand sluzea. Plangea pentru pacatele oamenilor. Ii era necaz ca oamenii nu vor sa se indrepte si se duc astfel de la Fata lui Dumnezeu.

- Parintele e considerat un sfant, mai ales de catre ardeleni. De ce exista in Ardeal un cult pentru parintele Arsenie?

- Pentru faptele lui bune. El era exact dupa cuvantul lui Dumnezeu. A scos poporul din intuneric. L-a invatat cum sa traiasca dupa cuvantul Domnului. Poporul a simtit dragostea lui. Pentru ca a fost samanta buna, samanta semanata de Parintele rodeste si astazi.

- Cum vorbea Parintele: direct sau in pilde?

- Pacatele le spunea pe fata, de cele mai multe ori public, dar tainele le spunea in pilde. Avea obiceiul de a spune verde in fata pacatele unora, pentru a-i invata si pe altii. Dupa Liturghie, se adunau multi in curtea manastirii, parintele trecea si se oprea la fiecare. O femeie i-a spus: "Parinte, nu-mi merge bine deloc". Iar el: "Stiu, dar stii si tu de ce, aminteste-ti de cei pe care i-ai ucis" - caci femeia facuse avort. Alta data, un baiat si o fata au venit la el si i-au cerut binecuvantare sa se casatoreasca, iar parintele le-a spus sa nu se cunune, fiindca sunt frati si mult vor patimi daca fac pacatul acesta. Ei nu l-au crezut si s-au cununat, au facut trei copii, unul surdo-mut si doi indraciti.

- V-ati spovedit la sfintia sa. Cum era ca duhovnic: dur sau ingaduator?

- Era mult rabdator. Nu spovedea pe oricine si nu dadea canoane. Caci stia ca poti sa faci formal canonul si sa fii tot cu gandul la pacat. Si ca, daca nu-ti da canon, dar tu te caiesti cu adevarat, vei fi mai ravnitor la rugaciune si te vei infrana mai bine de la pacat.

- Nu erau si oameni care se indoiau de Parintele?

- Ei, ba da. Mereu sunt si din acestia. Odata, un taran i-a injurat pe cei

care se duceau la Parintele Arsenie si pe loc i s-a strambat gura. N-a mai putut s-o deschida, nici sa bea apa. L-au dus oamenii la manastire si Parintele s-a apropiat de caruta in care se gasea amaratul si l-a intrebat: "Ce ti-a facut, bade, Arsenie? Ia deschide gura si graieste!". Si pe loc omul a putut deschide gura sa vorbeasca, s-a aruncat in genunchi si a inceput sa planga si sa se caiasca pentru ce spusese.

O minune a Parintelui Arsenie, dupa moarte

- Cat ati stat langa Parintele Arsenie?
- Destul de putin, cam un an, ca apoi l-au arestat. Mai tarziu ne-au arestat si pe noi, pe mine si pe inca cinci calugari, ca nu voiam sa plecam din manastire si eram considerati "agitatori mistici".
- Stiti cum a fost arestat Parintele Arsenie?
- Au venit intr-o zi cinci securisti si un procuror. Dar Parintele stia dinainte ca vor veni sa-l ridice, ca asta era darul sau. Si cand au ajuns acolo, i-a intampinat Parintele Arsenie: "Mai, stiu de ce ati venit, dar duceti-va acasa, ca daca vede lumea ca ma luati, o sa va alunge cu pietre. Vin singur maine dimineata la voi". Astia n-au mai zis nimic, au plecat cu privirile in pamant.
- Le era frica de el?
- Poate ca nu. Dar se temeau de revolta oamenilor, ca era mai la inceputul terorii, prin '48, cand inca nu se stia cum reactioneaza lumea si se auzea deja despre partizanii din munti. Iar Parintele era in legatura cu partizanii, pe care ii ajuta si-i spovedea. Poate si de partizani s-au temut securistii.
- V-ati revazut mai tarziu cu Parintele Arsenie?
- Da, mereu, pana la sfarsit. Dupa ce a iesit din inchisoare, Parintele a fost luat sub protectie de Patriarhul Justinian... Picta la Schitul Maicilor si acolo l-am revazut pentru prima oara dupa inchisoare. Si, vorbind odata

cu sfintia sa, mi-a spus pe nepusa masa: "Sa te duci acasa, la Fagaras, si sa ma vorbesti de rau. Daca nu ma vorbesti de rau, la mine nu mai ai ce cauta!". Eu l-am intrebat ce sa spun. Si el: "Lasa, ca te taie pe tine capul". Adica, voia sa spuna ca de rau stim sa vorbim toti. N-am zis nimic, dar n-am facut asa.

- Si ce-a spus data urmatoare cand v-ati vazut?
- Picta, si cand am deschis usa mi-a zis: "Ti-am spus sa nu mai vii la mine daca nu ma vorbesti de rau". La care i-am raspuns: "Pai, daca te vorbeam de rau, Parinte, nu ma mai vedeai". "De ce?" "Imi spargeau capul oamenii". Si a ras.

- De ce v-a pus la incercarea asta?
- Cred ca din doua motive: sa vada ce simte poporul, daca il apara, daca ii spune ca e vorbit de rau... Si apoi, sa vada daca mai judec corect dupa inchisoare.

- Ati trait vreo fapta minunata ca urmare a puterii duhovnicesti a Parintelui?

- Sunt mai multe, dar nu le pot povesti, pentru ca lumea nu le-ar intelege. Mi-a zis o data: "Veniti la mine, va dau sfat, dar voi asteptati si minuni. Sa stiti ca mai mult o sa va ajut dupa ce voi pleca la Domnul, decat acum". Si a avut dreptate. Eu i-am simtit mereu ajutorul dupa ce a murit. Si am trait o minune, acum trei ani. M-am dus la parastasul care i se face Parintelui anual la manastirea Prislop. Nu mai fusesem, si am zis sa merg sa slujesc pana nu mor. A fost foarte frumos. Pe la ora patru dupa masa, am plecat indarat spre Bucuresti, cu cineva cu o masina. Numai eu si soferul. Dar tot drumul am simtit ca in masina mai era cineva langa noi, pe bancheta din spate. Si, va spun adevarat, masina n-a venit pe pamant pana aici, la Barcanesti.

- Cum adica?
- Plutea... Am ajuns in trei ore, desi la dus am mers opt ore. Pe drum am intalnit stopuri, accidente, dar nu ne-am oprit, pe toate le-am depasit,

parca prin aer. Ma uitam la omul care conducea si ma intrebam de ce trece pe rosu, doarme? El nu spunea nimic, nu spuneam nici eu. Parca ne temeam sa vorbim. Cand am ajuns aproape de manastire, aici, masina a inceput sa se auda cum merge pe pamant. Si a zis soferul: "Masina noastra merge pe pamant". L-am intrebat: "Ce-ai simtit, omule?". Si el: "Am simtit pe cineva in spate si altceva nimic. Eu n-am condus pana aici, stiu ca masina a mers singura". Si-am auzit atunci o voce in spate: "Pana aici am venit cu voi". Cand m-am intors, nu era nimeni.

- Ati mai povestit intamplarea aceasta cuiva?
- Nu, ca oamenii de azi nu mai cred.
- Ce invatatura mai de pret v-a ramas de la Parintele Arsenie?
- Sa fim pregatiti de moarte, prin felul in care traim, ca sa dam bun raspuns la judecata de apoi. Si prin curajul marturisirii, sa spunem adevarul cu orice risc. L-am ascultat, drept pentru care am fost inchis.
- Erati pregatit de moarte?
- Da. Si acum sunt.

Sfântul de la Sambata Fagarasului – Parintele Arsenie Boca

Daca veti intreba vreodata un taran din satele cuprinse intre Brasov, Fagaras si Sibiu daca a auzit de parintele Arsenie Boca, fata lui se va lumina ca o zi de duminica. Te va prinde de mana, te va duce in casa, aratandu-ti-l pe perete, printre icoane. In satele din Muntii Fagarasului, parintele Arsenie e un sfant. La zece ani de la trecerea lui intre drepti, magia fortei sale duhovnicesti e mai puternica astazi ca niciodata, pilda vietii sale - un indreptar. Oamenii au nevoie de Dumnezeu. Martir al Bisericii Ortodoxe, suferinta parintelui Arsenie Boca e rascumparata deplin

de iubirea profunda a celor care l-au cunoscut. Sunt mii! De la ei incepe legenda

Pe mormantul parintelui Arsenie Boca iarba nu se ofileste niciodata, nici macar in iernile cele mai crancene. In noiembrie, de ziua parintelui, e potop de lume la Manastirea Prislop. Mii de oameni vin aici, asculta de la un cap la altul cuvenitele slujbe de pomenire, saruta apoi crucea si pleaca, neuitand sa ia cu sine un pumn de pamant sfintit, spre protestul vreunui preot din preajma, care ii cearta cu blandete: "Ajunge, oameni buni, ca o sa dezgoliti sicriul".

Parca nici un duhovnic nu a fost mai iubit decat parintele Arsenie. Fagarasenii - cel putin - il venereaza si ii spun, fara ocolisuri: Sfantul. Multi l-au cunoscut si stiu ce spun. Nu l-au parasit niciodata, urmandu-l de la Sambata la Prislop si de acolo, mai departe, la Draganescu, langa Bucuresti. Si acum, in vorbele fagarasenilor amintirile dau in clocot. Parca ar fi fost ieri: inalt, frumos la chip, cu ochi puternici si patrunzatori, imbracat in rasa alba si vorbind cu glas tunator fiecaruia, dupa greutatea pacatului savarsit: "Cati copii ai, femeie?". "Doi", raspundea sfioasa femeia... "Si cu restul ce-ai facut?"

Multe se spun despre parintele Arsenie Boca. A fost un sfant? Avea darul rugaciunii inainte-vazatoare? Iesea el, asa cum se zice, prin usile ferecateuite ale celulei de la Securitate? Pe zi ce trece, oamenii care l-au cunoscut cu adevarat sunt tot mai putini si mai batrani. Te intereseaza sa afli adevarul, dar el aproape ca nu mai conteaza. Exagerata sau nu, imaginea parintelui Arsenie apartine de acum legendei...

Vazator cu duhul

Nu e usor sa scrii despre un om atat de puternic ca Arsenie Boca. Viata parintelui avea partile ei ascunse, tainuite de privirile oamenilor, asa cum era chilia sa de pustnic de pe Valea Sambetei - un loc aproape inaccesibil, sapat in jgheabul unor pereti prapastiosi de stanca, pe care

parintele sculptase chipul Maicii Domnului, transformand salbaticia muntilor in altar de rugaciune si meditatie.

Dincolo de biografia sa bogata ca subiectul unui roman (licentiat in teologie, medicina si belle arte, inchis doi ani la Canal pe motive politice, alungat de la Prislop, scos din viata monahala de catre comunisti si urmarit tot timpul de Securitate), parintele ramane unul din cei mai mari duhovnici ai acestui secol. Nu intamplator oamenii l-au urmat peste tot, nelasandu-l niciodata singur. Putini insa l-au cunoscut cu adevarat, primind ingaduinta de a-i sta in preajma.

"Parintele era de felul sau tacut", isi aminteste taranul Ion Lupu, de 76 de ani, din Voivodeni - Fagaras. Cat timp a stat la Manastirea Sambata, pe care a renovat-o din temelii, il vedeam aproape in fiecare zi. Niciodata nu l-am pomenit zambind sau vorbind mai mult decat trebuie. Era aspru si cu sine, si cu ceilalti, ascunzand de privirea oamenilor si postul, si rugaciunea. Da, parintele era vazator cu duhul. Cand m-am dus prima oara la dansul, a trebuit sa astept vreo doua zile pana sa-mi vina randul la spovedanie. Imi lasasem treburile neterminate acasa si stateam ca pe ghimpi. Parintele m-a observat si mi-a zis: <<Du-te sa-ti vezi de joagar si apoi intoarce-te>>. In clipa aceea, am amutit. Intr-adevar, imi citise gandul - mintea mea era la joagar si nu la spovedanie. Cateva luni mai tarziu, cand deja incepuse razboiul, la usa chiliei se aduna puzderie de femei. Voiau sa intrebe despre soarta barbatilor plecati pe front si erau atat de multe, incat parintele nu mai avea timp sa le asculte pe fiecare in parte. Se uita in multime si, aratand cu degetul, zicea: <<Tu, pune-ti o cruce dupa casa... Tu, pregateste pachet, ca sotul tau e ranit, dar traieste>>. Cateva zile mai tarziu, femeile se intorceau la chilie, spunand: <<Ai avut dreptate, parinte. E ranit, dar traieste>>. Asa era parintele. Nici nu deschidea gura, ca el iti si spunea pentru ce ai venit. Imi amintesc de un soldat care voia binecuvantarea lui inainte de a pleca pe front. Cum l-a vazut, parintele s-a schimbat la fata si i-a zis: <<Acuma vii?

Regimentul tau a plecat asta-noapte si esti dat dezertor>>. Asa a si fost. N-a mai apucat sa ajunga la unitate, ca o patrula militara l-a arestat."

"Cine vrei sa-ti poarte crucea?"

Era parintele cu adevarat clarvazator, cum spun toti cei care l-au cunoscut? Ion Lupu din Voivodeni e absolut convins ca asa stateau lucrurile. Prin post si rugaciune, parintele stia toate cate aveau sa se intample. Isi cunostea chiar si incercarile prin care urma sa treaca. "Inainte de a fi arestat, l-am vazut intr-o dimineata cu o mare tulburare pe chip. Ca niciodata, simtea nevoia sa vorbeasca despre sine si atunci mi-a zis: <<Asta-noapte, mi-am vazut in vis camasa de botez. Am doua pete rosii pe camasa. Am doua pacate, pe care trebuie sa le platesc in curand>>. N-am inteles nimic din vorbele parintelui. Abia dupa ce l-au dus la Securitatea din Brasov, am priceput de ce cu o zi inainte de arestare m-a oprit, spunandu-mi: <<Sa nu mai vii la Sambata sa ma cauti. Daca ai vreo trebuinta, sa strigi de acolo, ca eu te aud>>. Parintele isi cunostea viata si de aceea nu-si pierdea niciodata calmul si seninatatea. Inchis la Cetatuie, la Brasov, securistii au vrut sa-i tunda in batjocura barba lui mare si neagra, dar - ca un facut - nimeni nu indraznea sa-l atinga, speriasi parca de privirea si de forta lui. Doar un tigan, pe nume Luca, plecat chiar din satul meu, s-a oferit voluntar. Pazise porcii in Voivodeni si acum ajunsese sublocotenent la Securitate. El l-a tuns, dar parintele l-a avertizat: <<Ma, in curand ai sa te barberesti si tu>>. Intr-adevar, nu a trecut nici o luna de zile si Luca a revenit in sat sa pazeasca porcii, fiind dat afara din armata, ca apoi sa moara intr-un accident."

Toata lumea care l-a cunoscut marturiseste ca se intorcea de la parintele cu o mare usurare in suflet. Stramtorat de multime, parintele Arsenie privea peste capetele tuturor, facand semn cu mana si spunand: "Vino tu, amarato, ca ai ramas vaduva cu 8 copii", si femeia se pornea pe plans ca asa era. Dintr-o privire ii separa pe cei veniti din curiozitate, de oamenii cu probleme grele. Nimeni insa nu pleca neintarit cu un sfat sau cu o vorba de imbarbatare. Chiar si cand, arar, certa pe cineva, o facea

duhovniceste, spre mantuirea sufletului. Un batran i se plangea, de pilda, ca sotia ii este paralizata si fara putere, cerandu-i parintelui sa o vindece, dar el l-a oprit, vorbind ca sa auda toata lumea: "Mosule, crucea cine vrei sa o poarte in locul tau?".

Din zugrav pe suflete, zugrav de biserici

Intarit intru credinta si cu rabdare de sfant, parintele Arsenie Boca si-a dus la randul lui crucea suferintei, trecand prin iadul anchetelor si al detentiei, traind apoi cu demnitate umilinta exilului in lume, pictand 15 ani Biserica din Draganescu, precum spunea Nichifor Crainic, mentorul sau: "Din zugrav de suflete, iata-te zugrav de biserici. Fii fericit ca mangai cu penelul pe cei desavarsiti".

Despre sederea sa la Draganescu se stie parca si mai putin. Urmarit mereu, sacaitor, de Securitate, parintele evita sa vorbeasca fagarasenilor veniti special sa-l vada de la sute de kilometri, incercand in felul sau sa-i protejeze. Era imbracat simplu, ca orice mirean, avand mereu o bundita in spate, din cauza racelii din biserica, unde isi desavarsea opera - imnul pictural inchinat lui Hristos, liturghia imaginii si a traiirii estetice. Satenii din Draganescu aproape ca nu-l luau in seama. "Li spuneam Pictorul", isi aminteste Gheorghe Marinescu, astazi cel mai batran om din sat. "Venise la parintele Bunescu sa picteze biserica si era foarte retras. Abia acum imi dau seama de ce intorcea spatele multimei, facand cu degetul la gura - semn ca e urmarit si ca nu poate sa vorbeasca. Am stat mai mult timp in preajma parintelui, parandu-mi-se un om ca oricare altul. N-am avut ochi sa vad, desi avea mare putere: imblanzea animalele doar cu o privire si nu puteai sa-i ascunzi nimic. Iti stia cugetul si gandul cel mai ascuns. Imi amintesc cum i-a spus unui taran din Fagaras, care isi lasase traista cu mancare in curtea bisericii: <<De ce te ingrijesti de nimicuri? Traista ta e pazita>>. Si intr-adevar, plecand de la el, omul si-a gasit bagajul cu doi caini mari alaturi, stand ca niste paznici. Mi-e greu sa va raspund la intrebari. Se spune despre el ca era vizionar si proroc. Eu stiu doar ca aici, la Bunesti, cat s-a trudit sa picteze biserica, era foarte cumpatat si la

mancare, si la vorba; ca muncea fara mila, facandu-si singur mortarul si canonindu-se pe schele, pana noaptea tarziu, incat parintele Bunescu, privind picturile, zicea toropit de emotie: <<Parinte, ai pus o intreaga dogmatica pe perete. Tu nu pictezi, ci predici fierbinte pe ziduri>>. Vorbele acestea le inteleg abia acum.

In sinea lui, trebuie sa fi suferit mult. Ii pareau rau ca nu mai poate sluji in biserica, iar cand isi amintea de Prislop, ofta cu amaraciune, acolo avand - din cate am inteles - un loc anume in care dorea sa fie inmormantat. Stia sa rabde, insa. Chiar daca in ultimii ani slabise si era bolnav si de plamani si de ficat, nu l-am auzit niciodata cainandu-se. Ii pareau rau ca nu le putea vorbi oamenilor asa cum dorea, dar tot el, imi amintesc, a zis odata: <<Niciodata nu-i poti multumi pe toti. La Sambata, stateam si 36 de ore in spovedanie. Nimeni nu mi-a zis: Du-te, parinte, sa te odihnesti>>.

Asa era Pictorul nostru - neluat in seama de bucuresteni, dar iubit ca un sfant de fagaraseni. A stat cu noi, dar n-am stiut sa-l pretuim. Cand apareau pe drum fagarasenii, cu traistele grele si umflate, satenii din Bunescu ziceau cu invidie si rautate: <<la uite cum ii cara numai bunatati>>. Daca oamenii ar fi stiut ca in straiti nu era decat o paine mare, ardeleneasca, de 4-5 kilograme, s-ar fi rusinat cu totii."

Parintele Arsenie Boca va muri pe 28 noiembrie 1989 si va fi inmormantat cinci zile mai tarziu la Prislop, in locul ales chiar de el, in prezenta a 2000 de oameni. Si aici sunt multe taine si lucruri inca nelamurite. Multi din cei cu care am vorbit sunt convinsi ca parintele a fost schingiuit de Securitate, ca avea unghiile de la maini smulse si ca inainte de a muri si-a avertizat calaii: "Spuneti-i lui Ceausescu ca nu mai apuca Craciunul". Altii, care s-au ingrijit de inmormantarea parintelui, spun dimpotriva ca a murit de moarte buna la Manastirea Sinaia, ca slabise din cauza muncii epuizante si a numeroaselor boli pe care le avea. Conteaza

mai puțin teama și reținerile unora de a vorbi despre acest lucru. Mai devreme sau mai târziu, adevărul va ieși oricum la iveală. E limpede că părintele Arsenie Boca nu a fost un om obișnuit și că Dumnezeu a lucrat prin el neîntrerupt. Timp de aproape 50 de ani cât a durat regimul comunist, de-a dreptul sau cu subtilitate perfidă, s-a încercat ascunderea părintelui și a numelui său. Faptul că imaginea lui țâșnește acum, la zece ani de la moarte, mai strălucitoare ca oricând, e semn că cei fără prihană își au plata lor, la adăpost de invidia patimă a lumii acesteia.

Sincer să fiu, când am aflat că părintele Arsenie Boca a trecut în cele sfinte abia în 1989, ceva din adâncul ființei mele s-a cutremurat. Întreaga mea viață mi-am petrecut-o alături, la nici 15 kilometri, de un mare duhovnic - de un urias. Faptele și cugetul mă îndeamnă să refuz ideea că am fost contemporan cu părintele. El aparținea, oricum, unei alte lumi - cea a oamenilor dreți și adevărați. Nu întâmplător, la Prislop, pe mormântul său iarba și florile nu se ofilesc niciodată.

Sorin Preda - Marturii ardelenesti

Baglazan Dumitru (71 de ani) - Porumbacu de Sus - "În fiecare noapte, la orele 12.00, se deschideau singure ușile închisorii"

Eu am avut un unchi, care în '48 era ofiter de Securitate la Brașov. Eram tânăr și mergeam la Brașov unde mai rămâneam la el câte o săptămână, ca așa mai vedeam și eu lumea. Mergeam seara cu el prin oraș, pe unde avea el treburi, mă lua și la serviciu și așa am aflat ceea ce vă povestesc în continuare.

Securitatea l-a ridicat pe părintele Arsenie de la Sambata pentru că se știa că face minuni și vin puhoie de oameni la el. În '44, de exemplu, a spus la slujba oamenilor să-și aducă copiii de la București acasă ca să vină un prapad, și la puțin timp după aceea a fost cumplitul bombardament american. Le era groază că acum, în timpul comunismului, le va spune oamenilor cu aceeași claritate care este realitatea. Și din cauza aceasta l-

au luat la Securitate si l-au schingiuit mult, saracul de el. Mie mi-a spus lucrurile acestea unchiul meu. Problema era ca desi el nu se misca din fundul celulei, ci sta in genunchi si se ruga, in fiecare noapte la ora 12.00 se deschideau usile inchisorii. Celula era un loc imprejmuit, intr-o sala uriasa ca o hala. Iar in mijlocul acestei hale, statea la o masa, permanent, un subofiter de paza, care-l supraveghea fara incetare. L-au scos, l-au batut si l-au facut in fel si chip sa le spuna cum face, caci ei credeau ca are iarba fiarelor, cu care umbla aricii in bot, iar el cum a stat tot timpul in padure la Sambata, a facut rost de iarba aceea si o pune pe lacat. Dar el cum sa puie iarba pe lacat daca statea tot timpul in genunchi in fundul celulei si erau si doua randuri de usi? Intr-o noapte, au bagat doua iscoade securiste la el in celula ca sa-l vada cum face. Parintele, insa, nu a avut treaba cu ei. Ei il tot intrebau, se tot luau de el, iar el in celula tot sta in genunchi si se tot ruga. Noaptea, la ora 12.00, cand s-au deschis lacatele, pe securisti parca i-ar fi lovit fulgerul lui Dumnezeu, i-a razbit frica si au fugit de acolo. Si, de la o vreme, nimeni nu mai voia sa faca de paza, pentru ca le era frica. Pe comandant l-a luat si pe el frica si ce-a zis: eu, ca sa scap si sa-mi spal mainile, ii aduc pe toti aici sa vada si pe urma nu il mai tin.

Intr-o seara, vine unchiul meu si-mi spune ca in noaptea aceea ma ia cu el sa vedem un calugar de la Sambata, care deschide rugandu-se usile de la inchisoare. Asa ca am ajuns acolo seara, fiind si eu curios sa vad. Toata Securitatea era atunci acolo. Eu am stat pe scari, ca nu am mai avut loc sa intru, si cu totii asteptam sa vina ora 12.00 noaptea sa vedem daca-i adevarat. Si, ce sa vezi, nu asa ca s-a deschis doar un lacat, norocul meu a fost ca m-am tinut de balustrada scarilor, ca la 12.00 noaptea bara de la usa temnitei a sarit cat colo si tot amarul de lume care era jos s-a napustit inspaimantata pe scari in sus. De frica nu mai stiau ce sa faca, se calcau in picioare. Din ceasul acela, nu l-au mai tinut acolo, i-au dat drumul cu domiciliu fortat. Mie mi-a spus unele din lucrurile acestea unchiul meu. Dar am vazut cu ochii mei lacatele deschizandu-se si bara aceea sarind in

laturi si securistii aceia care erau oameni in varsta, nu tineri ca mine, care aveam 18-19 ani, fugind de mancau pamantul. Multa vreme dupa aceea, cand mai mergeam cu unchiul meu pe la restaurant, prietenii lui securisti numai de asta vorbeau.

Telu Oancea, sat Breaza - Fagaras - "Vorbea putin si cu miez"

Ce pot sa spun e ca parintele avea forta. Cand am intrat prima oara in biserica, m-am asezat dupa cuviinta in dreapta, iar sotia mea in stanga, la oarece distanta. Dupa slujba, s-a apropiat, aratand cu degetul spre mine si apoi spre sotia mea. Din toata multimea aceea, ne-a ales doar pe noi, incat si acum ma intreb de unde stia ca suntem sot si sotie. Apoi, ne-a luat deoparte si ne-a vorbit. Pe mine m-a certat ca nu am credinta prea multa, iar sotiei mele, careia ii scapa degetul si fusese la 5 doctori de pomana, i-a spus: "Ma, tu esti bolnava, dar nu de doctori te faci bine. Daca vrei sa te vindeci, nu mai fa lucrul pe care l-ai facut, iar raze nici atat". A avut dreptate parintele. Si in momentul de fata, sotia mea isi foloseste mana fara probleme. Asa era parintele - vorbea putin si cu miez. Predica insa dumnezeieste. Nu te mai saturai ascultandu-l. Apoi a disparut, anchetat la Brasov si dus doi ani la Canal, pentru ca spovedise sase partizani din munti. Niciodata parintele nu a pomenit macar in treacat despre asta. Doar tata, care a fost si el detinut politic, mi-a zis ca a stat in celula cu parintele Arsenie si acolo un gardian il tot jigneau: "Ba popa!". Atunci s-a intors parintele si s-a uitat la el si gardianul a inceput sa se chinuie, tinandu-se cu mainile de burta. Intr-un tarziu, vazand ca durerea nu inceteaza, a zis: "Parinte, iarta-ma"... "De Dumnezeu sa fii iertat", i-a raspuns parintele si pe loc omul si-a revenit.

Emilia Butum - Fagaras - "Crezi ca parintele Arsenie este mort? Eu iti spun ca e viu"

Cand s-a aflat de moartea parintelui si trebuia sa mergem la inmormantare, fiica mea, care atunci avea 9 ani si care il indragea foarte mult pe parintele, a tinut cu tot dinadinsul sa mearga si ea. Era toamna

spre iarna, era frig, trenurile pe vremea aceea nu erau incalzite, dar era neclintita pe pozitie: "Si eu vin la parintele, iar daca nu ma luati, ma pun eu in tren si ma duc". Iar daca voia sa mearga pentru ultima oara la parintele, nu ne puteam impotrivi. A luat-o sotul meu si a dus-o la inmormantare. De cum a ajuns in biserica, s-a desprins de tatal sau si s-a dus langa parintele Arsenie. A uitat de parinti, de cei care mai erau acolo, de tot ce o inconjura. Nu-i era frica ca este mort, nu a intimidat-o nimic. A ramas langa parintele cat s-a putut. La plecarea de la inmormantare, a luat-o cineva cu masina si a ajuns prima acasa, cand nu era inca nici unul dintre noi. A urcat singura noaptea in bloc, refuzand sa fie insotita de cineva. A intrat fara teama in casa, unde era o matusa si i-a spus acesteia: "Hai sa-ti spun ceva. Dumneata crezi ca parintele Arsenie este mort?". Sora mea nu stia ce sa creada, statea derutata. "Eu (continua fetita) atata iti spun, ca e viu. Dar sa-ti spun altceva: daca te uiti in casa, il vezi?". - "Nu, nu il vad." "Dar daca merg prin casa, auzi si tu pasii lui insotindu-ma?" - "Nu, nu ii aud, dar eu sunt o pacatoasa, iar tu esti un copil curat. Tu poate poti sa-l vezi si sa-l auzi, dar eu nu." "Daca tu nu il vezi si nu il auzi, atunci sa nu mai spui la nimeni ceea ce am spus eu, ca n-am sa recunosc la nimeni nimic."

Am vazut o femeie care isi pierduse un copil si s-a dus la mormantul parintelui Arsenie sa se roage. Mai mare ii era disperarea decat credinta si se intreba: "Ce poate sa faca un mormant? Caci vad ca este un mormant ca oricare altul". Si, deodata, a cazut in genunchi (pesemne ca i s-a aratat parintele) si a strigat: "Parinte, nu am stiut cine esti! Parinte, te rog, ajuta-ma!". Credinta a cuprins-o chiar in acele clipe si sufletul ei s-a luminat, iar buzele au eliberat in cuvinte suferinta ei de mama. Dar aceste lucruri desi se stiu, nu le spune nimeni. Oare de ce nu se spun lucrurile acestea? Sunt niste lucruri adevarate.

Noi marturii despre viata si faptele parintelui Arsenie Boca

Noi marturii despre viata si faptele parintelui Arsenie Boca, povestite de-o credincioasa din Sinca Veche, un sat din Tara Fagarasului

La vremea cand era doar o copila, Lucia Chima se ghemuia in varful patului, langa soba incinsa si asculta, cu pisica in brate, minunatele povesti ale mamei, despre un calugar ce aparuse prin satele fagarasene, impresionand multimile cu vorba sa. Se auzise ca ar fi mot, venit din Muntii Apuseni. I se spunea, inca de atunci, "biciul lui Dumnezeu"... Raspandita prin satele de la poalele Fagarasilor, vestea aduna multimi de oameni la Manastirea Sambata, acolo unde predica acel tanar monah, ce parea sa deschida cerurile. Erau anii primejdiosi ai celui de-al doilea razboi mondial, iar lumea cauta cu infrigurare semne de sprijin din partea lui Dumnezeu. Dupa ce se intorceau de la manastire, taranii povesteau, de-a dreptul cutremurati, cum le citise gandurile acel monah. Parintele fascina multimile cu darul sau de-a sti totul despre fiecare credincios pe care il privea in ochi. In scurt timp, el ajunsese sa fie considerat un fel de "oracol divin"! Lucia Chima povesteste: "Pe vremea cand eu inca nu ma nascusem, un unchi al mamei lucra impreuna cu o echipa de meseriasii la restaurarea unor parti din asezamantul manastiresc. Intr-o buna zi a mai fost adus inca un mester, chiar de la noi din sat. Cand barbatul a intrat in curtea manastirii, unde era dezordine ca intr-un santier, s-a impiedicat de un capat de bustean pe care l-a injurat napraznic. In aceeasi zi, spre sfarsitul amiezii, parintele Arsenie, abia intors de la Sibiu, se grabea sa ajunga la biserica pentru slujba vecerniei. El s-a oprit langa acel strain, in curte, de fata cu unchiul mamei, si l-a apostrofat: <<Ma, Gheorghe, ce vina are lemnul ca tu te-ai impiedicat de el? Si sa nu mai injuri in sfanta manastire niciodata, ca sa nu te certe Dumnezeu in locul meu!>>. Unchiul, impreuna cu cei aflatii in preajma, au impietrit, iar mesterul vinovat se uita la tanarul calugar cu gura cascata. Parintele nu avusese de unde sa afle nici intamplarea cu pricina, nici numele barbatului din Sinca,

pe care il vedea pentru prima oara in viata... De la astfel de fapte modeste, dar uimitoare, a inceput sa creasca legenda parintelui Boca! Altadata, imi povestea mama, o familie de crestini din Tohan s-a dus la Sambata pentru un maslu. Cu aceeasi ocazie, taranii s-au plans ca li se furasera caii de curand. Dupa ce i-a ascultat, parintele a raspuns scurt: <<Duceti-va pana in Poiana Marului la alde Ilie Tamadau, sa va luati caii inapoi, dar sa-mi promiteti ca nu va luati la harta! Sa-l iertati pentru fapta rea, ca sa va ierte si voua Cel de Sus alte pacate...>>".

Asa a-nceput legenda parintelui Arsenie Boca, iar dupa mutarea sa la Manastirea Prislop, fagarasenii, care il considerau inca de pe atunci ca un "bun" al lor, au mers dupa el pana in Tara Hategului. Oamenii plecau in grupuri de cateva carute, cu merinde la ei, din cele mai indepartate colturi ale Tarii Fagarasului, si se intorceau acasa peste 3-4 zile. Parintele Arsenie Boca nu a uitat intreaga viata aceasta emotionanta fidelitate duhovniceasca, exclamand de nenumarate ori: "Astia sunt fagarasenii mei, poporul meu in picioare!".

In 1949, dupa cea dintai arestare a parintelui, s-a aratat primul mare semn dumnezeiesc. Lumea vorbea ca intr-o noapte, cucernicul monah fusese scos din celula unde se afla in arestul Securitatii de la Hateg, de doi militieni brutali. Amandoi il apucasera de subsuori, luandu-l pe sus, in timp ce il insultau si il batjocoreau. Satrapii insisi au povestit peste ani cum parintele, inca buimac de somn, le-a iertat nelegiuirea, dar atat mana dreapta a unuia, cat si mana stanga a celuilalt, adica exact cele care l-au atins, s-au uscat in scurt timp... Cei doi au ramas infirmi pe viata si traiesc pana in ziua de azi. De atunci, s-a spus ca minunile parintelui Arsenie Boca se savarseau prin foc si cine indraznea sa il atinga cu dusmanie va fi ars de para focului dumnezeiesc! Portret de sfant

"L-am intalnit pe parintele Arsenie pentru prima oara in 1984, cand am fost in pelerinaj la biserica din satul Draganescu, in apropierea

Bucurestiului, pe care o pictase. In anii aceia, parintele era surghiunit, fusese indepartat de la Sambata, dar vestile despre el mergeau din om in om. Acolo unde se afla ca isi face aparitia parintele, se ducea si lumea, grabnic. Unii au umblat dupa el o viata intreaga, fara sa apuce sa-l mai vada. Eu am avut norocul asta la 24 de ani. Era inainte de Sf. Paste, chiar in Miercurea Mare din Saptamana Patimilor. N-am sa pot uita tot restul vietii mele acea intalnire! Cand am pasit in biserica, dupa un lung si obositor drum, lumea astepta la rand, asezata pe cateva siruri. Parintele Arsenie vorbea cu glas tunator, de rasuna tot naosul. Era inalt ca un brad sau cel putin asa mi s-a parut mie. Paloarea chipului pareea sa il asemuie cu sfintii pictati de el insusi in fresca. Cand m-a strifulgerat cu privirea, prima oara, de departe, am simtit ca inmarmuresc. Desi albise deja, caci trecuse de 70 de ani, avea ochii fara varsta, albastri ca un cer senin de vara, incredibil de mari, asa cum mi-i inchipuisem pe sfintii din evanghelii sau pe mucenicii martiri. Privirea aceea suprafireasca iti strapungea fiinta, pur si simplu. Te simteai impietrit si parca infricosat de pacatele pe care urma sa le marturisesti. Parintele vorbea rar si apasat. Dadea in vileag relele oamenilor, de fata cu toata lumea, ca sa se rusineze fiecare, ca la Judecata de Apoi. Unii isi pierdeau curajul, infricosati de ceea ce stiau ca facusera, si ieseau din rand, parasind biserica inainte de a ajunge pana in fata parintelui. Acei <<dezertori>>, cum ii numea el, nu puteau suporta sa fie tintuiti drept in inima. Depun marturie oricand: lumea se uita la parintele Arsenie ca la un apostol. Unii vorbeau in soapta, numindu-l chiar asa - <<sfantul>>, <<apostolul>>... Eu insami l-am considerat asa, desi ne certa amarnic pentru astfel de vorbe. <<Nu ma faceti apostol sau sfant! Asemenea laude sunt trufie desarta si necuviinta in fata lui Dumnezeu. Credinciosul adevarat trebuie sa fie smerit. Nu exista om fara de pacate, in afara de Mantuitorul nostru! Ceea ce astept eu de la voi nu sunt laudele, ci pocainta, despartirea de naravurile pacatoase, faptele bune si ascultarea sfaturilor duhovnicesti>>. Incremeneam cu totii, nevenindu-ne sa credem ca parintele ne <<auzise>> gandurile. N-am cunoscut niciodata in viata pe cineva aidoma lui, cu toate ca am trecut si

pe la parintele Cleopa, si pe la parintele Argatu, si pe la maica Veronica..." Dar experienta mistica traita de Lucia Chima in prezenta marelui duhovnic ortodox abia incepea!"Biciul lui Dumnezeu"

"Stateam cuminte si asteptam sa-mi vina randul. Parintele tuna si fulgera la crestini, iar eu ma faceam tot mai mica, pe masura ce ma apropiam de el. Cu epitrahilul tras peste un halat, cu o caciula pe cap si cu pantofii incaltati in galosi, parintele Arsenie catehiza, predica, mustra si binecuvanta, dezvaluind pacatele fiecaruia, dupa masura. Am fost martora unor scene care m-au infricosat... Un barbat de vreo 50 de ani se arsesa pe fata cu azot si era desfigurat. Dar nu pentru asta venise la parintele, ci doar pentru a-i inmana un modest pomelnic. Duhovnicul l-a strapuns cu privirea, dupa care l-am auzit spunand: <<De ce crezi tu, crestine, ca te-ai ars chiar pe fata, ca sa fii respingator pentru toata lumea?>> Barbatul amutise. <<Sa-ti spun eu de ce... Ti-ai batut joc de o fata in tinerele, dar nu ai luat-o de nevasta. A ramas singura, pana la varsta asta, si este si stearpa, pe deasupra, fiindca a avortat, ca sa evite rusinea unui copil fara tata, iar de atunci, n-a mai putut ramane insarcinata. Ai pacatuit si tu, dar ai impins-o si pe ea spre pacat! Acum, platesti cu suferinta asta...>>. Omul isi plecase ochii in pamant si plangea infundat, cu pomelnicul uitat intr-o mana. O femeie trecuta de 60 de ani, din Sambata de Jos, se plangea ca fiul ei s-a apucat de baut si o bate cu lantul de cate ori se imbata. Parintele a ascultat-o, privind tinta in ochii sai, apoi l-am auzit cum ridica vocea: <<Pe tine te bat de fapt cele 22 de avorturi pe care le-ai facut! Stii ce inseamna asta? Auzi acum: asta inseamna tot atatea suflete care s-au dus pe lumea cealalta, fara a fi fost botezate, si nu vor putea intra in Imparatia Cerurilor niciodata, din cauza ta! In schimb, tu ai strans bani si ti-ai facut ditamai cavoul, de parca dupa moarte vei ramane acolo>>. O alta femeie, din Gura-Hont, venise pentru o slujba de pomenire, fiindca ii murise baiatul in armata, cu numai doua saptamani in urma. Parintele a dojenit-o parca mai bland: <<Aminteste-ti pacatele tineretii tale si sa-I multumesti lui Dumnezeu ca ti-au mai ramas inca

patru copii in viata, alaturi de tine, cu care te vei ajuta la batranete. Nimic nu se petrece la intamplare, cum crede omul. Raul se abate asupra noastra dupa masura faptelor savarsite. Ce ramane neplatit pe lumea asta, platim pe lumea cealalta...>>. Apoi s-a adresat tuturor celorlalti, care asteptau in biserica, ridicand vocea: <<Rugati-va la Dumnezeu sa va pedepseasca in aceasta viata pentru faptele nespovedite de voi sau nedezlegate de duhovnicii vostri, caci in viata de apoi amarnice sunt pedepsele Celui de Sus!>>. Parca ne-a trecut un fior pe sira spinarii si s-a auzit, asa ca un murmur, printre oamenii ce se aflau in biserica... Ne infricosaseram toti. Atunci am inteles mai bine ca niciodata, de ce i se spunea parintelui <<Biciul lui Dumnezeu>>, cum imi povestise mama in copilarie."Turma fiilor duhovnicesti

Cand a ajuns inaintea parintelui Arsenie, Lucia Chima a inmarmurit, cuprinsa de mutenie. Isi aminteste si acum, de parca s-ar fi intamplat ieri. Tanara, pe atunci, femeie, venise la parinte sa-i marturiseasca dorinta de a avea un copil, desi medicii ii spusese sa isi ia gandul de la asa ceva, fiindca suferea de o boala. Abia se casatorise si tineea foarte mult sa devina mama. Inainte de-a apuca sa deschida gura, parintele Arsenie a intrebat-o: <<De ce te-ai dus la doi doctori?>>. "Desi fusesem martora la scenele petrecute inaintea mea cu alti crestini, parca tot nu-mi venea sa cred!", spune Lucia Chima. "Facusem exact asa cum spunea." Parintele a continuat bland: <<Tine-te de un singur doctor, primul, asta e mai bun, si nu mai lua atatea medicamente. Mergi doar la bai termale. Tu ai avut o raceala la sapte ani, dar o sa treaca totul. De-abia te-ai cununat, asa ca fii increzatoare. Peste patru sau cinci ani ai sa nasti o fetita blonda, de toata frumusetea, care iti va aduce multe bucurii in viata. Acum, da-mi plicul din geanta. Numai banii astia ii primesc pe ziua de azi, pentru pomelnicul pe care mi l-ai adus de la consateanca ta, fiindca sunt trimisi cu mare credinta si nefericire>>. "In acea clipa am inceput sa plang. Tremuram din tot trupul. Intr-adevar, aveam la mine un plic cu o hartie de 100 de lei si un pomelnic, de la Nastuca Musina, o fata foarte amarata de la noi din

sat. Era handicapata, vorbea gangav, se cocosase si parea imbatranita inainte de vreme, de aceea noi ii si spuneam <<Tuca Babii>>. Traia de pe o zi pe alta, mai mult din mila celorlalti. Cand a auzit ca plec in pelerinaj sa-l intalnesc pe parintele Arsenie Boca, mi-a dat ultimii bani pe care ii mai avea in casa si mi-a dictat un pomelnic cu toti mortii ei dragi, pe care si-i mai amintea. Eu am insistat sa-si pastreze banii, spunandu-i ca ii voi plati eu pomelnicul, insa ea nu a vrut in ruptul capului. Dupa ce am ajuns la parintele Arsenie si m-am asezat la rand in biserica, am observat ca el ii mustra pe cei ce incercau sa il plateasca, fie si sub forma de danii. Le spunea: <<Dati la saraci, nu mie!>>. Atunci m-am simtit rusinata si am ascuns plicul in geanta. Ma hotarasem sa il rog pe parintele sa primeasca pomelnicul fara sa mai pomenesc ceva de bani. Cand am auzit ca-mi cere plicul, am inghetat... Imi dadeam seama ca el stia, pur si simplu, totul! Dar parintele a adaugat: <<Astia sunt banii vadovei sarace din Scriptura! Suta asta de lei este mai pretioasa decat un munte de aur. Asa se dovedeste credinta! Du-te si spune-i ca pe lumea asta este cea mai amarata fiinta, fiindca o mai asteapta si alte nenorociri, dar pe lumea cealalta ii promit ca va fi desfatata de fericire. Acolo se va intalni cu mine, dupa cum tanjeste astazi!>>".

Lucia Chima s-a intors la Sinca Noua coplesita de aceasta prima intalnire cu parintele Arsenie Boca. "Parca eram fermecata. Timpul trecea, dar eu nu ma puteam desface de amintirea lui." Peste trei ani, avea sa faca un nou pelerinaj, reintalnindu-se cu marele duhovnic. Semnele prorociilor sale se implinisera. "Tuca Babii" fusese omorata de un hot, intr-o noapte, iar Lucia Chima nascuse o fetita blonda, frumoasa ca un inger. "Am plans in fata parintelui cand l-am revazut, caci el imi cunoscuse indoiala! Abia la a doua intalnire am simtit ca ma primise cu adevarat in turma fiilor sai duhovnicesti. Chiar si astazi circula vorba printre oameni ca parintele tine minte absolut toate numele crestinilor carora le-a dat binecuvantarea. La Judecata de Apoi ii va lua sub aripa sa ocrotitoare pe toti aceia care au crezut cu adevarat in puterea lui..."Epilog in Rai

Putin timp inaintea Revolutiei din Decembrie 1989, parintele Arsenie Boca s-a mutat la cele vesnice, intalnindu-se cu "Tuca Babii", asa cum a promis chiar el. Parintelui Daniil, unul dintre cei din urma mucenici ai sai, astazi paroh la biserica din Densus, a apucat sa-i mai spuna, inainte de iesirea sufletului din trup: <<Pecetluit sa-mi fie mormantul, pana la a doua venire a lui Hristos!>>. Aceste vorbe le-a auzit Lucia Chima, rostite in 1997, la Manastirea Prislop, chiar de ucenicul sfantului. Testamentul verbal al parintelui Boca ii amana acestuia sanctificarea, atat de dorita-n Ardeal, acolo unde oamenii sunt convinsi ca, daca ramasitele sale ar fi deshumate, ele ar fi gasite intregi, frumos mirositoare si neputrezite, certitudine vie a sfinteniei lui. "Dar nici nu cred ca mai este nevoie de asa ceva", spune Lucia Chima. "Parintele a trimis atatea semne minunate de pe lumea cealalta, incat se bucura de desfatarea cea fara de sfarsit a Raiului!" In cei 11 ani scursi de la moartea sa, taranii din Sinca Noua au aflat o multime de lucruri uimitoare, petrecute dupa moartea parintelui. Insa cel mai pretios si minunat mesaj pe care femeia credincioasa, Lucia, l-a primit de pe lumea cealalta, a fost un vis in care parintele Arsenie a venit sa-i vorbeasca numai si numai ei. Tocmai se intorsese dintr-un pelerinaj la mormantul parintelui si se simtea istovita, pana aproape de capatul puterilor. In aceeasi noapte, parintele Arsenie i s-a aratat in vis si i-a spus: <<Prislopul si mormantul meu sunt departe de tine. Tu ma poti gasi oricand ai nevoie de mine in bisericuta de lemn de langa casa ta, chiar in stanga altarului, la strana. Este un loc ales, ce a gazduit o mare traire duhovniceasca. Sa ingrijesti biserica, sa o imbraci, sa o impodobesti, dupa puterile tale, caci face parte din mantuirea sufletului tau...>>. Din acea zi, Lucia Chima a devenit binefacatoarea acelui lacas, dand ascultare inca o data invatatorului ei. De cate ori simte nevoia sa stea de vorba cu marele duhovnic, urca cei cativa pasi, in deal, descuie bisericuta si se asaza intr-o strana. In singuratatea linistita a acelui loc, de unde se vede toata valea paraului Sinca, ea se intalneste cu sufletul parintelui si isi

aminteste de fiecare data vorbele pe care i le-a spus la ultima lor intalnire: <<Un sfant se cunoaste abia dupa trecerea timpului. Cu cat se adauga mai multi ani dupa mutarea sa pe lumea cealalta si cu cat este mai indepartata amintirea lui pe lumea aceasta, cu atat va veni lumea spre el mai mult, daca a fost cu adevarat un slujitor al lui Dumnezeu>>.

Intr-o bisericuta de lemn, ascunsa pe un deal in inima Tarii Fagarasului, Lucia Chima se intalneste in fiecare zi ce i-a mai ramas de trait cu preasfantul parinte Arsenie Boca, caci sufletul parintelui a ramas acasa, pe meleagurile unde si-a inceput slujirea Celui de Sus. La capatul timpurilor, Ardealul se va muta in Rai, pentru a-l urma pe parintele Arsenie in vesnicie...Marius Petrescu

Pe urmele parintelui Arsenie Boca Ion Ghindea taran din Ucea de Sus – Fagaras

"Imi pare ca a fost si un picut de sfant"

Pe masura ce imbatraneste, Ion Ghindea, taran din satul fagarasean Ucea de Sus, merge tot mai des pe la manastiri. A implinit 76 de ani si odata, pe cand avea 40, marele duhovnic Arsenie Boca i-a spus ca mai are de trait, nici mai multi, nici mai putini decat inca pe atatia. Daca profetia parintelui s-ar implini, ar insemna ca astazi, pe Ion Ghindea nu-l mai despart de moarte decat patru ani... Nu-i este neaparat teama, moartea in sine nu-l inspaimanta, dar i se pare, pe masura ce vremea trece, ca nu s-a folosit prea bine de viata asta a lui, ca n-o sa merite Raiul. Marturiseste ca se gandeste la parintele Arsenie cel putin o data pe zi, mai ales seara, cand pune capul pe perna: "Imi pare c-a fost si un picut de sfant...". Nu e prima data cand ma aflu prin satele Fagarasului si nici cand constat cu uimire, ce colosala forta trebuie sa fi avut acest duhovnic asupra

oamenilor din coltul asta de tara, daca dupa o jumatate de secol, cei care l-au cunoscut si cu care a vorbit ii mai tin minte pe dinafara cuvintele.

Calugarul de lumina

L-am intalnit pe Ion Ghindea la Bucium, o manastire de la poalele Fagarasului, unde a stat ingenuncheat in rugaciune aproape o zi intreaga, facand la plecare danie mare, in bani. Taran vanjos, ca toti satenii de pe la poalele muntilor, se teme numai de bunul si marele Dumnezeu. Afara de cateva dureri de sale, trupul i-e inca tare, pumnii - baroase si glasul - tunet. Pe vremea comunismului a fost sofer, a castigat bani multi si si-a trait din plin viata, dar nu in desfrau. Si-a cladit o familie trainica si instarita, cu copii la facultati, randuita dupa reguli sanatoase. Rugaciunea dinainte de masa si de culcare sau Sfanta Liturghie din duminici au fost lege in casa lor. A facut multa milostenie, iar numele sau e scris pe zidurile unor biserici din Tara Fagarasului - Sambata, Prislop, Victoria -, printre salvatori si ctitori. N-ar avea de ce sa se planga. Ii pare rau doar ca parintele Arsenie nu mai este, ca "nu mai are la cine se duce". In viata sa, fiecare intalnire cu acest iluminat monah a fost insotita de cate un miracol. Cand era baiat de 12-13 ani, a visat Manastirea Sambata de Sus, fara sa fi auzit de ea si fara s-o fi vazut vreodata in poza. "Era exact ca in realitate! Pajistea verde si altarul de vara si biserica lu Brancoveanu c-o singura turla si lume multa, stransa ca la hram. Si cineva mi-o spus: <<Vino, ca se arata Dumnezeu aici!>>. Era asa, un deal lung, si de peste el, cum ii soarele de rotund, venea o lumina mare, ca puneam mana streasina sa nu-mi orbeasca ochii. Si cum stam eu singur de-o parte si toata lumea de-o parte, de deasupra, din ceri, vine un copil galben sa puna peste mine un ziar sau o panza, nu stiu ce era. Si altcineva mi-o spus: <<Stii tu, Ioane, cine-i copilul asta? Asta ii moartea!>>." N-a uitat visul acesta nici cand a calcat prima data pe pajistea verde de la Sambata, minunandu-se de incantatoarele coincidente cu cele vazute aievea. Si de pe acelasi deal lung a vazut coborand din rasaritul soarelui un calugar stralucitor si zvelt, invesmantat in alb si inconjurat de lumina,

binecuvantand cu gesturi largi intreg norodul ce-i iese inainte. Asa l-a cunoscut pe parintele Arsenie Boca.

Apostolul Tarii Fagarasului

Parintele Arsenie sosea cateodata si in satul sau, in Ucea de Sus, si atunci era sarbatoare. Aici intervine poate cel mai mare miracol savarsit de monahul ardelean, caruia nici astazi Ion Ghindea nu reuseste sa-i dezlege incalcitele si tainicele ite: cum a izbutit un singur om, dupa doar cateva popasuri in vechea asezare fagaraseana, sa schimbe din radacini viata unui sat intreg? "Eram uitati de lume, traiam ca paganii. Satul era <<deraiat>>, nu stia de rugaciune, de posturi, de nimica. Si in cateva luni, un calugar necunoscut si tinerel a intors toata lumea la o suta optzeci de grade..." Ion Ghindea isi aminteste un june inalt, cu sprancene groase, ochii si barba negre, mereu incins la mijloc cu centura calugareasca, isi aminteste mai ales degetele sale subtiri, nefiresc de subtiri si de fine fata de mainile lor butucanoase, de tarani. "<<Nasteti-va sfinti!>>, ne zicea parintele. *<<Ce-I cere lui Dumnezeu pana si cel mai ticalos om? Ii cere sfintenia lui, pierduta cand a cazut la pacate. Ii cere invierea lui, adica bucuria cea mare. Eu n-am venit aici sa va pun la matanii, ca ceilalti preoti, am venit sa va indemn sa va schimbati purtarile si, schimbandu-va purtarile, toate lacrimile voastre se vor schimba in bucurie. Caci un suflet trist e ca o casa cu luminile stinse...>>*. De la parintele Arsenie, la noi in sat toti oamenii se impartasesc, postesc, se roaga si - ce-i mai important - se ajuta cu drag intre ei. Si n-a trecut mult timp pana cand si alte satuce din imprejurimi l-au urmat pe calea buna..." Pe oriunde calcau pasii parintelui Arsenie, satele si bisericile se vindecau prin minune. "A schimbat toata zona Fagarasului", spune Ion Ghindea, asemuindu-l uneori cu "apostolii din Biblie" si "toti il urmau, oriunde-ar fi mers".

Il urmau, mai intai fiindca vedeau ca are puteri mari. Putin dupa inceperea razboiului, intr-o seara de vara, se stransesera in jurul lui toti credinciosii veniti la slujba vecerniei. Nu stateau in biserică, ci afara, pe iarba, iar parintele - in picioare, deasupra tuturor, cu creștetul capului

inconjurat de stele. Ion Ghindea tine minte vorbele acelea, mustind de primejdii, cuvant cu cuvant, pana la cele mai gingase intonatii: "Nu va mai trece multa vreme pana cand vor intra secera si ciocanul in tara si nu vor mai iesi aproape o jumatate de veac. Vi s-or lua pamanturile si veti lucra doua-trei familii cu cate-o vita. Viti duce si veti bea apa din parau si nu veti putea bea, caci apa va fi infectata si mirositoare. Se va termina acest razboi si cand va spune toata lumea <<pace!, pace!>>, atunci sfarsitul va fi aproape. Se va certa frate cu frate, se va ucide copil cu parinte, va veti duce la morminte sa spuneti mortilor <<iesiti voi, ca intram noi>>. Cand n-or mai fi hotare intre tari, cand s-or inmulti religiile si oamenii vor avea libertatea de-a face ce voiesc, atunci va fi vremea sa va pregatiti de Judecata cea Mare...". Si Ion Ghindea cade iarasi pe ganduri. "Daca parintele stia tot ce se petrece, daca stia cand va muri o intreaga lume, de ce n-ar fi stiut cand oi muri si eu, un biet pacatos?"

Minunea de la Prislop

Parintele Arsenie a venit la Sambata in 1939 si a ramas zece ani. Lui i se datoreaza in mare masura reinvierea manastirii si a sufletelor celor care vietuiau intr-insa. Tragea dupa sine intreaga obste calugareasca si multi erau cei care ziceau ca nu pot tine pasul cu indelungatele rugaciuni si chinuitoarele sale posturi. Aceia se alungau singuri. "Facea cat trei preoti canon", continua Ion Ghindea. "Cand altii se odihneau, el se ruga, cand altii mancau, el postea. Le citea calugarilor vrednicia <<dupa duh>>. Si sa vedeti cum... Era vineri, era post, parintele Arsenie plecase de dimineata cu treburi. Pe la amiaza, a venit o femeie din Sibiu care avea un fecior frate la manastire. Si eu m-am bagat in vorba cu ea. O intreb: <<Da ce-ai in traista?>>. <<Iaca, i-am adus lu fecioru-miu niste papara cu carne, ca tare mai flamanzeste aicea, saracu...>> Seara se intoarce parintele Arsenie, ostenit - n-avea de unde sa stie de venirea femeii - si ia dintr-un ulcior o lingurita de miere. Asta a fost hrana lui intr-o zi. L-am vazut pe fratele acela tanar cum se uita la el, asa, parca putin vinovat. Si atunci parintele s-a intors spre dansul si i-a spus: <<Ce-i, a fost mai buna papara cu carne, nu-i asa?>>." Astfel de om a fost parintele Arsenie Boca

- nu-i placea sa zaboveasca in locurile comode, cu viata prea lesnicioasa. Dupa ce a vazut Manastirea Sambata pusa cat de cat pe picioare, s-a mutat la Prislop, o alta mare lavra, distrusa de generalul Bukov, pe care numai harul si osardia unui sfant puteau sa o mai salveze. Si acolo a ramas zece ani, la fel ca la Sambata. Si putin dupa plecarea sa, intreg satul Ucea de Sus s-a urnit sa-l ajute. Ion Ghindea a adus cu masina sute de oameni, a muncit la zidirea bisericii din temelie pana-n inaltul turelor. "Au venit multi tare. Veneau sa munceasca pana si femeile cu prunci in brate si nimeni, niciodata, n-a cerut vreo plata sau lauda. Atunci am vazut prima data ca rugaciunile parintelui Arsenie pot muta si muntii din loc. Intr-o zi, oamenii i s-au plans: <<Parinte, nu mai avem nisip de constructie, ce ne facem? Numa daca s-ar abate raul asta din loc, am mai putea gasi ceva nisip...>>. Parintele s-a dus in deal, pe apa, la vreo douazeci de metri si s-a lasat in genunchi. A facut rugaciunea cateva ore. Si va jur!, asta am vazut-o cu ochii mei, spre seara, apa a intrat in pamant si a iesit putin mai incolo, lasand la suprafata un nisip fin... stralucitor ca argintul. Muncitorii s-au inchinat cu totii, speriasi, nevenindu-le sa-si creada ochilor. <<*Rugati-va, postiti si veti putea si voi!*>>, le-a spus tuturor."

"Asa esti si tu, Ioane: la jumatatea vietii"

In anul 1959, spre satul Ucea de Sus a sosit din departari, plutind prin vazduh, un zvon infricosator, ca o primejdie mare: "Parintele Arsenie Boca a fost arestat!". Cand au aflat mai apoi ca fusese mutat cu domiciliul fortat langa Bucuresti, ca sa picteze biserica din satul Draganescu, ucenii au pornit iarasi, cu totii, spre dansul. Ion Ghindea nu-si poate domoli emotia, atunci cand ii vin in minte imaginile acelea cu femei si barbati imbracati in haine de tara, speriasi de forfota Garii de Nord, intrebându-i ca niste copii pe trecatorii grabiti unde este parintele lor.

La Draganescu, parintele Arsenie a stat 10 ani, ca si la Sambata, ca si la Prislop. Si in tot acest timp, Ion Ghindea a fost mereu dupa el. "Va spun, desi era distanta atat de mare, au venit si mai multi. Coborau femeile din

munte ca sa-i aduca de mancare, barbatii isi lasau treburile acasa si veneau sa-l ajute la renovarea bisericii... Parintele era supravegheat tot timpul de securisti, numa ce apuca sa ne faca un semn din ochi si noi stiam ca in seara aceea ne puteam intalni in secret, la un om dintr-un apartament de bloc din Bucuresti, si acolo el ne invata cum sa ne rugam, ne porunceam sa nu lasam postul, sa nu uitam biserica si ne spunea la fiecare ce trebuie sa facem. Aveam 40 de ani, eram barbat bine, aveam bani, nu-mi lipsea nimica. Da eram eu asa, cam framantat de niste probleme. Si am stat in camera aceea din Bucuresti doua ore, singur cu parintele. Mi-a zis asa: <<Mai Ioane, pana la varsta asta ti-ai facut placerile din crestetul capului pana in varful picioarelor. Asa-i ca te simti puternic, respectat, ca nu ti se poate intampla nimic? Sa-ti spun o istorie: era un urias, care toata viata lui a dus oameni in spinare, de pe o parte pe cealalta a unui rau. Dupa multi ani, in care-a carat mii de oameni, vine un copil sa-l treaca si pe el. Uriasul a ras, zicandu-si ca-i o nimica toata. Si tocmai la mijlocul raului s-a poticnit si a cazut cu copilul in apa. Stii tu, Ioane, cine era copilul acesta? Era moartea! Si cat a fost uriasul de puternic, l-a doborat un mic copilas. Asa esti si tu, Ioane: la jumatatea vietii!>>. Asta mi-a spus. La numai cateva zile, treburile m-au dus in comuna Buciuis, unde trebuia sa schimb niste cartofi pe porumb. Si numa ce vad la o poarta o femeie urata si oarba, cu picioarele strambe, care tineam in mana un ghioc si vorbea c-o fata. Fata se uita la ea cu ochii cascati: femeia stia totul despre viata ei, numele, cand s-a nascut, cu cine s-a dragalit, tot. Si i-a zis c-o sa scape de-o operatie. De la oamenii din sat am aflat apoi ca si securistii din Bucuresti o lasa in pace pe femeia asta, fiindca le ghiceste si lor. I-am dat o caldare de cartofi si m-a primit. Mi-a cerut un fir de la sfeterul de lana cu care eram imbracat, l-a facut asa intre degete si mi-a spus: <<Te cheama Ion, ai 40 de ani si ai sa traiesti 80>>. Scurt. Am iesit de la ghicitoarea asta cam... zdruncinat. Da cand am ajuns in ulita si-am vazut ce frumos era afara - era primavara, pomi infloriti -, mi-am zis in gand: <<Lasa, ca mai e pan la 80. Mai am timp...>>. Si-am plecat acasa."

Cu trecerea anilor insa, Ion Ghindea a inceput din ce in ce mai mult sa se gandeasca la lucrurile acestea. S-a trezit ajutand oameni necunoscuti de pe strada, strangand mana si celor mai crunti dusmani, pasind in biserici mai des decat o facea inainte. I-a amintit parintelui Arsenie de profetia aceea, multi ani mai tarziu, pe cand acesta se afla la Sinaia, dupa plecarea sa de la Manastirea Prislop, din 1959. Si parintele i-a raspuns tot printr-o poveste: "Vine moartea la un om bogat si hraparet si-i zice: <<Hai!>>. Iar acesta se sperie: <<Mai lasa-ma un an!>>. Moartea il lasa. Dupa un an, bogatul zice: <<Mai lasa-ma o luna! O saptamana! Barem un ceas!>>. Nu s-a gandit niciodata ca moare, toata viata nu s-a gandit decat cum sa se imbogateasca, sa-i pacaleasca pe ceilalti, sa stranga numai pentru el. Si cui raman toate? Pe cand eu, care n-am adunat nimic pe lumea asta, daca ar veni si astazi moartea la mine i-as zice..." - si parintele a desfacut larg bratele, ca si cum ar fi vazut intr-adevar pe cineva apropiindu-se catre dansul - "i-as zice: <<Haida, Gata! Sunt Pregatit!>>."

Ion Ghindea tine minte ca pe 28 noiembrie 1989, ziua cand a murit parintele Arsenie Boca, afara era frig, o zi ploioasa si trista si se vorbea deja despre schimbarea regimului si despre o mare Revolutie. "Ne-am dus mai multi din sat la inmormantare, la Manastirea Prislop si dupa ce l-au ingropat pe parinte, am pus capul pe lespede mormantului si am plans cu sughituri, in hohote, ca un copil. Nu trecuse o saptamana de cand fusesem la el. Cuvintele de atunci le tin ferecate in inima: <<Ioane, vremea mea a trecut. De acum inainte voi putea ajuta mai mult de acolo, de sus, decat de aici, de pe pamant...>>. Si asa a fost." Parintele Arsenie Boca pare sa fi fost intr-adevar un monah harazit pentru vremuri grele, potrivnice bisericilor si marilor sfinti.

Cat priveste prezicerea mortii sale, Ion Ghindea are uneori si o alta varianta: "Stau asa si ma gandesc ca poate parintele n-o fi vrut sa spuna ca voi muri chiar la 80 de ani. Da asa o fi socotit el, ca gandul asta al

mortii o sa-mi deschida ochii, o sa ma intoarca la biserica si la milostenie. Omul care stie fix cand moare altfel gandeste decat cel care nu stie, care zice: <<Ei, oricum o sa mor, ca toata lumea>>. Cand stii ca moartea e aproape, incerci sa-ti inchei socotelile, sa faci toate lucrurile bune pe care nu le-ai facut in viata. M-am gandit foarte mult la un lucru: eu cred ca de fapt..." si Ion Ghindea isi aduna gandurile, ca si cum s-ar cazni sa-si stranga intreaga sa viata intr-o singura fraza: "...eu cred ca de fapt nu exista frica de moarte. Frica de moarte este frica de Dumnezeu".

Zece ani de la moartea parintelui Arsenie Boca

Luna noiembrie a anului 1989 avea sa desparta faptura trupeasca a parintelui Arsenie Boca de turma de credinciosi care n-au incetat sa-l iubeasca si sa-l urmeze, nici atunci cand accesul ca preot in biserica i-a fost interzis. L-au urmat, de altfel, si dupa ce magica sa faptura duhovniceasca s-a adunat intr-un nume, pe crucea din cimitirul de la Manastirea Prislop din Hateg. Il urmeaza si astazi. Satele ardelene ii traiesc aieveya invatatura si pilda, considerandu-l drept sfant. In semn de omagiu fata de marele duhovnic si martir ortodox, revista noastra persevereaza in stradania de a-i reface portretul, pe baza marturiilor celor care l-au cunoscut: preoti, intelectuali si tarani din Tara Fagarasului si Brasov

Preot Nicolae Baboia - (Porumbacu de Sus - Brasov)

"Dupa mine, parintele Arsenie Boca este un sfant. Daca altii recunosc sau nu lucrul asta, e treaba lor"

L-am cunoscut pe parintele Arsenie Boca in urma cu vreo 30 de ani, la Manastirea Schitul Maicilor din Bucuresti. Era in '67. Pe vremea aceea, parintele era acolo cu domiciliu fortat. Am fost, chipurile, cu o icoana degradata, ca sa ne-o refaca. In Tara Fagarasului, se incetatenise obiceiul ca, inainte de a-si intemeia o familie, preotii tineri sa treaca pe la parintele Arsenie. Fiindca intentionam sa ma logodesc, am fost si eu cu viitoarea

mea sotie la el, pentru a ne binecuvanta si a ne da sfaturi. Ne-a privit si ne-a spus fiecaruia felul nostru de-a fi. Cu toate ca atunci parca nu ne-a venit sa credem, de-a lungul anilor ne-am dat seama ca a avut dreptate. "Da, a zis el, va potriviti, va completati unul pe altul." Ne-a binecuvantat, apoi m-a luat deoparte: "Frate Nicolae, mi-a spus, cand vii de undeva, sa-i aduci totdeauna sotiei tale o floare. E gingasa si se va bucura".

Cititor al inimii

De-a lungul timpului, mi-am dat seama ca parintele Arsenie era un cititor al inimii. Dupa mine, el este un sfant, iar daca altii recunosc sau nu lucrul asta, e treaba lor. Caci adesea intre oameni sfintii nu sunt cunoscuti. Chiar si Mantuitorul s-a aratat oamenilor si acestia nu L-au vazut, nu L-au cunoscut. Viata sfintilor este tainica. Departe de ei gandul de a-si afirma in vreun fel sfintenia, caci ei se smeresc. Declar fara nici un fel de retinere: pentru mine, parintele Arsenie a fost un prooroc al zilelor noastre, un om al lui Dumnezeu, pe care putini l-au cunoscut cu adevarat, atat dintre cei mari, cat si dintre cei mai mici. Avea, de exemplu, darul inainte vederii - fapt pe care cei de astazi se cam retin a-l recunoaste, si poate pe drept cuvânt. Nu e bine sa ne hazardam in afirmarea unor lucruri ca acestea! Dar in ce ma priveste, mai ales in calitate de preot, trebuie sa recunosc ceea ce este adevarat, ceea ce am trait si-am vazut, stand alaturi de el.

Aici, in Tara Fagarasului, parintele Arsenie a fost mai respectat si mai iubit ca nicaieri. Ca dovada a acestui respect, noi - satenii din Porumbacu de Sus - l-am pictat in biserica. Sigur, nu in randuiala canonica a bisericii - nu poti declara pe cineva sfant, pana nu este recunoscut de Sfantul Sinod - ci intr-un fel de randuiala de suflet si constiinta, care ne-a indemnat sa-i facem dreptate si sa-l trecem printre sfintii romani. l-am spus pictorului sa scrie: Sfantul Parinte Arsenie de la Prislop.

Puterea de a sti gandurile

Nu pot sa spun ca eram in permanenta in preajma lui, dar niciodata nu ii simteam lipsa, pentru ca efectiv imi dadeam seama ca, daca-i cer

ajutorul, ma ajuta oriunde as fi. Avea puterea asta de a-ti sti gandurile. De pilda, am trimis-o odata pe cumnata noastra la el, pentru ca eram nemultumit de ceea ce realizasem in parohia mea pana atunci, din punct de vedere spiritual. Si l-am rugat sa ne spuna ce sa fac ca sa-i apropiem si mai mult de biserica pe credinciosii de la noi. El a spus (va redau intocmai): "Sora Maria, du-te si spune-le la parinti (eram preotii de la doua parohii invecinate) caci cu forta nu se poate mantui nimeni. Sa-si faca datoria si atat. Cine vrea sa vina la biserica, vine! Cine nu - nu il putem mantui cu forta". Cand tocmai realizam pictura bisericii, ne-a trimis vorba: "Grabiti-va, ca vor veni vremuri mai grele si o sa fie un timp cand n-o sa mai puteti face nimic". Si intr-adevar, la un an dupa Revolutie, n-am mai putut face nimic cu putinii bani ai micii noastre parohii.

Minuni

Cat parintele Arsenie era la Prislop, socrul meu a ramas trei luni de zile la manastire si a lucrat. Intr-o zi, vine un cetatean pe numele lui Ilie, bolnav. De la intrarea in manastire, parintele, care era sus pe un deal, l-a intampinat cu intrebarea: "Cum e Ilie, asa-i ca-i pacat?". Omul acela se impartasise cu nevrednicie. A vazut ca toata lumea merge la impartasit si s-a dus si el, beat. Si pe urma s-a aprins impartasania in el si a alergat la toti medicii, in toata tara, si nimeni nu-l putea ajuta cu nimic. Si atunci, a auzit de parintele Arsenie si s-a dus la manastire. Si parintele i-a spus si pe nume, si i-a spus si ce pacat a facut, fara sa-l fi vazut pana atunci. Parintele i-a dat indrumare ca trebuie sa ramana la manastire trei luni, ca sa poata fi lecuit. Dupa o luna, omul s-a dus la parinte si i-a spus: "Eu vreau sa merg acasa la copii si la nevasta". Parintele i-a spus: "Nu te duce, ca nu te-ai vindecat". "Ba, eu vreau sa ma duc." "Mai, iar te-apuca, stai aici, ca inca nu te-ai vindecat". Si a plecat omul si iar i-a fost rau. Cand incepea sa arda impartasania inaintu, zice ca tipa si se zbatea tulburat. Si atunci s-a intors inapoi si a ramas trei luni de zile si s-a lecuit. Multi dintre credinciosii pe care i-am intalnit in calitate de preot de-a lungul timpului mi-au spus despre minunile parintelui. Unele dintre acestea sunt pe cat de simple, pe atat de greu de explicat. De pilda, imi

spunea o doamna de la oras ca sotul ei era tare betiv si nu stia cum sa scape de aceasta patima. A fost la parintele Arsenie si l-a rugat cu lacrimi in ochi sa se roage pentru indreptarea lui. Si, intr-o buna zi, acestui om dintr-o data i-a pierit orice atractie fata de bautura...

In ultimii ani de viata, parintele Arsenie era complet detasat. Iti vorbea exact ca un trimis al lui Dumnezeu, care nici nu se plange si nici nu ia parte la bucuriile efemere ale acestei lumi. Avea o raspundere serioasa, apostoleasca, o autoritate spirituala extraordinara. Cuvantul lui iti patrundea pana in inima si simteai ca-ti cunoaste sufletul. Puterea lui duhovniceasca era de dincolo de cuvant.

Moartea

La Biserica Draganescu, parintele Arsenie pictase un calugar rastignit pe cruce. Multi credinciosi zic ca s-a pictat pe dansul, dar cu certitudine nu se stie nimic. Nici cauzele mortii nu sunt prea clare. Parintele Horia, care era peste vale si care l-a cunoscut mai indeaproape, a spus ca a fost la Ceausescu cu cateva luni de zile inainte de moarte si i-a spus: "Vezi ce faci, ca nu este bine, da-le mancare la oameni, da-le libertate, ca nu e bine". Dupa ce a iesit de acolo, l-a urmarit Securitatea si la iesirea din Bucuresti au fost somati sa se opreasca. Soferul nu voia sa opreasca. Parintele i-a spus: "Opreste, ca te impusca, te omoara, si tu ai copii. Pe mine o sa ma maltrateze, dar de mine nu ramane nimic in urma". Si atunci soferul a oprit. Au venit doi securisti, l-au scos din masina, l-au batut cumplit si de acolo i-a venit sfarsitul. Ce spun este din auzite si nu este sigur.

Dupa cum este stiut, inmormantarea a fost in vremea lui Ceausescu si se fereau oamenii sa vorbeasca despre parinte, ba unii dintre noi au refuzat sa fie fotografiati, ca sa nu se poata dovedi ca au participat la inmormantare. A fost o minune ca am putut tine un necrolog, cat de scurt, pentru ca nu ne dadeau voie sa vorbim. Inainte de moarte, parintele Arsenie ne-a avertizat: "Sa nu vorbiti!". Dumnezeu a facut o minune, ca

atunci cand am ajuns la mormant cantaretii nu mai cantau, nimeni nu mai vorbea nimic, era un moment de suspendare. Si atunci, am zis catre maica stareta si catre parintele Daniel: "Imi dati voie sa spun cateva cuvinte?". Intr-un fel, poate le-a parut rau dupa aceea, pentru ca am avut cam mult curaj atunci. Am spus: "Iubiti credinciosi, ne dam noi seama pe cine am adus aici? Nu am adus un om de rand, eu, nevrednicul, am adus pe umar un sfant. Un sfant am adus, nu un om oarecare. Invatatura pe care acest sfant ne-a dat-o, cine va fi mai intelept va pune-o la inima si va pune-o in practica". La urma, maica stareta mi-a spus ca am exagerat cand am spus ca este un sfant. I-am spus: "Maica stareta, iti dau un raspuns - sfantul Ioan Iacov a lasat in scris: <Sa va rugati pentru iertarea pacatelor mele, ca sunt sigur ca ma voi duce in iad, pentru ca nu am indeplinit voia lui Dumnezeu>. Si a ramas douazeci de ani in mormant si dupa douazeci de ani s-a descoperit trupul sau ca sfinte moaste, ca n-a putrezit. Eu am credinta ca peste ani de zile, ne vom inchina moastelor parintelui Arsenie". Cand m-am intors acasa, m-au provocat oamenii in biserica, intrebandu-ma: "Cum a fost, parinte, la inmormantarea parintelui Arsenie?". Atunci, spune sotia mea, m-am dezlantuit in biserica si am spus tot ce aveam pe suflet. Cand m-am intors de la biserica, ea mi-a spus: "Mananca, ca acum ai facut-o! Vine Securitatea sa te ridice". Nu am avut, din fericire, dupa aceea probleme pentru ca era in noiembrie 1989, cand lucrurile se precipitau si nimeni nu mai avea timp sa ne ia din scurt.

Un an de zile dupa aceea, la primul parastas, maica care-l ingrijise bolnav pe parinte mi-a spus: "Puteti vorbi, parinte, dar numai adevarul sa-l spuneti". Si numai adevarul l-am spus. Era o ploaie rece, marunta si deasa: "Iubiti credinciosi, dati la o parte umbrelele, pentru ca aceasta nu este o simpla ploaie, ci acestea sunt lacrimile pe care parintele Arsenie Boca le-a varsat pentru poporul acesta". Si nu am gresit, pentru ca dupa inmormantare mi-a marturisit cineva ca, intr-adevar, la Sambata, cand predica, parintelui ii curgeau lacrimile ca dintr-un izvor.

Parintele-calugar Dometie - Manastirea Sambata - Fagaras (decedat in 1995)

"A fost mot, din Tara Motilor"

Acest sfant prea cuvios parinte a fost mot din Tara Motilor. S-a nascut in satul Vata de Sus, langa Brad, judetul Hunedoara, din parinti bine credinciosi, Iosif si Cristina. Tatal sau cunostea meseria de pantofar si-l pune pe fiul sau sa invete sa bata cuie de lemn, si acesta le rupea si povestea ca-l batea cu cureaua cu care tine papucii.

A mai avut si o sora, pe care o chema Constanteana, si care a murit de tanara. Iar bunica lor, pe care o chema Ana, fiind si ea tare credincioasa, a ingropat-o pe Constanteana intr-un loc frumos, mai inalt, si a facut peste mormantul ei o bisericuta, cu altarul chiar peste mormantul fetei. Daca fratele ei, Zianu - caci asa l-a chemat de botez pe parintele Arsenie - se va face preot, cand va sluji in biserica sa fie si sora lui acolo.

Facandu-se Zianu marisor si terminand scoala primara, l-a dat mai departe si la Teologie, ca sa se faca preot. Caci mama copilului, Cristina, dupa ce a ramas insarcinata, a visat ca are in pantecele ei soarele si luna, si mereu se intreba ce va fi cu copilul pe care il va naste si l-a dat la scoala ca sa se faca preot. Tatal copilului, Iosif, murise intre timp si mama lui, tanara fiind, a fost silita de mama ei sa se marite a doua oara. Dar Zianu s-a suparat: "De ce s-a maritat?" si n-a mai vrut sa treaca pe acasa, iar cu timpul mama-sa n-a mai stiut de dansul.

Zianu fiind elev bun la Teologie, mitropolitul Balan l-a sfatuit sa se faca calugar la Manastirea "Brancoveanu" - Sambata de Sus, Fagaras. Venind la manastire, l-a calugarit si i s-a pus numele de Arsenie.

Dupa un timp, mitropolitul l-a trimis in Grecia, la Muntele Athonului (Athos - n.r.), ca sa se induhovniceasca. Ajungand la Sfantul Munte si necunoscand pe nimeni, a spus parintele ca s-a dus intr-o padure si s-a rugat mult Mantuitorului sa-i trimita un bun povatuitor, dar nu a fost

ascultat. "Dar de la o vreme - a spus parintele - mi-am dat seama ca Mantuitorul are o Mama buna si m-am rugat ei cu lacrimi in ochi, sa-mi dea un povatuitor, sa ma invete in cele ale calugariei, spre mantuire." Si a zis parintele ca insasi Maica Domnului a venit si l-a luat de mana si l-a urcat pe un munte inalt, ce era intre doua prapastii, de iti era frica sa privesti in jos. Si muntele era ascutit, de numai cat calcai cu talpa piciorului. Si l-a urcat Maica Domnului si l-a dat in grija unui sfant care traise pe pamant cu doua sute de ani mai inainte - dupa unii ar fi fost chiar *Serafim de Sarov*. Iar Maica Domnului s-a facut nevazuta. Si spunea parintele ca se ducea in fiecare zi pe creasta acelu munte si nu ii mai era frica ca va cadea in prapastie.

Cat timp, n-a spus, dar probabil ca 40 de zile a primit invatatura de la acest sfant. Aceasta a spus-o o singura data, la cativa credinciosi (sigur ca pentru smerenie). Desigur ca Maica Domnului l-a intarit de a postit atunci 40 de zile incontinuu, timp in care l-a povatuit sfantul ce i se aratase. Dupa un an de zile, a venit la Manastirea Sambata intarit cu Duhul Sfânt, cu mare dar proorocesc si cu putere, ca daca te privea, simteai un curent in suflet si te umileai. Si-ti descoperea gandurile, iti spunea numele, iti descoperea pacatele si faptele ce le-ai facut, cunoscand si viata.

Dosarul de securitate al parintelui Arsenie Boca

Despre parintele Arsenie Boca am mai scris. Prea putin, fata de amintirea pe care a lasat-o in lume, fata de forta darurilor sale duhovnicesti. Fagarasenii si cei care l-au iubit il pastreaza si acum in causul inimii, ducandu-se in noiembrie la mormantul de la Prislop, unde se inchina, saruta crucea, isi spun necazul si cer sfat parintelui, de parca,

nevazut, le-ar sta in fata pe scaunul de spovedanie, asa cum era: inalt, puternic, cu ochi albastri, cu glas tunator de profet, bland cu oamenii, neiertator cu pacatul.

In ciuda oricaror indaratnice pareri, biografia parintelui a fost o pagina de calvar. Dosarul sau de Securitate, pe care nimeni nu a avut pana acum curiozitatea sa-l cerceteze, dezvaluie o realitate cumplita: urmarit si hartuit ca un hot, Arsenie Boca trebuia sa fie intinat moral. Pe dosarul de urmarire operativa nr. 564, colonelul Gheorghe Craciun scria: "A se strange material compromitator contra lui Arsenie Boca", adaugand apoi, intr-un raport separat: "Arsenie Boca este un element ostil si dusmanos regimului, care cauta sa deruteze oamenii de la munca, infiltrandu-le in suflet misticismul si fanatismul, speculandu-le in acelasi timp ignoranta. Fata de cele de mai sus s-au luat masuri pentru a se face o retea informativa serioasa in mediul acestuia, in sensul de a trimite la el elemente bine instruite, eventual travestite (adeseori in monahii si monahi, n.n.), care sa caute a-l compromite (...) Mutarea lui Arsenie Boca in alta parte nu rezolva problema, atata vreme cat nu e compromis".

Acuzat de toate relele pamantului (inclusiv legionarism), parintele va fi arestat in mai multe randuri si condamnat la doi ani de Canal, intr-un proces cu usile inchise. Motivul: omisiune de denunt si misticism. In tot acest timp, implinind parca vorbele din Biblie, parintele s-a daruit chiar locurilor de pedeapsa si surghiun: Prislop, Draganescu (biserica pe care a pictat-o integral), Schitul Maicilor. Surghiunul vremurilor atee razbate din fiecare pagina a dosarului, invaluind faptura parintelui cu aura stralucitoare a martirului intru Hristos.

Acatiste si scrisori arestate

Ceea ce te frapeaza rasfoind dosarul parintelui este multimea anexelor. Sute de acatiste si de scrisori nu au mai ajuns niciodata la destinatar. In schimb, pe fiecare plic o mana vigilenta mazgalea un ordin: "A se urmari operativ semnatarul". La suferinta parintelui, Securitatea a

adaugat mereu, ca o drojdie imunda, suferinta nevinovata a credinciosilor, a celor care ii cereau disperat ajutor.

Din delatiuni si rapoarte rezulta ca Arsenie Boca era urmarit pas cu pas, zi si noapte, prin prieteni sau simpli observatori, in biserica sau pe strada, in atelier sau in intimitate. Cu o precizie diabolica, paginile dosarului recompun zile intregi din viata parintelui: la ce ora a iesit din casa, cum era imbracat, in ce tramvai s-a suit, ce loc a ocupat, cine a trecut pe langa el, cine i-a adresat vreo intrebare. La coborare, toti cei in cauza erau legitimati, pusi sa dea declaratii. Pagini intregi cu nume si adrese: Izvor 123, Dunavat 74, Boteanu 53. Nume de oameni fara nici o vina. Alaturi, pagini si mai rusinoase: turnatorii pline de venin si invidie ale unor apropiati (unii preoti cu renume), care nu se sfiau sa scrie: "Fachiristul Arsenie Boca"... "Paranoic ca si Sandu Tudor, care voia si el sa aiba aureola de mare duhovnic."

Pare greu de crezut, dar dezordinea de ani si inscrisuri din dosar ascunde o minutie patimasa de colectionar: pagini de jurnal, mici insemnari, ba chiar si taieturi din ziare, ocazie cu care constati ca parintele reprezenta o problema de stat inca din 1944, cand ministrul Cultelor din acea vreme, Popa Burducea (cel cu steaua si cu crucea), a dat ordin sa fie anchetat. Marea spaima a regimului era ca la slujba parintelui de la Saliste participasera tarani din 41 de sate! Autoritatea parintelui era prea mare, iar vorbele lui - o cumplita primejdie: "Sa nu luati arma in mana si sa aparati alte teritorii decat acelea care ne apartin si pe care sunt cladite urme de credinta romaneasca (...). Iubiti-i pe preoti acum, cand ii mai aveti, caci va veni o vreme cand nu-i veti mai avea".

La fel se intampla si in 1946, cand parintele este anchetat pentru cele afirmate intr-o predica: "Lupii vor fi sfasiati de catre oile atacate. Credinciosii, desi mai putini ca numar, nu vor putea fi suprimati de

puterea numerica a celor lepadati de credinta, atata timp cat vor sta stransi in jurul Bisericii".

Avem conducatorii pe care ii meritam

In ciuda agramatismelor si a limbii de lemn, din dosar razbate spaima sincera a inchizitorilor vremii, constiinta ca parintele era urias, ca in spatele lui se aflau mii si mii de credinciosi devotati. Nu intamplator, fiecare raport mergea direct la generalul Nicolschi, iar un exemplar la ministrul de Interne, Pintilie.

Parintele trebuia arestat cu orice chip si acest lucru se va petrece, intr-adevar, in noaptea de 15 spre 16 ianuarie 1951, cand trupe speciale au impanzit dealurile Prislopului, iar sefii de gara din zona au fost obligati sa raporteze prezenta oricarui calator care dorea sa urce in trenul de Bucuresti. Ca intr-o simbolistica mistica, parintele reedita, dincolo de vointa sa, scena impresurarii Mantuitorului in gradina Ghetsimani - El, cu mainile goale, in fata unui puhoi de osteni inarmati cu sulite si sabii.

Vazator cu duhul, parintele Arsenie stia ce-l asteapta. Sunt multe marturii privind momentul arestarii sau anii de Canal, cu lanturile desfacute miraculos de la maini, cu disparitiile lui inexplicabile din celula. Mai putin se cunoaste modul demn si intelept in care parintele a raspuns anchetatorilor: "Dupa cativa ani de la calugarirea mea si intrarea in preotie, mi s-a intamplat un lucru pe care nu l-am urmarit - o mare influenta in popor, o faima de predicator si de preot. Datorita cunostintelor pe care le adunasem in vremea studiilor si pe care le aplicam unde se putea face aceasta, poporul sarea marginile aprecierii juste si ma credea exceptional de inzestrat. De nenumarate ori am incercat si mai incerc a-i mai stinge capriciile unei credinte necontrolate, cea de domeniul fanteziei, ca aceasta nu mantuie, si abia am izbutit sa-i scap de la o iubire pe care mi-o pastreaza fara sa intrebe".

Evitand toate capcanele interogatoriului, parintele se va lupta in felul sau - nu ca sa scape cu orice chip, ci sa dovedeasca adevarul misiunii

sale. *"Lui Nicolae Patrascu (capetenie legionara, care il cauta la manastire, n.n.) i-am dat Biblia sa o citeasca din scoarta-n scoarta, ca sa se convinga ca neamurile au (...) <<guvernele pe care le merita>>, o conducere providentiala. De sus se ocarmuiesc neamurile si se oranduiesc oamenii care sa implineasca felul cutare sau cutare de guvernare. De sus se oranduieste regimul pe care trebuie sa-l aiba neamurile. Cand regimul si-a implinit menirea sau si-a tradat-o, Providenta il schimba. Iar cel care trage la raspundere, pe neasteptate, e Dumnezeu. O mie de ani de ar trai ateul, tot pe neasteptate e tras la raspundere de Dumnezeu, ca unul care nu se astepta sa existe Dumnezeu si sa-l poata trage la raspundere."*

In capul paginii se lafaie apostila colonelului Birtos, de la Secretariatul Directiei Generale a Securitatii Poporului: "Informatiile trebuie adancite, creandu-se antene informative de profunzime in mediu".

"Romania e singura tara in care succesul nu are succes"

Spun unii ca parintele Arsenie nu a fost un disident, un luptator pe fata contra regimului comunist. Atunci, de ce era haituit, interzis, considerat o primejdie publica? Din dosar nu rezulta ca i s-ar fi propus colaborarea (oricum nu ar fi acceptat). In schimb, pana dupa 1965, in mai multe reprize, anchetatorii il iscodesc cu tot felul de intrebari: ce parere are despre socialism, despre situatia politica din Panama, din Cipru, din Vietnam? Ce parere are despre telepatie sau paranormal, despre Arhanghelii Mihail si Gavril? Grosolan si fara metoda, Securitatea voia sa intre in intimitatea parintelui, sa-i cunoasca resorturile de gandire, sa-si explice cumva forta spirituala si darurile teribile pe care le avea.

Pus de-a valma, cu felurite scrisuri si fara nici o ordine cronologica, dosarul lui Arsenie Boca se poate rezuma doar la un cuvant: o panda continua. La toate isпитirile si capcanele intinse, parintele a raspuns senin, bland ca porumbelul si viclean ca sarpele. Sarac si nelegat de nici o patima, nu a lasat loc nici unui santaj. Acelasi mereu, neschimbat si vorbind de la Dumnezeu, parintele va arata intr-un singur loc ca il doare.

Intr-o nota informativa din 28 martie 1967, sursa arata ca Arsenie Boca a cerut Patriarhului sa revina la Prislop. "Tine sa se duca acolo, pentru ca socoteste ca acolo este nevoie de el, in acel punct unde se intretaie influentele catolice si maghiare, ca el, fiind un bun roman si un bun ortodox, va aduce reale servicii Bisericii stramosesti si tarii prin munca sa." Cererea a fost bineinteles refuzata. Parintelui nu-i va ramane decat dorul de Prislop si o dorinta testamentara - sa fie ingropat acolo, in tinutul Hategului, in inima tarii.

Cu o rabdare de sfant, Arsenie Boca nu si-a tradat niciodata legamantul si haina monahala, amestecandu-se in cele lumesti, in cele politice. Rabdator si resemnat, a indurat totul - si ateismul, si jignirile personale. *Doar o singura fraza, preluata de la principesa Ileana, arata preaplinul de amaraciune, de suferinta interioara: "Romania e singura tara in care succesul nu are succes".*

Prin nedreptatile si umilintele la care a fost supus pana la sfarsitul vietii, in 1989, destinul parintelui Arsenie Boca e un martiriu crestin. Si totusi, in mod paradoxal, prin sarguinta Securitatii, biografia lui se implineste astazi. Din dosar aflu mai multe marturii de credinta, ba chiar si unele detalii biografice, cum ar fi bataia sora cu moartea pe care tatal sau (un om deosebit de aspru) i-a dat-o pentru ca pierdea timpul - un pacat imens, la intelegerea caruia nu ajungi decat tarziu, la batranete. Brusc, raul si suferinta se transforma in lumina. Ca nimeni altul, parintele a inteles. Fara durere, nu rodeste nimic. Fara cruce, nu e cu putinta mantuirea.

Parintele Pantelimon - preotul albinelor de la Ghighiu

Ultimul ucenic al marelui duhovnic Arsenie Boca.

E inceput de vara si miroase a tei la Ghighiu. De cum intri pe poarta manastirii, te simti in largul tau. Locul parca te asteapta. Te poti plimba pe unde vrei, de unul singur, printre pansele si petunii, printre ciresii din livada, fara sa tulburi pe cineva. Chiar si maicutele, grabite de felul lor, pasesc parca mai usor si alene, in ritmul florilor si al diminetii. Doar pe batranul parinte Pantelimon nu-l zaresc nicaieri. Abia intr-un tarziu il zaresc in marginea livezii, robotind cu mainile goale, printre stupi si albine. Cu cat ma apropiu, miscarile lui se deslusesc mai bine - miscari simple si precise de taran, de om obisnuit cu munca. La 82 de ani, parintele Pantelimon nu sta o clipa locului - curata pomii, coseste iarba, sapa la gradina. Doar noaptea se retrage la chilie, unde se roaga necontenit si, intr-un tarziu, atipeste doua-trei ceasuri, pe un scaunel de ascet.

Cand il vezi prima oara, e cu neputinta sa nu prinzi drag de parintele. E batran, dar surazator, inalt si plapand ca o ramura de salcie. Imbracat cu un halat alb, de apicultor, parintele trebuia sa fie la gradina. Sta aplecat deasupra straturilor de galbenele si irisi violacei, le mangaie frunzele delicate si le vorbeste soptit, indemnandu-le sa creasca, sa se bucure de stralucirea si caldura lui Dumnezeu.

De douazeci de ani, de cand a venit prima oara la Ghighiu, parintele e duhovnic la oameni si albine. Munca, dragostea si rabdarea sunt aceleasi. Nadejdea si bucuria - asemenea. Lasand o clipa migala stuparului, parintele se indreapta greoi de spate si priveste multimea teilor in floriti din jur. Priveste ca un indragostit. Asa cum sta, inconjurat de flori si albine, nemiscat si tacut, pare ca a incetat lucrul si acum rosteste in taina o lauda sau un paraclis al Maicii Domnului. E fericit. Se vede ca livada din spatele

manastirii Ghighiu e pentru el o a doua casa, un al doilea altar. Pentru un om care a facut 15 ani de temnita grea la Gherla si a trecut de doua ori prin moarte clinica, livada cu ciresi si tei infloriti de la Ghighiu e chiar raiul.

Sfantul din Fagaras

Cand stai langa parintele Pantelimon, simti nevoia sa vorbești in soapta, sa nu-l tulburi cu nimic. Nu e nici aspru, nici bland. E doar ascetic, mereu refugiat in sine insusi, cu gandurile si rugaciunea lui neintrerupta. A suferit mult, cat pentru mai multe vietii, dar de pe fata lui osoasa si prelunga au disparut toate - si palmuirile, si loviturile de ranga, si lacrimile umilintei, pe care nu inceteaza nici o clipa a le numi "bucurii". Bucuriile pocaintei si ale rabdarii. Acum, pe albul sidefiu al obrazului citești numai iertare si un suras tainic, de om impacat cu Dumnezeu, cu toata lumea.

Ca sa-l cunosti mai bine pe batranul duhovnic de la Ghighiu, trebuie sa-i vezi incaperea unde locuieste. O chilie pe masura sufletului sau - simpla, taraneasca si severa, cu o candela vesnic aprinsa intr-un colt, cateva icoane pe perete si undeva, la capataiul patului, poza marelui monah Arsenie Boca, inalt si neclintit ca un munte, imbracat cu binecunoscuta sa rasa calugareasca, alba si incinsa la mijloc. Asezat pe stinghia ingusta a patului, parintele Pantelimon nu se mai satura sa-si priveasca duhovnicul. Chiar si in poza, "Sfantul din Fagaras" are ceva care fascineaza. Ii simti forta launtrica. Ii simti ascutisul neiertator al ochilor lui patrunzatori si albastri. Cuvintele nu-l pot cuprinde. Un om navalnic si drept. Cand avea ceva de spus, era de neoprit. Glasul lui era tunet si vorbele sageti. Vedea multe si nu se codea niciodata in fata adevarului. Nimic nu-i puteai ascunde. De multe ori, nici nu deschideai gura si el iti spunea tot ce ai facut si ce o sa ti se intample. Citea in cartea vietii fiecaruia, din dorinta de a te mantui, de a te intoarce cat mai grabnic la credinta. El insusi se pregatea pentru marea intalnire cu Dumnezeu, cunoscandu-si sfarsitul si toate incercarile prin care avea sa treaca. La manastirea Prislop, unde fusese exilat pe nedrept, a plans trei zile si trei nopti, stiind ca niciodata

nu va mai ajunge la Sambata, ca va fi alungat din toate manastirile si doar la moarte va mai imbraca odajdiile preotesti.

Avea multe haruri parintele Boca si toate cate se spun despre el sunt aidoma cu adevarul. In arestul de la Brasov, i-a uscat mana unui calau, care il umpluse de sange, spunandu-i doar atat: "De acum inainte, mana asta nu o vei mai duce la gura". In 1989, pe cand securistii il anchetau si-l loveau cu picioarele, a prorocit ca Ceausescu nu o sa mai apuce sfarsitul anului si multi tineri vor muri, jertfite ca niste miei. Parintele Pantelimon nu are nici cea mai mica indoiala ca Arsenie Boca era inainte-vazator.

In veci nu va uita batranul parinte ziua cand l-a cautat pe cuviosul Arsenie, pe cand acesta picta la Schitul Maicilor. Avea multe sa-i spuna si sa-l intrebe, dar marele sau duhovnic a refuzat sa discute cu el. l-a intors ca niciodata spatele si i-a poruncit sa taie gatul unei sticle cu ascutisul firav al unei pile, lasandu-l apoi sa munceasca fara nici un folos. Abia intr-un tarziu, parintele Boca i-a pus mana pe cap si l-a intrerupt din munca sa prostearca si inutila, spunandu-i cu dragoste si lacrimi in ochi: "Te grabesti? Unde te grabesti, baiete?... Eu stiu de ce te-am pus sa tai sticla. Te asteapta Securitatea la gara". Si, intr-adevar, asa a fost. In acea zi, parintele Pantelimon era arestat si dus la sediul Securitatii din Galati. "Daca nu pleaca din inima, nu intra in suflet nici un cuvant" Multe a invatat parintele Pantelimon de la duhovnicul sau, Arsenie Boca. "Pentru mine a fost o lumina si un stalp de nadejde. Fara indemnul si rugaciunile lui, nu as mai fi iesit viu din inchisoare. Un calau m-a batut in sac si, cu un drug de fier, aproape mi-a scos ochiul. Am fost in moarte clinica si am scapat. Mi s-a pus capastrul pe cap (cea mai cumplita schingiuire), dar nu mi-am pierdut mintile, asa cum voiau securistii. Nici o secunda nu m-am lepadat de Cristos, chiar daca in arestul de la Galati a venit un general, care, vorbind frumos si cu multa dibacie, incerca sa ne convinga ca Arsenie Boca e un impostor si ca Dumnezeu nu exista: "Am fost in Germania, am fost in Japonia si America. Am fost peste tot, dar nu L-am gasit pe Dumnezeu. Cum poti sa crezi in ceea ce nu e si nu se vede?".

Detinutii aflatii in celula cu mine au amutit, dar eu nu m-am lasat. Gandindu-ma la parintele Boca si repetand in soapta numele lui Cristos, mi-a venit o putere de sus si m-am trezit vorbind: "Domnule general, degeaba ai calatorit... Dumnezeu e in om, e in dumneata, in fratele de langa tine. Nu in America trebuie sa mergi, ci la Patriarhie. Acolo ai sa vezi si ai sa pipai cu manurile tale lucrarea Sfantului Dimitrie, cel care a stat 200 de ani in apa si nu a putrezit". Generalul mi-a intors spatele, trantind furios usa, iar unii colegi m-au certat, spunandu-mi ca nu am strop de intelepciune, ca nimic nu ma impiedeca sa zic ca securistii si sa fac ca mine. Voiau sa tac, dar eu nu puteam. Ce fel de crestin as fi fost sa zic astazi una si maine sa fac alta? Asta m-a invatat parintele - sa predic numai adevarul si sa nu ma rusinez de cuvantul lui Dumnezeu. Si securistii voiau sa ma invete, dar altfel - cu o minciuna poleita in adevar. Veneau in celula cu Biblia si spuneau: "Uite ce scrie in Cartea Sfanta - sa faci ascultare, sa te supui noii oranduii si sa asculti ce spune partidul. De ce nu respecti porunca lui Dumnezeu?". In veacul veacului nu ar fi putut atinge cineva statura si harul parintelui Arsenie, care vorbea despre smerenie intr-un fel aparte, tainic si incifrat. Vorbea prin pilde, lasandu-ti tie libertatea de a-i gasi talcul. Tin minte ca o data mi-a cerut, spre marea mea uimire, sa-l vorbesc de rau printre oameni. Fara sa pricep ce vrea de la mine, m-am clatinat si nu i-am implinit porunca. Cu greu si mult timp dupa aceea, am inteles scoala parintelui si lectia smereniei sale. Cu greu si mult timp dupa aceea, am priceput ce voia sa spuna parintele, atunci cand ma certa si imi cerea sa iau aminte: "Daca nu pleaca din inima, nu intra in suflet nici un cuvant".

Raiul albinelor

Peste livada manastirii Ghighiu s-a asezat un clopot de liniste si tihna. Ca trezit dintr-un somn tulbure, parintele Pantelimon tresare. Se desparte de trecut, de Gherla si Aiud, cu un simplu suras. Da deoparte tot ce a fost mai urat si, brusc, umilintele si loviturile de bocanc redevin "bucurii". Fara ele, astazi ar fi fost cu siguranta un om pustiu si sarac. Fara ele, nu ar fi cunoscut marea si negrita putere a Maicii Domnului, care i-a intins intr-o noapte patrafirul preotesc, spunand: "Ia-l, dar vei avea multe de patimit"; aceeasi iubitoare

Maica a Domnului care i-a aparut in vis pe cand era in moarte clinica si i-a pus mana pe rana adanca a ochiului, pentru ca a doua zi, parintele sa se trezeasca teafar si sanatos, ca si cum nimic nu s-ar fi intamplat.

Tacut si cufundat intr-o alunecare fara contur a mintii, batranul duhovnic nu se mai satura sa priveasca stupina. E ceva uimitor ce se intampla cu albinele, cu viata, cu organizarea lor. E o lume perfecta, dumnezeiasca. "In stup e ca in manastire. Ce imbraci tu, ce mananci tu - stie intreaga obste. Toate-s una, vietuind intr-o veselie cereasca. Toate-s imbracate la fel si toate mananca asemenea. Se respecta intre ele si au demnitate chiar si inainte de a muri, cand se retrag intr-un colt si refuza orice hrana. Toata ziua stau sub ascultare. Ca si maicutele, aleg numai ce este bun si dulce. Ziua intreaga muncesc si se roaga. La rasplata nu se gandesc nici o clipa. Rasplata e chiar stradania lor".

Desi nu vrea sa recunoasca, parintele are suflet de poet. Se vede ca, in momentele lui de liniste, se roaga in culori si delicate desene vegetale. Se roaga cu privirea, uimindu-se ca albinele nu pleaca din urdinis, inainte de a se uita la soare, slavindu-L pe Dumnezeu; uimindu-se mai ales ca nu pleaca nici una fara sa zgaria lemnul urdinisului, intruchipand semnul crucii. "Daca am face si noi asemenea, ar fi raiul pe pamant", spune parintele, amintindu-si cum albinele mai batrane le scot pe cele tinere si fac exercitii de zbor cu ele, cum se ajuta una pe alta si, daca o surata de a lor e prea incarcata cu polen, cineva ii ia din povara si o indeamna, impingand-o de la spate.

Parintele are drag de albine si le urmeaza voia, mergand in pasterala oriunde doresc ele sa mearga, iar albinele ii simt gandul cel bun, ii asculta glasul, ii recunosc mirosul de departe, dandu-i ocol sau asezandu-i-se pe umeri cu afectiune si blandete, atrase de dulceata sufletului sau, de lumina ochilor lui albastri si senini.

Printre flori si albine, parintele se simte cel mai fericit. Pentru un om care a facut 15 ani de temnita grea la Gherla si a trecut de doua ori prin moarte clinica, livada cu ciresi si tei in floriti de la Ghighiu e o rasplata imensa. E chiar raiul.

Amintirile Maicii Arsenia

I se spune Viforata, dar nimeni nu stie de unde vine acest nume, prin aceste locuri iarna fiind blanda, fara crivat sau alte rascoliri dusmanoase de zapada. Viforul va fi venit candva de la oameni, de la navalirile turcesti si incursiunile ostirii lui Bathory, de la incendii si cutremure, jafuri si alungari, care s-au succedat de-a lungul timpului, vreme de 500 de ani. Viforata e batrana si frumoasa, asemenea maicutelor preotese, pe care manastirea (singura casa sanatorial-monahala din tara) le-a adapostit, pana ce ultima din ele, maica Maria Suseac, s-a stins de curand la aproape 100 de ani. Viforata e unica, aparte si de necomparat. E singura lavra romaneasca cu doua starete (cea batrana, maica Arsenia; cea tanara, maica Mihaela), cu trei hramuri si cu trei ctitori: Vlad, Matei Basarab, Constantin Brancoveanu, dimpreuna cu soata sa, Marica Doamna. Ridicata pe ziduri de un metru grosime si adapostind comori fara de pret, printre care catapeteasma din tei aurit sculptata de Karl Stork, manastirea sta de paza la portile Targovistei, tacuta si de neclintit, asemenea icoanei facatoare de minuni a Sfantului Gheorghe - icoana venetiana din argint aurit, daruita in 1631 de Leon Tomsa, cu multa dragoste si cheltuiala.

Calugarul zburator de la Sambata

În spatele manastirii încep dealurile și muntii. Livezile din preajma par fără sfârșit. Miroase a mere coapte și a toamna. Lumina galbuie coboară încet dinspre apus, rotunjind zidurile masive și asprimea chiliilor susținute de coloane scurte, brancovenesti. În curtea manastirii e liniște și potop de flori. Maica Arsenia ne așteaptă în Cămin, chiar lângă muzeu. După 44 de ani de stăreție a lăsat povara conducerii mănăstirii celei tinere, Mihaela, rămânând stăreta onorifică, pe viață. E blândă și vigilentă în același timp, severă și plină de dragoste. A îmbătrânit frumos. Sălbăticia hainelor călugărești îi subliniază ținuta și trasăturile discret aristocratice. Sta pe un taburet de bucătărie, nemiscată, cu spatele drept, ca într-un jilt împăratească. E fiica de preot, vârstnic al unei vechi și avute familii făgărășene. Nimic nu-i lipsea - nici pianul din salon, nici bonă nemtoaică, care o pregătea pentru viața după tipicul pensioanelor vieneze. Într-o zi, fără explicații, a decis să renunțe, brusc, la toate. Era încă un copil, când i-a zis tatălui: "Ma călugăresc". Bătrânul preot a privit-o surprins și, după o clipă de cugetare, i-a răspuns: "Gândul acesta e frumos, dar nu-ți aparține. Ești minoră și ai nevoie de consimțământul meu. Nu ți-l dau. Cât trăiesc eu, nu te călugărești".

Ascunzându-se în camera ei, maica Arsenia a plâns și s-a rugat toată noaptea, cerând ajutor și lumină de la Maica Domnului. În viață, sunt momente când trebuie să-L lăși pe Dumnezeu să hotărască. Răspunsul nu a întârziat să apară. La rugăciunile ei, maica a primit două semne. Primul a fost un vis - clar, tulburător și plin de culori. Se făcea că intra în biserică. Și ocupase locul din strună, într-o latură a altarului, în timp ce tatăl ei slujea învesmântat în odăjdii scilpitoare. Solemn și fără grabă, tocmai săvârșea o slujbă de înmormântare. Cânta cu isonuri mângăietoare rugăciunile de dezlegare pentru mort și, în mijlocul bisericii, întins pe o masă înconjurată de oameni, era tot el. În visul mănăstirii, bătrânul preot din Făgăraș participa la propria sa înmormântare! Câteva săptămâni mai

tarziu, in martie, se muta la ceruri - linistit, impacat, fara nici o tulburare sufleteasca.

Al doilea semn - si cel mai puternic - l-a avut in drum spre Manastirea "Sambata". Era in ziua de Izvorul Tamaduirii si, impreuna cu parintii, incerca sa nu intarzie la Sfanta Liturghie. La un moment dat, caruta in care se aflau a ajuns din urma un calugar, ducand pe umar o straita mare si grea. Era tanar, inalt, incins cu o curea lata de piele. In hainele lui cernite si cu barba neagra ca de taciune, parea un haiduc, o cruce de barbat. Oprind caruta, parintii au intrat in vorba cu tanarul monah. Asa au aflat ca vietuieste la Sambata, ca, dintr-o neglijenta, manastirea ramasese fara prescuri si acum se grabea sa duca prescurile luate dintr-un sat vecin, inainte ca mitropolitul Balan sa inceapa slujba arhiereasca. Degeaba au insistat parintii sa urce alaturi de ei, sa scurteze astfel drumul. Calugarul i-a refuzat categoric si a ramas in urma, pierzandu-se in colbul starnit de caruta.

Maica, o copila in acea vreme, ardea de nerabdare sa ajunga la Sambata. Mai erau vreo zece kilometri pana la manastire si, cum ora era deja inaintata, batranul sau tata a dat bice cailor. Cand au intrat in curtea manastirii, au ramas cu totii inmarmuriti: calugarul intalnit in cale trebuia linistit la pangar, era imbracat in rasa curata de sarbatoare si se purta ca si cum nu s-ar fi intamplat nimic. Asa l-a cunoscut maica pe parintele Arsenie Boca, printr-o minune vazuta cu ochii ei. Cum a ajuns parintele inaintea lor, cum a intrecut galopul cailor in chip nevazut - asta nu va afla niciodata.

Harul lacrimilor

Daca o intrebi cum arata parintele Arsenie Boca, cum era el in realitate, maica se transfigureaza usor si un suras nostalgic apare pe fata ei alungita de postiri calugaresti si de veghea noptii. Il vede aievea, dar nu-l

poate cuprinde in cuvinte. Cu greu, dupa o pauza adanca, spune: "Acoperea zarea cu umerii lui si, cand vorbea, avea o privire ce cauta departe, spre munti. Era mereu in rugaciune, chiar si cand te certa". Maica i-a fost ucenica - prima si cea mai draga. Nu intamplator i-a dat numele de Arsenia, ca legamant si intarire a lucrarii ce trebuia continuata, si dupa disparitia lui: ridicarea unei noi manastiri. Maica nu se lauda cu marele ei duhovnic si nu-si gaseste vreun merit ca el a ales-o din multimea venita sa-i ceara sfat si cuvnt de credinta, desi parintele era foarte tanar, abia fusese tuns in monahism. Doar iscodita de intrebarile noastre isi aminteste. Intense si vii, imaginile se succed, ordonandu-se dupa vrerea unui alt timp, cel al memoriei afective. L-a cunoscut, deci, la Sambata, pe vremea cand manastirea era o ruina. Chiliile nu aveau geamuri si pe acoperisul bisericii crescuse un copac salbaticit. Cine si-ar fi inchipuit ca, tanar si fara experienta, parintele va reface singur manastirea, astfel plinind proorocia mitropolitului Balan, facuta in fata multimii taranilor fagaraseni, care il ascultau cu capetele descoperite: "Eu plec, dar va las stalp de nadejde la Sambata".

Vocatia parintelui a fost cea de constructor. Toata viata a ridicat ziduri si, mai ales, suflete. Era puternic, de neclintit. Din prima clipa, ii simteai forta. Nimeni nu-l putea minti pe Arsenie Boca. Nici nu te lasa. Adeseori, ti-o lua el inainte, spunandu-ti cele mai grele pacate. Parea aspru, dar, de fapt, era drept. "Ce vrei?", intreba el cu o voce tunatoare. "Intai impaca-te cu vecinul cu care te-ai certat ieri si apoi vino la spovedanie".

Maica Arsenia e convinsa ca parintele, prin rugaciune, era inainte vazator - iti stia si viata trecuta, si pe cea viitoare. Nu cauta sa te sperie. Vazand in duh ce te asteapta, ofta doar si se innegura la chip. Odata, s-a intamplat ca o studenta din Cluj sa-i ceara sfat si binecuvantare. Voia sa se calugareasca. Ascultand-o, parintele a lacrimat. A tacut un timp, si-a cantarit vorbele, dupa care a spus: "Mai vorbim dupa 10 mai". Exact pe 10 mai 1947, studenta a fost arestata de comunisti si ani de zile a stat

intemnitata la Mislea, in umilinte si batai greu de imaginat. Vazator cu duhul, parintele Arsenie Boca intrezarise chinurile prin care va trece. Avand darul rugaciunii, isi vedea si propriul viitor, suferintele si arestarea, dar nu se tulbura prea tare. Stia ca pentru mantuire trebuie sa le induri pe toate, sfatuindu-i pe credinciosi sa rabde, sa accepte senini vrerea lui Dumnezeu. Ceea ce sfatuia pe altii facea si el. Arestat fiind in beciul Securitatii, gardianul l-a gasit afara, in fata celulei, lacatul de la grilaj fiind desfacut. "Nu te teme", a zis el. "Nu plec nicaieri. Nu vreau sa patimesti din cauza mea. Ai doi copii si o femeie bolnava." Gardianul a inlemnit. Toate cele spuse de parintele erau adevarate.

Cu ochii ei, maica a vazut multe. A vazut, mai ales, un har al parintelui mai putin cunoscut: harul lacrimilor. Cumva inexplicabil, in preajma parintelui simteai nevoia sa plangi, sa-ti usurezi sufletul. Si maica a patit acelasi lucru. Prima data, nici nu s-a putut spovedi. Stand in genunchi, cu patrafirul pe cap, a plans tot timpul. "Nu stiu cum, prezenta lui te zdruncina sufleteste si, imediat, din ochi tasnea roua pocaintei." Parintele stia prea bine ce se intampla si, intrand in biserica, il certa pe calugarul care facea acolo curatenie: "Tu vezi ce maturi aici? Sunt lacrimi, frate. Lacrimi si pareri de rau... Iti dai seama? Ai vazut vreodata masini care plang? Asta-i marea minune a lui Dumnezeu". Deja, renumele parintelui se raspandise in tot Ardealul. La Sambata si, mai apoi, la Prislop, venea puhoi de lume - tot timpul, de sarbatori sau peste saptamana. De aici au pornit si dusmaniile care l-au urmarit toata viata: prigoana, alungarea din monahism, exilarea lui langa Bucuresti, la Draganescu, in haine lumesti, ca simplu pictor, umil zugrav de biserica.

Sfantul de la Prislop

Fiica duhovniceasca a parintelui, maica nu ii poarta doar numele, ii datoreaza totul: ravna rugaciunii, lecturile din Pateric si din Psaltire, taria de a trece increzator peste orice incercare. Dornica a se calugari cat mai

repede, parintele a trimis-o mai intai la Manastirea "Bistrita", ca sa-si termine scoala. Apoi, a indemnat-o sa-si caute locul, sa viziteze mai multe manastiri si sa urmareasca atent semnele date de Dumnezeu. Intr-adevar, oriunde se ducea, i se intampla ceva: la Manastirea "Dintr-un lemn" au muscat-o niste caini, la Surpatele a pagubit cu niste bani, neavand spor in nimic, la Bistrita s-a imbolnavit in curentul teribil starnit de Cheile Bistritei si muntele Arnota. "Incotro o apuc acum, parinte?", a intrebat ea sperata, si incercatul ei duhovnic a zambit, cum rar i se intampla sa o faca. Ca si intrarea in monahism, tu trebuie sa ceri, tu intinzi foarfeca cu care vei fi tuns, spre consfintirea noului botez. A trimis-o atunci la Viforata, stiind ca acolo va fi casa ei pana la sfarsitul vietii.

Maica Arsenia implineste la Viforata o mare porunca. De 44 de ani, in tot ce face este prezent, cu sfaturile si indemnurile lui, marele duhovnic al Ardealului. In momente de cumpana, se roaga catre el si cere ajutor. De doua ori pe an - *8 mai (Sfantul Arsenie) si 28 noiembrie (cand parintele s-a mutat la cele vesnice)* -, maica merge la Prislop si se reculege la mormantul din spatele manastirii, amintindu-si vorbele lui, rastalmacite apoi de altii: "Nu plangeti, caci acolo unde ma duc, in ceruri, va voi ajuta mai mult, rugandu-ma pentru voi". Maica nu se indoieste de acest ajutor, asa cum nu se indoieste de minunile pe care parintele continua sa le savarseasca si astazi. Chiar si unele lucruri mai marunte iti dau serios de gandit. De pilda, parintele a lasat porunca sa nu fie venerat, ca nu cumva, in evlavia aratata lui, sa-L uitam pe Hristos. De aceea, maicile de la Prislop cer credinciosilor sa nu ia cu sine nici aschii din cruce si nici tarana de pe mormant, spunand: "Nu luati nimic, oameni buni. Fiti multumiti cu rugaciunea". Cineva, insa, a incalcat porunca si, brusc, masina cu care venise la manastire a refuzat sa porneasca. Degeaba a mesterit la ea. Abia cand a aruncat saculetul cu pamant, masina a plecat, simplu, fara nici o problema.

Din toate cate le-a trait langa parintele, stareta Arsenia a ramas cu cateva

vorbe de neuitat ("Ca sa fii monah, iti trebuie majoritate de minte") si o cruciulita sculptata de mana parintelui in 1946, de care maica nu se desparte niciodata. O singura data, a venit parintele Arsenie la Viforata. A privit atent in jur, a intrat in biserica si, dupa un timp, a spus: "Se simte duh de calugarie". Apoi a plecat, pierzandu-se in multime.

In incaperea stramta a Cancelariei miroase a tamaie si-a flori. Stareta cea tanara, Mihaela, o priveste pe maica Arsenia ca pe o icoana. Sunt mereu impreuna si de nedespartit. Se sfatuiesc si se completeaza pana si in cele mai mici lucruri, cum rar se intampla prin alte locuri. Viforata e o manastire grea si deloc bogata. Sunt multe de facut, de la urgentele reparatii ale bisericii celei mici (monument brancovenesc), pana la terminarea arhondaricului si renovarea chiliilor. Cu o obste de aproape 100 de suflete, la Viforata totul se masoara uriesc: sute de portii de mancare, sute de paini, tone de alimente, tone de lemne. Manastirea abia face fata, dar si ajutorul lui Dumnezeu e pe masura. Mereu apare un ajutor providential, un dar, o milostenie mai importanta. Cineva a oferit materiale de constructie. Altul s-a oferit sa dea paine in valoare de 15 milioane pe luna. Cateodata, cele doua starete se ingrijoreaza, dar nu se sperie niciodata. Au nadejde in ajutorul lui Dumnezeu si, la vreme de necaz, se aseaza sub pavaza icoanei facatoare de minuni a Sfantului Gheorghe. Ca icoana a speriat candva oastea turcilor, aparand ca un urias invismantat in zale de aur, si astfel punandu-i pe fuga; ca multi credinciosi s-au vindecat de boli cumplite numai atingand lemnul ramei, asta tine de legenda locului. Vazuta si traita de maici este minunea savarsita in 1965, cand, la un pas de desfiintare, manastirea a fost salvata de patriarhul Justinian Marina in ultima clipa, numind-o "Casa sanatoriala pentru preotese si monahii batrane". Tot o minune a fost cand, in acelasi an, Muzeul R.S.R. a confiscat icoana Sfantului Gheorghe, dar brusc, inexplicabil, sefii muzeului s-au razgandit si au permis maicii Arsenia sa o ia inapoi. De atunci, din 1965, necontenit pana astazi, in fiecare noapte, in

biserica din Viforata se citește Paraclisul Maicii Domnului, drept mulțumire și prinos de dragoste pentru toate câte sunt, neatinse și mereu întregite, de 500 de ani încoace.

Mai puțin cunoscută decât surata sa, Dealu, mănăstirea cu două stărete și trei ctitori, pare mai harnică și mai râvnitoare. Pe an ce trece, Viforata întinereste, câștigând noi ucenice. Tot mai puțin, maicile cele bătrâne, cu rugăciunea și amintirile lor, privesc tăcute și veghează, asemenea zidurilor de incintă, spre paza și păstrare a ceea ce a fost și va fi mereu: rugăciunea neîntreruptă și nădejdea în Hristos, în mila și ajutorul Lui, de care avem nevoie acum mai mult ca oricând.

Sorin Preda Fotografii de Petre Cojocariu

Cine dorește să ajute Mănăstirea "Viforata" are la dispoziție contul: Ro 26 Rncb 2500000004950001 Banca Comercială (jud. Dambovită).

Iisus în zeghe

Biserica Sf. Elefterie Nou - Fecioara cu Pruncul în zeghe

Extraordinara poveste a unor icoane necunoscute, pictate de parintele ARSENIE BOCA. Ambele se afla în București. Una la biserica Elefterie, cealalta la Sf. Anton

Sfântul surghiunit

Anul 1959. Un vânt de teroare, ucigaș, suflă peste România. Tinta

temnitelor este mereu aceeași: elita patriotică a țării - intelectuali, preoti, studenți, țărani - toți cei ce se opun călăilor roșii. La mănăstirea Prislop din Hateg, valul terorii îl ajunge și pe părintele Arsenie Boca. Deși îl anchetasera și întemnitaseră de atâtea ori, comunistii îi luaseră frica: miracolul de la Sambata de Sus, unde părintele fusese staret, se repetă. "Toată țara lui Avram Iancu se mișcă în pelerinaj, cântând, cu zapada până la piept", scrie marele poet Nichifor Crainic. Veneau toți să ia lumina din harul

celui numit, încă de-atunci, Sfântul Ardealului. Așa că părintele Arsenie trebuia să plătească. Este alungat din mănăstire și i se interzice pentru tot restul vieții să practice preotia. Reducerea la tăcere a celui mai mare duhovnic al țării îi îndarjește pe credincioși. Dar chiar și cu gura ferecată, părintele nu renunță la legământul cu Dumnezeu, caruia îi închinase viața. Avea harul picturii, absolvise și Academia de Belle-Arte din București, așa că va picta până la moarte icoane și biserici, continuând în imagini predicile fierbinti cu care își fericise credincioșii, predicile pe care nu le mai putea rosti. În 1959, părintele vine la București, unde va rămâne până în 1967, lucrând o vreme și la atelierele de pictură ale Patriarhiei. Apoi pleacă în câmpie, la Drăganescu, unde cincisprezece ani, noapte de noapte, pictează biserica din sat, pe care o transformă, cu arta și cu credința lui, într-o adevărată "Capela Sixtina a ortodoxiei românești": o pictură tulburătoare și profetică. Dar dacă biserica Drăganescu e de-acum celebră, despre picturile realizate de părintele Arsenie în București nu s-a știut multă vreme nimic! De parcă icoanele și frescele pictate de el s-ar fi volatilizat! Abia anul trecut, în 2007, a ieșit la lumină o parte din moștenirea spirituală lăsată Capitalei de părintele Arsenie. O moștenire încărcată de povești incredibile și zguduitoare. Adevărate taine care au așteptat printre noi, în mod bizar nestiute amar de ani... Cel implicat în aceste descoperiri are 29 de ani și se numește Alexandru-Valentin

Craciun. E un tanar linistit, cultivat si foarte credincios. Si care este convins de sfintenia parintelui Arsenie, in care credea cu ardoare, desi nu l-a cunoscut si nu l-a vazut niciodata. Prima atingere cu duhul parintelui s-a produs prin picturi. S-a intamplat acum cinci ani, cand a descoperit, din intamplare, intr-o carte, o pictura de-a parintelui de la Draganescu. Era o "Inviere". Pictura aceea l-a marcat pentru tot restul vietii. Era o Inviere hieratica si apocaliptica totodata. "Nu s-a mai pictat asa ceva niciodata. E o imagine halucinanta. O reprezentare unica a lui Hristos", spune tanarul. "Prin aceasta pictura fabuloasa, m-am apropiat de parintele. Sigur, multa lume e atrasa de el, dar trebuie sa-i si simti chemarea, sa intri in dialog prin rugaciune cu acest calugar urias. Iar eu ma rog la parintele Arsenie in biserica, chiar daca nu-i canonizat. Il pomenesc ca pe-un sfant. El e sfant, ca asa l-a facut Dumnezeu, nu oamenii".

O raza de soare

"Sunt lucruri de-ale parintelui despre care nu stie nimeni nimic, dar care ies la iveala printr-un miracol. Asa s-a intamplat si cu descoperirile despre care va voi povesti. Multe mi-au fost "date". Au fost revelatii. Eu n-am nici un merit. Iar daca au iesit abia acum la iveala, aceasta e inca o minune, o lucrare dumnezeiasca a parintelui Arsenie. Asa a voit el, de acolo, de Sus, sa se intample toate acum. Cand a crezut el ca-i lumea pregatita". Toate au inceput de la o icoana a sfintei Paraschiva de la biserica Sfantul Anton, de langa Curtea Veche din Bucuresti. Icoana fusese donata bisericii acum cateva zeci de ani buni. Mai mult nu stia nimeni. Si nici cine era pictorul. "Intr-o dupa-amiaza de mai a anului trecut, ma dusesem la biserica Sfantul Anton cu treburi de serviciu si, cum trebuia sa-l mai astept pe parintele paroh, m-am dus sa ma inchin. Uitandu-ma in jur, mi-au cazut ochii pe icoana Sfintei Paraschiva. Sfanta e ocrotitoarea familiei mele, asa ca am recunoscut-o imediat. Curios mi se pare acum ca, desi fusesem de atatea ori la biserica Sfantul Anton, niciodata pana atunci nu observasem icoana. Asa ca eu cred ca acela a fost un moment ales. M-am apropiat, m-

am inchinat (icoana statea in biserica in naos, intr-o nisa cu fereastra, un loc mai ferit), m-am rugat indelung... Si cand mi-am ridicat ochii, am intalnit privirea sfintei. De obicei, icoana aceea sta in tot timpul in penumbra bisericii. Neluminata, pictura ei pare un pic stearsa, invaluita, stinsa. Dar in dupa-amiaza aceea, un snop de raze se strecurase prin vitralii si batea din plin pe chipul sfintei. Scaldata in razele soarelui, icoana parca mustea de aur si de lumina, stralucind magnific! Si sfanta Paraschiva avea un chip stralucitor, intarita de soare in icoana bogata, toata numai foita de aur cu filigran. Lumina sfintei se adunase pe chip si-n privire. E parintele Arsenie, e icoana lui! - mi-am zis de-odata, ca intr-o transa! N-aveam argumente. Figura aceea a sfintei imi amintise chipul lui Cristos din scena Invierii, pe care o descoperisem, mai demult, intr-o carte. O expresie concentrata in privire. Asa cum o avea si el, calugarul Arsenie cu ochii de foc".

Schita gasita la biserica Draganescu

Hotarat sa afle adevarul, cateva zile mai tarziu, Alexandru-Valentin Craciun face cateva fotografii ale icoanei Sfintei Paraschiva si merge la biserica Draganescu, la parintele Lucian Petcu, sa ii arate imaginile. Voia o prima confirmare: era icoana pictata de parintele Arsenie Boca sau nu? Preotul cerceteaza icoana in amanunt, dupa care o compara cu alta, tot a sfintei Paraschiva, din biserica lui. Era aceeasi imagine. Era mana parintelui. Pana si modelul filigranului era facut cu o tehnica numai a lui. (In pragul razboiului, parintele Arsenie fusese la Chisinau, sa invete metaloplastia si emailul, si de acolo a venit cu tipare speciale pentru filigranul icoanelor lui aurite si foarte bogate.) Mai tarziu, icoana Sfintei Paraschiva ii este aratata si episcopului de Varscet, Daniil Partosanu, ucenic al parintelui Arsenie. "E a parintelui, nu incape indoiala!", exclama

episcopul. Apoi, destinul icoanei incepe sa ia amploare. Peste cateva luni, Alexandru-Valentin Craciun publica un mic articol despre pictura parintelui Arsenie Boca. La biserica Sfantul Anton incep sa vina valuri de oameni, lumea se inchina indelung la icoana Sfintei Paraschiva, o fotografiaza, sfintesc fotografiile si le duc cu ei ca sa aiba in casa o icoana de-a sfantului parinte Arsenie. Printre pelerini sunt si multi straini. "Intr-o zi, am vazut un grup de sarbi veniti special din tara lor, pentru icoana parintelui", spune tanarul. Caci faima de sfant a parintelui Arsenie a depasit mult granitele Romaniei.

Si nu e o intamplare ca parintele sta prin icoana lui, intr-o biserică din inima Bucurestiului, biserica domneasca a Curtii Vechi, cea mai veche ctitorie a orasului, crede Alexandru Craciun. "Pe cai doar ale lui, parintele a voit sa ramana aici cu o icoana foarte frumoasa; cea mai luminoasa imagine a sfintei pe care mi-a fost dat sa o intalnesc. E icoana absoluta a sfintei Paraschiva. O icoana mai completa nu exista. Si nu va mai fi. Aceasta icoana va avea un destin special, la inaltimea celui care a pictat-o".

Iisus in zeghe

Pe urmele pictate lasate de parintele Arsenie prin Bucuresti, Valentin Craciun ajunge in vara anului trecut la catedrala Sfantul Elefterie Nou (de langa Opera). Exista o banuiala ca acolo pictase parintele, in 1959, fresca cea mare din absida altarului a Maicii Domnului cu Pruncul. Tot ce se stia era ca parintele lucrase la Sf. Elefterie ca pictor secund al lui Vasile Rudeanu, care a pictat altarul si o parte din peretii laterali. In rest, nimic nu era sigur. Lucrurile incep sa se precipite cand preotul Lucian Petcu descopera in biserica de la Draganescu o schita imensa, in carbune, care nu corespundea nici unei picturi facute de parinte pe peretii locasului. Era Maica Domnului cu Pruncul. Uriasa schita zacuse ani de zile, fara sa stie nimeni de ea, intr-unul din nenumaratele suluri cu schite ramase de la

pictura bisericii Draganescu. Preotul Lucian Petcu a descoperit-o in ultima clipa, ca printr-o minune, salvand-o cand era gata sa fie distrusa. Se duce cu schita la Elefterie, o compara cu fresca uriasa a Maicii cu Pruncul din absida altarului si se lamureste. Desenul gasit de el era dovada imparabila ca parintele Arsenie isi avusese partea lui de pictura si la Sfantul Elefterie. Era proiectul initial cu care parintele se prezentase acolo, pentru fresca din absida altarului. Dar aventura de-abia incepe. Pentru ca parintele Arsenie adaugase picturii cateva detalii cutremuratoare, neobservate, vreme de 60 de ani...

Sfanta Paraschiva de la biserica Sfantul Anton

"Cand am intrat eu la Elefterie, era slujba", isi continua Valentin Craciun povestea. "Fresca Maicii Domnului cu Pruncul trona deasupra altarului, uriasa si impunatoare. Maica Domnului plutea maiestuoasa si suverana pe niste nori giganti, inrositi si intunecati, ca de bombardament ori de Apocalipsa. Am privit-o si m-am cutremurat! Pe absida imensa, fresca era iluminata extraordinar. Ce m-a frapat si m-a ravasit pentru prima oara a fost Pruncul! Pruncul care priveste cu bratele deschise ca o cruce, chemand: "Veniti la Mine!". Ca niciodata pana atunci, vesmantul Lui ma contraria in chip deosebit. Simteam ca e ceva acolo, nu intelegeam prea clar, ceva ce-mi scapa si mi se parea atipic. Oricum, multe lucruri sunt atipice in pictura parintelui Arsenie, dar acolo era ceva mai mult. Am plecat descumpanit. Voiam chiar sa abandonez, sa nu ma mai gandesc la pictura aceea, oricum, ma chinuiam destul de cateva luni sa-i dibui urmele

parintelui Arsenie prin Bucuresti, devenise, pur si simplu, o obsesie pentru mine. Pe urma, intr-o noapte, s-a mai intamplat un miracol. Era foarte tarziu si eu eram intr-o stare de surescitare, dar nu ma gandeam nici la parintele Boca, nici la pictura din altar. Si atunci, brusc, am gasit intelesul: vesmantul Pruncului pictat de parintele Arsenie era o zeghe! O haina de puscariel!" Asta pictase parintele deasupra altarului. Un mesaj tulburator. Iisus era in zeghe si asteptase rabdator, sub ochii nostri orbiti ani de zile, sa il vedem. Sa ne cutremuram.

Vis din Ceruri

"Dar eu eram tot indoit", spune Valentin Craciun. "Nu indrazneam inca sa ma intorc la Elefterie. Nu eram deloc sigur ca voi fi inteles, ca va fi inteles ce voise sa arate oamenilor parintele Arsenie. Am stat asa, framantandu-ma singur, saptamani la rand. Pana intr-o dupa-amiaza... Incepusera caldurile alea de nesuportat de anul trecut si eu am adormit, stors de vipie. Visul a inceput brusc, nici n-atipisem bine. Parca as fi trecut direct din trezie intr-un alt taram, lunecand usurel spre Rai. Se facea ca ma dusesem la Elefterie si gasisem acolo un preot cu care ma contraziceam vorbind despre fresca. As fi vrut sa-i spun si de zeghea Pruncului, dar nu stiam cum s-o fac. Stam amandoi in curtea de la Elefterie. Si, privind spre biserica, deodata am inceput sa vad direct prin peretii ei, ca printr-un acvariu urias cu sfinti. Si vedeam fresca cea mare a altarului, pictata de parintele, si fresca stralucea tot mai luminoasa pe masura ce timpul trecea, stralucea mai tare, si mai tare, acum aproape ca te orbea! In vremea asta vesmantul Pruncului incepuse sa se schimbe si el, nu mai era o zeghe. Atunci i-am spus si parintelui ce ma framanta, i-am spus de zeghea Pruncului.

Alexandru Valentin Craciun

"Sa comparam!", zice parintele in visul meu. Si a scos o iconita din buzunarul de la piept. Iar pe iconita era pictata intocmai chiar Maica cu Pruncul din altar. Eu priveam mai departe direct prin peretii translucizi ai bisericii, spre fresca uriasa, si am vazut, n-o sa uit toata viata, am vazut Pruncul in vesmant ca Soarele, tot numai raze! Iar dungile vesmantului se schimbaseră - se stransesera intr-o cruce... o cruce facuta din gratii si din intuneric... Si Pruncul Iisus era viu, traia, prinsese viata!... Iar crucea era vie si ea si se schimba intruna, la fel ca vesmantul. "Vedeti, parinte, ca Iisus e in zeghe?", i-a spus atunci preotul cu care vorbeam in vis altui preot de-acolo. Si in aceasi clipa, din iconita aceea mica a inceput sa picure un fel de mir gros ca mierea... Iar eu am cazut in genunchi si am plans. Apoi mi-am strans lacrimile ce cursesera pe jos, sa nu ramana nici una pe asfalt. Si mi-am uns cu ele pleoapele. Si m-am trezit fericit". Magnificul vis ii da putere lui Valentin Craciun sa revina la Elefterie, unde intalneste si omul providential: pe parintele Mihai Dragomir. "Are o dragoste deosebita pentru parintele Arsenie Boca. Cand i-am marturisit parintelui despre zeghe, a ramas stupefiat. Nici el nu observase nimic neobisnuit pana atunci, desi slujea de ani buni la Elefterie. Parca purtase un zabranic pe ochi. Dar dupa ce a privit cu atentie fresca, preotul a mai descoperit inca un amanunt socant: Pruncul era tuns ca un detinut!"

"In temnita am fost si ati venit la Mine"

Parintele Arsenie pictand in biserica Draganescu

Cum s-a putut, totusi, ca in 60 de ani, nimeni sa nu vada Pruncul in zeghe?! Acest fapt ramane inexplicabil. Nimeni n-a observat, nici preotii care s-au succedat la Elefterie, nici enoriasii, si nici macar comunistii si securistii din vremea parintelui Arsenie. Nimeni, absolut nimeni! Desi e imposibil sa nu fi stiut cineva ce picta parintele acolo, ca doar lucra in echipa! Dar cine a stiut a pastrat secretul, ducandu-l cu el in mormant. Uluiitor este si ca parintele Arsenie a avut curajul sa picteze ditamai fresca, fiind supravegheat permanent de Securitate. Si atunci, cum a scapat, cum si-a sfidat tortionarii, facandu-i sa nu vada ce picta el acolo cu adevarat, cand ofiterii ii suflau in ceafa zi de zi, clipa de clipa?!... Si atat asteptau, un prilej cat de mic sa-l intemniteze. Iar pentru un simbol ca acesta - Pruncul Iisus in zeghe, credinta, intemnitata de comunisti, la fel ca si viata preoteasca a parintelui Arsenie Boca -, pentru toate astea, l-ar fi inchis imediat! Insa, pur si simplu, nu au vazut! Sau, imi zice tanarul Valentin Craciun, s-a intamplat ca in Scriptura: "Au vazut si n-au inteles", ochii lor au fost tintuiti. Alta explicatie rationala nu exista. Asa cum au fost tintuiti ochii tuturor 60 de ani dupa aceea.

"Dar aceasta infatisare a lui Iisus in zeghe si tuns ca un detinut nu e o excentricitate de-a parintelui Arsenie, si nici n-a fost facuta pentru a soca", spune Valentin Craciun. "Ea are acoperire, justificare teologica. Caci in Evanghelia dupa Matei, spune Mantuitorul: "In temnita am fost si ati venit la Mine". (Matei 25, 36). Asadar, Hristos a fost in temnita si este in temnita alaturi de cei care sufera pentru El! A stat in inchisoare, dar a fost inchis si cand a vegheat alaturi de toti Apostolii si de toti martirii crestini, inchisi si persecutati pentru el. Dar Hristos a fost si cu toti cei care au suferit prigoana comunista. Si parintele Arsenie a voit sa arate ca Hristos e alaturi de cei multi si nevinovati azvarliti in temnite. Caci fresca a fost pictata in 1959, atunci cand crivatul ucigas al terorii comuniste se intetise. Parintele Arsenie n-avea cum sa nu se gandeasca la toate astea, mai ales ca fusese el insusi inchis. Stia ca Hristos este acolo, langa cei aflati dupa gratii. "Nimeni altcineva decat parintele Arsenie n-ar fi indraznit macar sa gandeasca, daramite sa si faca in acele timpuri de prigoana ucigasa o fresca uriasa cu Pruncul Iisus in straie de detinut". A fost un act de curaj venit dintr-o putere dumnezeiasca, prin care parintele a lasat o marturie in veac despre acele timpuri crunte.

"Ii pictez asa cum i-am vazut"

Dar parintele Arsenie a lasat mult mai mult la biserica Elefterie decat o marturisire de credinta si curaj. S-a petrecut acolo ceva care se intampla, de altfel, in aproape toata pictura lui. Explicatia - profunda si tulburatoare - a dat-o odata chiar parintele Arsenie, atunci cand a fost intrebat de mitropolitul actual al Ardealului, Laurentiu Streza, de ce picteaza astfel, surprinzator si depasind canoanele. "Mie asa mi s-a aratat Maica Domnului, asa l-am vazut pe Mantuitorul si eu ii pictez asa cum i-am vazut eu", a raspuns parintele. La fel spunea parintele si despre sfinti: ca ii picteaza cum i-a vazut aievea.

Icoana Fecioarei cu Pruncul, aflata deasupra altarului

Aceste cuvinte sparg o fereastră în Cer. Parintele, cu duhu-i vizionar, ajunsese în niste zone în care nimeni nu ajunge. Pictura lui nu-i doar o predică în imagini. Parintele chiar l-a văzut pe Pruncul Iisus înveșmantat aievea în zeghe, ca într-o haină a durerii, pentru urgia ce-i potopise pe romani! Cu forța lui teologică, parintele nu s-a închis în canoanele severe și înghetate ale picturii din Erminiile bizantine. Dar el nici nu a inventat imagini, ci doar le-a transcris în frescă uriasă, așa cum numai el le-a văzut: Iisus în zeghe, ca un avertisment. Avertismentul lui Dumnezeu, întunecat de durerea Golgotei lumesti.

"Acum, ca povestea mea se apropie de sfârșit, aș vrea să vă mai spun că parintele Arsenie are o lucrare foarte mare de făcut pe Lumea asta", mărturiseste tânărul meu interlocutor. "A făcut-o și cât a trăit și continua și acum, de acolo, din Cer. Și dacă parintele ne-a aratat câteva din picturile lui necunoscute în București, aceasta e doar o parte din planul pe care încă îl are - planul lui de semne și minuni pentru romani. Iar simbolul lui Iisus întărcuit în zeghe e valabil și azi, în vremuri de libertate. Azi, când credința pare iar îngradită, închisă după gratii de un nou ateism, ateismul acesta militant post-decembrist, un ateism secularizant, importat din Occident. Și care vrea să scoată din școli și icoanele și învățământul religios".

Adevărurile zugravite în pictura parintelui Arsenie Boca nu-s comode, cum

nu erau nici predicile furtunoase, tinute la Sambata sau la Prislop, miilor de discipoli. Calugarul infocat si cu ochii de jar nu putea fi mintit si nu putea sa ascunda adevarul. De altfel, el continua sa fie incomod si dupa moarte, inclusiv pentru unii oficiali ai bisericii. In schimb, intr-o masura covasitoare, este extraordinar de iubit. Zeci de mii de oameni pornesc pe urmele lui in pelerinaje, la Sambata si la Prislop. Vizionar in timpul vietii, parintele le vede si din cer suferinta. Implineste, de fapt, ce le-a spus: "Rugati-va. De acolo, de sus, o sa va pot ajuta mai mult".

Partea a doua

Mama Părintelui Arsenie

„Eu am fost pictat din pântecul maicii mele”

- Ne spunea Părintele: "Când eram copil, în casa mamei mele era o icoana a Maicii Domnului care-mi plăcea, foarte mult. Odată am întrebat-o pe mama:
 - De ce îmi place așa de mult acea icoană? Iar ea mi-a spus:
 - Ei, dragul meu, cât te-am purtat în pântec, foarte mult m-am uitat și m-am rugat la această icoană".

Altădată ne-a spus: "Mama mea când a rămas însărcinată cu mine, s-a uitat la icoana Maicii Domnului și a pictat-o în inima ei. A pictat-o rugându-se la Maica Domnului, cum se rugau Sfinții Ioachim și Ana: "Maica Domnului, îți cer au copil, fie parte bărbătească, fie parte femeiască, care să îți slujească ție, Maicii Domnului și Domnului Iisus Hristos. Nu pentru mine îl cer". Eu deja am fost pictat din pântecul maicii mele. Când mama mea mergea să lucreze la câmp, înaintea ei apărea

icoana Maicii Domnului datorită rugăciunilor ei. După ce-am terminat studiile, mama credea că-mă stabilesc ca orice om la casa lui. Când a aflat ce intenții am (să se călugăresc), mi-a luat capul în mâini, m-a sărutat și m-a binecuvântat zicându-mi: „O, dragul meu și scumpul meu, de când mă rog eu pentru asta!”

De aceea a fost Părintele Arsenie omul lui Dumnezeu, pentru că a fost cerut prin rugăciune, crescut cu rugăciune. Și spunea Părintele. “De ce nu faceți și voi la, fel?! Dar care din voi se roagă când sunteți însărcinate: Doamne, dă-mi un copil bun, cuminte, care să-ți slujească Ție; pentru Tine Doamne? Care din voi ați citit în timpul sarcinii Acatistul Maicii Domnului și alte cărți bisericești? Voi ziceți că n-aveți timp să vă rugați. Cereți la Maica Domnului și la Domnul Iisus Hristos și vă vor da. Dacă nu faceți rele, vă iese și copilul așa cum îl doriți ”.

Apoi, unei femei căreia îi murise copilul atins de un tren i-a spus: *”Știi de ce 1-a atins trenul? Pentru că 1-ai iubit mai mult decât pe Maica Domnului. Întâi trebuie să-L iubești pe Dumnezeu și apoi pe copil”*. Altei femei i-a spus: *„Tu vii și te plângi că copilul tău e bețiv, dar atunci când ați zămislit copilul, soțul tău era beat”*, iar alteia, care se plângea că are un băiat hoț, i-a spus că și ea a furat când a fost însărcinată cu el. **(Miloșan Vionela, 71 ani, Recea)**

- Mama sa l-a crescut singură. Ea păzea oile satului și Părintele îi desena (că era pictor de mic) flori pe mâneci, pe cot la haine și apoi ea cosea.

„În viață am dansat și eu odată - a spus mama Părintelui - am rotit un dans, atât a, fost jocul meu în viață”. Maică-sa l-a crescut și el a învățat, și-a dat silința. Părintele învăța lumea cum să trăiască, să nu curvească bărbatul cu femeia, ca în sărbători și duminica să nu aibă împreunare și să aibă copii curați, căci Părintele așa a fost conceput. **(Mailat Elena, 87 de ani, Dejani)**

- Mama sfinției sale spunea că simțea că avea ceva luminos în pânțele și avea o mare bucurie. Iar Părintele spunea că tatăl său,

plecând în America l-a „lăsat curat în pânțele”. (**Pr. Petru Vanvulescu**)

- Mama Părintelui, care nu mai știa nimic de dânsul, auzind că la Mănăstirea Sâmbăta este un părinte care este de loc din localitatea Brad - Hunedoara, și-a zis: „*Sigur, acesta e băiatul meu*” și a luat trenul să vină la Sâmbăta. Părintele, cu darul înaintevăderii ce-1 avea, a simțit că vine și a trimis un credincios cu căruța la gară spunându-i acestuia ora când sosește și locul unde să stea pe peron când va veni trenul. Când a sosit trenul, ușa vagonului în care se afla mama Părintelui a oprit exact în fața omului. Coborând, mama Părintelui l-a întrebat pe acest om, cum poate ajunge la mănăstire? Iar omul i-a zis: „*Vino cu mine, că după dumneata m-a trimis Părintele!*” (**Ierod. Dometie** - Mân. Brâncoveanu)
- Părintele Arsenie era la Sâmbăta și a trimis pe cineva care avea căruță cu cai, să o aștepte în gara din Voila pe mama sa, care vroia să-1 viziteze. l-a spus omului: „*Du-te să o aștepți pe mama că vine cu trenul*”; zice omul: „*Părinte, dar nu o cunosc!*”; „*Nu trebuie, du-te că vine ea la tine; se oprește trenul și în dreptul ușii de unde ești tu coboară o femeie și te întreabă de mănăstire*”. Și așa a fost. Omul a luat-o în căruță și a dus-o la Sâmbăta. (**Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus**)
- Mama Părintelui, era o femeie micuță și semăna cu Părintele foarte mult. Odată a venit la mănăstire. Îi era dor de Părintele. Și Părintele a lăsat-o în biserică, nu a ieșit din altar. Și ea a stat, a tot stat, și dacă a văzut că Părintele nu mai iese, a început să plângă. A ieșit Părintele bucuros și a zis: *Am vrut să te vedem cum plângi*. A sărutat-o și a mângâiat-o și i-a zis: „*Nu plânge, că uite am venit*”. (**Mailat Elena, 87 de ani, Dejani**)
- Întâlnindu-se cu Părintele, mama i-a reproșat: „*Ți-a fost rușine cu mine de n-ai vrut să spui la lume că eu sunt mama ta?*” și i-a zis Părintele: „*Nu mamă, dar dacă spuneam lumea îți rupea hainele de pe matală când veneai încoace*”.

A spus mama Părintelui, cu ocazia acestei vizite la mănăstire că atunci când era însărcinată cu Părintele, a văzut soarele și luna în pânțele ei și nu știa ce va fi. Și a văzut și un peisaj. Când a venit la Sâmbăta a spus că a văzut exact peisajul de aici, cu munți și mănăstirea. (**Gheroghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus**)

- Mult s-a zbatut Părintele. Toată viața și scrierea lui a fost spre sfințirea familiei. Câte femei au fost la el, s-au hotărât să nu mai avorteze Câți copii au rămas în pânțele mamelor lor! **Nu e nimeni mai competent să ne strige în acest moment revenirea mamelor la sfințenia Maicii Domnului decât Părintele Arsenie.** (**Pr. Ioan Sabău**)

Părintele Arsenie... un Moise care ne-a despărțit Marea Roșie

- Părintele Arsenie a fost un om extraordinar, un om al lui Dumnezeu, un mare părinte al Biscricii noastre. Pentru mine personal, cel mai mare din veacul nostru... Despre Părintele Arsenie trebuie să vină vremea, cât mai curând posibil, să se scrie mai mult, să se vorbească mai mult; și eu sunt absolut sigur, și mărturisesc cu toată responsabilitatea mea de episcop că va veni timpul rânduit de Dumnezeu, când Părintele Arsenie Boca va fi canonizat... Despre Părintele Arsenie încă se vorbește în termeni prea lumești. Dar se va vedea mai târziu. Eu îndrăznesc să spun că Părintele Arsenie Boca a fost pentru România asemeni Sfântului Serafim de Sarov pentru marea Rusie.

...Aflându-te în prezența și în apropierea Părintelui Arsenie, simțai prezența lui Dumnezeu, Îl simțai pe Hristos trăind și vorbind în Părintele Arsenie. Era și este un lucru extraordinar - cum spunea cineva - în viața noastră, în viața oamenilor, să întâlnim un sfânt. Eu pot să spun că acest

lucru 1-am simțit și 1-am trăit și sunt absolut convins și responsabil de ceea ce spun acum.

Părintele Arsenie știa că la tinerețe se pune temelia vieții omului, a dezvoltării omului pentru mai târziu și pentru totdeauna și de aceea era înconjurat de tineri. **(PS. Daniil Partoșanul)**

- Un complex de factori, din harul lui Dumnezeu, pe deplin favorabili, m-au ajutat să cunosc pe tânărul diacon celib Zian Boca (viitorul Părinte Arsenie), după venirea sa de la Muntele Athos și pe părintele Dumitru Popescu, viitorul arhimandrit Serafim Popescu, stareț la Mănăstirea Sâmbăta între anii 1949-1955.

Părintele dr. Dumitru Stăniloae, fiind numit rector al Academiei Teologice „Andrei Șaguna” din Sibiu (de către mitropolitul Nicolae Bălan, în 1936), a primit locuință pentru familia sa, în clădirea Academiei, la parter. Părintelui Zian Boca și părintelui Dumitru Popescu li s-a dat o locuință tot în curtea Academiei. Cu ei mai stătea și tânărul profesor de teologie dr. Nicolae Mladin, viitorul mitropolit, formând împreună o triadă de oameni ai lui Dumnezeu, cu totul deosebiți. Camera din dreapta mi s-a acordat mie, după terminarea Teologiei, de către părintele rector dr. Dumitru Stăniloae, care m-a angajat ca secretar și dactilograf al său, respectiv al Academiei Teologice „Andreiene”, începând cu 1 ianuarie 1940. Lucram amândoi în același birou.

Seara, după ce se linișteau studenții teologi, cei trei călugări ieșeau în holul locuinței unde împreună, înfrățiți în același ideal de preamărire a lui Dumnezeu, cântau imnuri religioase, încheind cu „Apărătoare Doamnă”. Îmi era imposibil să rămân izolat în camera mea de vis à vis să nu apar și eu între dâșii, frământat de același dor de preamărire a Lui, a Ziditorului a toate, Dumnezeu.

Firește că, peste zi, când Părintele Arsenie mai scăpa de la Părintele Stăniloae, unde împreună lucrau la traducerea manuscriselor Filocaliei, pe care Părintele Arsenie le adusese de la Muntele Athos, mai profitam și stăteam de vorbă cu el.

În astfel de momente de fericită ocazie de a sta de vorbă cu tânărul diacon celib, Arsenie Boca, am prins, între altele, un moment - unic - cu totul remarcabil: mi-a arătat, centura monahală de piele, pe care a realizat-o singur, cu monogramul metalic: IS HS NI KA (Iisus Hristos biruie), pe care urma să o poarte după tunderea în monahism (pe data de 3 mai 1940, la Mănăstirea Sâmbăta de Sus, primind numele de Arsenie). După centură, îmi destăinuia din tainele monahismului, cum trebuia să fie un adevărat călugăr, ca un adevărat ostaș al lui Hristos, îmbrăcat în toate armele lui Dumnezeu (cf. Ef. 6, 11-17). Cu acel prilej mi-a arătat o intimitate a îmbrăcămintei călugărești (pe care o aștepta și pentru care se pregătea): pe o coală de hârtie a desenat schima călugărească pe care o poartă un călugăr până la moarte. Am pus mâna pe ea și îndată m-a atenționat: *„Mă, ai grijă, asta nu-i jucărie!”*... zâmbind foarte discret, căci nimeni nu-1 văzuse (până atunci) râzând, ci plângând adeseori pentru păcatele oamenilor.

În sfârșit, 1-am văzut și în bucătăria cantinei studențești, unde singur își pregătea mâncarea de post (predominau morcovii rași pe răzătoare, cruzi), dar fără a face caz de aceasta.

Când îl ajuta pe Părintele Stăniloae la traducerea Filocaliei, Părintele Arsenie scria cu mâna tot textul filocalic tradus. Mai târziu a creat în cadrul Mănăstirii Brâncoveanu o adevărată mișcare filocalică împreună cu credincioșii din ținuturile făgărășene, care s-a extins apoi în aproape toată țara, cum remarca Nichifor Crainic. La această mișcare participa inclusiv studențimea universitară, ca într-o „bulboană spirituală uriașă”, pentru a-1 vedea și asculta pe călugărul care răscolea sufletele credincioșilor ce-1 ascultau, Părintele Arsenie.

Duhul filocalic străbătea în mintea și în sufletul ascultătorilor prin cuvintele de foc ale Părintelui. Așa a reușit să devină primul ctitor al Filocaliei românești de la Sibiu, nu numai prin colaborarea cu Părintele Stăniloae, la îmbrăcarea textului original în haina cuvântului românesc, ci, acum, și prin câștigarea de abonați din rândul țărănimii românești (în criza groaznică din anii 1946 și anii următori, țăranii, după colectarea cerealelor

și valorificarea lor, au făcut un mare număr de abonamente pentru tipărirea primelor volume), la Sibiu. Toți aceștia, în frunte cu Părintele Arsenie, sunt ctitori ai Filocaliei românești, cum avea să evidențieze Părintele Stăniloae în prefața primelor volume ale Filocaliei. Este un moment istoric pentru cultura românească, când oamenii simpli din popor au făcut cauză comună cu oamenii de cultură, pentru promovarea acestor valori și dăinuirea lor.

Fiind contemporan cu aceste evenimente unice, m-am trudit să ajung în posesia tuturor celor 12 volume ale Filocaliei, inclusiv cele tipărite la București, după transferul Părintelui Stăniloae la universitatea bucureșteană. Nu știu prin ce întâmplare nu am prins volumul II, care-mi lipsea astfel din colecție. Fără să fac publicitate din aceasta, prin 1964, aflându-mă la parohia „Sf. Arhangheli” de pe str. Ștefan cel Mare din Sibiu, m-am pomenit cu o credincioasă, fiică duhovnicească de-a Mănăstirii Sâmbăta, că, fără să o cunosc, vine la mine cu volumul II al Filocaliei semnat pe pagina titlului „Arsenie” și mai jos scris numele ei, Miclea Paraschiva, cu cerneală. Îmi spune: *„Părinte, vă dau dumneavoastră această carte.”* I-am mulțumit din inimă și am zis: *„Mari și minunate sunt lucrurile tale Doamne!”*

Revin la intrarea mea în preoție. După ce m-am căsătorit și am fost hirotonit preot și duhovnic, cu data de 1 ianuarie 1941 am plecat cu soția, renunțând la confortul orașului, într-o parohie, la peste 40 de km. de Sibiu, pe Valea Hârțibaciului, unde am întâlnit o sărăcie lucie între oameni bogați, oameni ruși de credință, care nu știau ce-i postul de miercuri și vineri, nespovediți de 25-45 de ani, cu biserica în paragină. Aici a trebuit să fac o pastorație de zi și noapte pentru a sparge carapacea indiferentismului.

Într-o zi, pe neașteptate, m-am pomenit cu Părintele Arsenie, care mă cercetează acasă, la parohia respectivă, foarte scurt la vorbă, serios ca un mare și adevărat călugăr, privind mai mult în pământ decât în fața persoanei (eram și cu soția) și spunându-mi că dorește să mergem împreună peste deal, în satul vecin, unde avea mulți credincioși care-1

cercetau la Mănăstirea Sâmbăta, mergând pe jos sau cu căruțele. Ajunși acolo, într-o sală de la școală, le-am rostit amândoi câte o predică cu sfaturi duhovnicești. De acolo, după ce a înnoptat, Părintele a trecut prin alte sate, ca o recunoștință a bunului păstor pentru cei ce l-au căutat.

După ce m-am mutat în parohia Turnișor-Sibiu, la câțiva ani, desființându-se mănăstirile de maici, Părintele Arsenie a îndemnat un grup de măicuțe pripășite prin Rășinari, fără duhovnic, să mă caute la parohie și să le fiu duhovnic. Și am rămas așa până când ele s-au readunat la Mănăstirea Prislop în jurul Părintelui Arsenie.

Spre anul 1980, fiind în căutare de pictor, m-am dus la Drăgănescu, să-l caut pe Părintele Arsenie, să-l rog să-mi picteze noua biserică. Am stat amândoi de vorbă, i-am admirat pictura și l-am rugat să vină la Sibiu, dar m-a refuzat pe motiv că aici nu ar putea lucra. Știa dânsul de ce! M-am mâhnit ori de câte ori Părintele era acuzat pe nedrept. Este greu să te transpui în situația unui călugăr urmărit de Securitate și cu domiciliu aproape forțat, a unui călugăr care a trăit călugăria ca puțini alții, știind prea bine ce a scris Sf. Antonie cel Mare, că *„un călugăr care iese din mănăstire e ca peștele pe uscat”*. De aceea nu se aventura, avea evlavie, nu sta la taifas - scurt la vorbă, fără grija de a se lansa și face cunoscut. Dialogul său era cu sufletul și inima credincioșilor.

Cu toate acestea, într-o zi a venit la Sibiu să-mi vadă noua biserică. A fost pentru mine o surpriză și adevărată bucurie. La plecare l-am rugat să scrie ceva în cartea de aur a parohiei și a scris scurt: *„Aici credința și faptele sunt una și aceeași evidență. 18.12.1986 Arsenie”*.

Un fost cântăreț de la Mănăstirea Sâmbăta își amintește că, atunci când Părintele Arsenie era starețul mănăstirii, într-o dimineață, ieșind cu Părintele Arsenie din vechea mănăstire spre Altarul din pădure pentru a săvârși Sf. Liturghie, el uitându-se în urmă ca să vadă dacă vine Părintele, s-a cutremurat și a zis: *„Vai Părinte, sunteți tot, foc!”*. *„Am simțit eu că mă arde ceva”* și atât; s-a ferit să comenteze sau să comunice și altora stările de har a milei lui Dumnezeu, care nu l-a părăsit niciodată.

Ne spunea Părintele că *ne știe toate păcatele noastre și ale neamului nostru; că a vorbit cu sfinții care-i pictează*. Cei care mergeau la el îi simțeau puterea și ajutorul și pe mulți îi vindeca pe loc.

Prima întrebare pe care o puneă Părintele la fiecare era: „*Câți copii aveți?*” și „*De ce nu vă faceți copii? Vedeți voi, mă-* spunea Părintele - *toți cei care vă, feriți de copii, o să suferiți*”. **(Pr. Todor Nichifor - Sibiu)**

- Prima predică pe care am auzit-o - prima și ultima - ținută de Părintele Arsenie Boca, mi-o aduc aminte foarte bine, am ținut-o minte poate pentru că știam că o ține un om deosebit. Mai întâi Părintele a vorbit despre «haina de nuntă» și a spus că pentru el cuvântul din Sfânta Evanghelie despre cel care a intrat fără haina de nuntă a fost un cuvânt de care s-a poticnit el de multă vreme, în înțelesul că la un moment dat și-a văzut haina cu care era îmbrăcat, ca rezultat al vieții pe care a dus-o probabil Părintele Arsenie, și zicea Părintele că și-a văzut haina, expresia este a lui, “ca o spălătoare”, murdară ca o spălătoare. Și atunci, după ce și-a văzut haina murdară ca o spălătoare, a fost preocupat de curățirea hainei, ca să ajungă să aibă “haină de nuntă”. Și spunea el că ar fi făcut orice numai să-și vadă haina curată, orice lucru de jos, din lumea aceasta, din câte se pot face 1-ar fi făcut; a zis atunci: „*Aș fi mutat și ceea ce nu se poate spune aici*”. După o vreme, nu a spus câtă vreme a trecut de atunci, fiind la Mănăstire la Sâmbăta, n-a spus unde a avut intuiția hainei de nuntă, adică a hainei pe care o purta, dar la Sâmbăta fiind, după ce s-a încadrat în Mănăstire, a avut o vedenie. Se tăcea că e în biserica Mănăstirii, în locul acela unde se trece din pronaos în naos, în locul acela mai strâmt, a văzut un copil care plutea în aer. Nu se sprijinea de pereți, zicea Părintele, plutea în aer și copilul a arătat cu mâna spre Părintele. El, atunci, s-a uitat la el însuși și și-a văzut haina cu care era îmbrăcat, de “data aceasta curată, cu o pată pe ea cam de o jumătate de metru, și asta reprezenta un păcat. Nu a spus ce păcat, doar că copilul i-a atras atenția că el mai are un păcat pe lângă cel care se arăta în pata de

pe haină și păcatul acela, și-a dat Părintele seama că e din pricină că a întâmpinat vedenia cu "Doamne", și atunci a spus el despre cuvântul "Doamne" că se adresează numai lui Dumnezeu și Domnului Hristos, nici măcar Maicii Domnului, și și-a dat seama că el a făcut acest păcat, păcat care atunci când și-a dat seama că l-a făcut, copilul a zâmbit, ceea ce însemna că a nimerit...

...A doua zi a ținut un cuvânt de îndrumare pentru credincioșii care erau de față, deși el a și exceptat pe unii, erau niște copii, pe mine nu m-a exceptat, era vorba despre necazurile care le vin părinților prin copii. Le-a zis despre cazuri când părinții sunt responsabili pentru copiii lor, care vin în lumea aceasta cu defecte. A atras atenția asupra faptului de a fi oamenii cununați la biserică, de a avea slujba cununiei, a pus în atenție faptul că soții nu trebuie să consume băuturi alcoolice, deoarece și un pahar de vin pe care îl bea cineva, care după aceea se angajează la conceperea unui copil, este dăunător pentru copilul care urmează să se nască. A atras atenția că atâta vreme cât cineva care a fost în război și se întoarce acasă și încă mai are visuri cu groaza pe care a trăit-o pe front în timpul războiului, câtă vreme mai are astfel de traume să zicem, nu are voie să se angajeze la conceperea copiilor, deoarece copiii pot să aibă neputințe de pe urma faptului că părinții nu sunt destul de liniștiți. Așa că Părintele era de atunci, din 1942, preocupat de chestiuni de felul acesta, de responsabilitatea părinților pentru copiii lor.

...Părintele, având și cunoștințe de artă, putea să-și dea seama și de pe figura omului despre starea lui sufletească. Chiar și de pe fotografii. Veneau oamenii la el cu fotografia cuiva și ziceau: „*Uite, asta este fata cu care vreau să mă căsătoresc*”, și Părintele zicea: „*Nu-i bună*” sau „*Îi bună*”, contând, cred, și pe ceea ce îi spunea figura.

...Un bărbat a vrut să se căsătorească cu o fată. Fata avea ceva la un ochi. Părintele și-a dat seama că ceva nu e în regulă și i-a spus băiatului: „*O iubești?*”. Și el a zis: „*Da*”. Și atunci Părintele a zis: „*Ia-o!*”. Și a luat-o. Și, după ce s-au căsătorit ei, s-au dus la Cluj, la o clinică și s-a constatat că femeia e bolnavă, are sângele contaminat. Și omul nu a mai

vrut să stea cu ea. Și aceasta s-a socotit un eșec al Părintelui Arsenie. În realitate, nu a fost un eșec al Părintelui, de vreme ce i-a spus că, dacă o iubește, să o ia. Că el, dacă ar fi iubit-o, ar fi susținut-o și în suferință și nu ar mai fi făcut nici un caz. Or, el s-a despărțit de ea, s-a recăsătorit, el trăiește și acum, are vreo 80 de ani. Însă acum a ajuns și el în declin. Nu mai recunoaște oamenii, nu mai are ținere de minte. Copiii îi sunt sănătoși. (*Amintiri despre duhovnici pe care i-am cunoscut*, Teognost - 2003) (**Arhim. Teofil Părăian** - Mân. Brâncoveanu)

- Prin anul 1943 s-a organizat o capelă pentru elevii de liceu și fetele de la gimnaziu (numai 4 clase) în cetatea Făgărașului, tocmai în sala tronului lui Mihai Viteazul, care atunci nu era folosită... Când m-am dus la mănăstire, i-am spus Părintelui Arsenie despre capela din cetate pentru elevi și s-a bucurat mult și mi-a zis să ajutăm din toate puterile cântarea la strană, dar să înțelegem și mai bine **valoarea Sfintei Liturghii**.

...Mai târziu, explicând citirea Evangheliei, a spus: *"Nu preotul citește Evanghelia, ci însuși Domnul nostru Iisus, cel contemporan cu noi. Cel viu, ne-o propovăduiește și nouă, ca oarecând în timpul vieții Sale pământești"*, prin gura preotului liturghisitor.

...Ca studenți la teologie am învățat despre misterul liturgic și despre mistica liturgică, lucruri pe care Părintele Arsenie le cunoștea, dar le și trăia, cu un simțământ pe care nu 1-am înțeles și descifrat la nici un preot liturghisitor, mai apoi, fie că era vorba de preoți de mir sau de monahi și chiar ierarhi. Trecând de imnele mari de la Anafora liturgică, Părintele ajungea la momentul când se rosteau cuvintele Domnului, de instituirea Sfintei Euharistii, spuse de Domnul Hristos la Cina de Taină din Joia cea mare: *"Luați, mâncați, acesla este Trupul Meu, Care se frânge pentru voi, spre iertarea păcatelor"* și *"Beți dintru acesta toți, acesta este Sângele Meu, al Legii celei nouă (așa rostea Părintele Arsenie), care pentru voi și pentru mulți se varsă, spre iertarea păcatelor"* și apoi *"Ale Tale dintru ale Tale, Ție Ți-aducem de toate și pentru toate"*, momente sublime ale Sfintei Liturghii la Epicleză.

Dar cum au fost rostite de Părintele Arsenie nu auzisem niciodată la vreun preot și nici după aceea. Rostirea cuvintelor era amestecată cu plânsul Părintelui Arsenie, era plânsul mistic, de care am auzit mai târziu. Era plânsul omului ce se afla în fața celui mai mare mister, al nimicniciei omului în fața lui Dumnezeu, al omului ce se socotea nevrednic să facă acest lucru dumnezeiesc, să aducă aminte credincioșilor momentul instaurării Sfintei Euharistii, la Cina cea de Taină... Era plânsul amestecat cu lacrimi al Părintelui Arsenie, moment de o trăire și încărcătură spirituală cum nu mai auzisem. În același timp, credincioșii, îngenunchiați, trăiau și ei momentul: se auzeau în surdina oftaturi sau chiar plânsete. Credincioșii fiind și ei luminați, de mai înainte, despre sublimitatea momentului liturgic respectiv.

...Este aici, la Epicleză, momentul de trăire maximă duhovnicească a conștiinței umane a credincioșilor și preoților, luminată de harul Sfântului Duh, momentul sublim și dumnezeiesc al **Sfintei Liturghii Ortodoxe**. (*Mărturii despre Părintele Arsenie*, Ed. Imago, 2003, p. 29-34) (**Pr. Nicolae Streza**)

- Un om atât de mic cum sunt, îndrăznesc cu greu să scriu despre un om atât de mare, cum a fost și rămâne sfântul Părinte Arsenie Boca. Am spus mare, dar este puțin spus; a fost un uriaș, un gigant al vieții spirituale, în trăire și-n învățătură. Nu trebuia să mergi la dânsul de zeci de ori ca să-ți dai seama ce mare binecuvântare ți-a dat bunul Dumnezeu: să întâlnești în viața ta un sfânt! Înfățișarea sa, cuvintele sale, felul său de a fi, îți impunea imediat respect și dragoste, dar îți mai impunea ceva..., ceva tainic din adâncul sufletului, vedeai în dânsul un înger întrupat, un sfânt al lui Dumnezeu; și pentru aceasta nu-ți trebuia teologie sau altfel de învățătură, pentru că era o trăire a ființei tale de om, în prezența sa.

Dar, oricât aș căuta să descriu persoana dânsului, n-aș putea s-o fac cum trebuie. Și știți de ce, oameni buni? Pentru că pe sfinți nu poți să-i descrii; ca să-i descrii trebuie să fii tu însuți sfânt – să-i înțelegi viața și trăirea lui. Sfinții trăiesc în tăcere, este o îndrăzneală să încerci să scrii

despre ei. Dacă sfinții nu se descriu unul pe altul decât prea puțin, atunci cum aş putea eu să îndrăznesc a scrie mai mult la adresa Părintelui Arsenie Boca, care a fost și rămâne un mare sfânt pentru sufletul meu și sunt sigur că nu numai pentru al meu.

Desigur că fiecare sfânt a avut în viața lui, ca și după mutarea lui la cele veșnice, oameni care l-au iubit și prețuit, dar și dușmani. De aceste categorii de oameni a avut parte și mai are încă Părintele. Sunt oameni mulți care l-au iubit și-l mai iubesc încă, și-l vor iubi mereu, dar sunt și oameni care-l vorbesc de rău pe Părintele. Pentru aceștia din urmă dați-mi voie să amintesc ceva din Sfânta Scriptură, care se potrivește acestora care se cred mai curați, mai dreپți, mai înțeleپți, mai buni decât sfinții lui Dumnezeu: *"Pui de năpârci, cum ați putea voi să spuneți lucruri bune, când voi sunteți răi? Căci din prisosul inimii vorbește gura... Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osândit"*(Mt. 12, 34-37)

Dumnezeu să vă ierte pe toți care l-ați vorbit de rău și-l mai vorbiți încă, că nu știți ce ziceți! Dacă Părintele Arsenie le-a vorbit unor oameni mai aspru, mai "dur" cum spun alți, a făcut-o pentru că dânsul știa plămada fiecăruia dintre noi. Sigur, a fost și aspru, dar cu aceia dintre noi cu care trebuia să fie așa, ca aceștia să ia aminte la viața lor și ca să se smerească. A fost deci, o asprime sfântă, nu ca să dărâme omul, ci ca să-l zidească.

Dacă unele afirmații pe care le-a făcut Părintele, puține la număr, nu s-au adeverit (după spusele unora), apoi oameni buni, aducețivă aminte că nici profețiile Sfântului Nifon și ale Sfântului Calinic legate de sfârșitul lumii nu s-au adeverit, precum și profețiile altor mari sfinți nu s-au adeverit, dar toate aceste "neîmpliniri" ale spuselor acestor sfinți nu diminuează cu nimic sfințenia lor. [n. edit.: Pe când era la Muntele Athos, Maica Domnului l-a dat pe Părintele Arsenie, timp de 40 de zile, în grija unui sfânt care trăise pe pământ cu vreo două sute de ani înainte: Sfântul *Serafim de Sarov* (icoana acestui mare sfânt a fost pictată de Părintele Arsenie la biserica Drăgănescu). Sf. Serafim vedea ce e în inima fiecăruia

om și avea darul proorociei. Odată un om l-a întrebat: „Părinte, cum știi așa de bine toată viața mea?”. l-a răspuns Sf. Serafim: „Eu nu știu nimic, eu mă rog, și primul gând care îmi vine în inima mea îl știu cuvânt de la Dumnezeu. Dumnezeu este cel care știe taina inimii tale, eu sunt doar un duhovnic”. Dar Sf. Serafim mai și greșea și anume atunci când nu se ruga („Când răspundeam cu mintea mea, făceam greșeli”). Am amintit acest lucru pentru că, din mulțimea (miile) de proorociri pe care Părintele Arsenie le-a făcut, unii le-au reținut și le povestesc și la alții numai pe cele câteva care nu s-au adevărit. Dumnezeu lucrează cum știe El.

Omul rămâne om. Oricât de înțelept ar fi și de sfânt, el tot om rămâne. Numai Bunul Dumnezeu este și rămâne Adevărul absolut, numai El rămâne infailibil în veci.

Pot spune, fără să exagerez cu nimic, că acest Părinte Arsenie a fost omul lui Dumnezeu, un trimis special al lui Dumnezeu. Și cum ar putea să fie numit altfel, când dânsul privind omul cu care vorbea îi spunea totul despre viața lui, toate păcatele pe care le-a săvârșit bietul om, tot știa despre fiecare și gândurile oamenilor le știa. Cine vorbește altfel la adresa dânsului, o face ori din invidie, ori din neștiință, ori din rea credință. Dar trebuie să fie și din aceștia; căci spune Sfânta Scriptură: „Vai de voi, când toți oamenii vă vor grăi de bine”. Sfinții lui Dumnezeu, din toate timpurile, au avut necazuri, au fost batjocoriți, huliți, închiși în temnițe, bătuți și mulți dintre ei omorâți. Prin acestea a trecut și Părintele. Dar cine s-a legat de sfinți - facându-le rău sau vorbindu-i de rău - s-au legat de fapt de Dumnezeu, pentru că sfinții sunt casnicii lui Dumnezeu. Cine îi batjocorește pe sfinți, Îl batjocorește pe Dumnezeu. Și spune Sfântul Apostol Pavel în Epistola către Galateni: „Nu vă înșelați: Dumnezeu nu se lasă să fie batjocorit”. Ce seamănă omul, aceea va și secera!

Părintele Arsenie m-a impresionat în mod deosebit, m-a fascinat chiar și aceasta pentru că vorbea cu fiecare în parte în auzul tuturor, ca să învățăm unul de la altul a ne feri de rău și ne învăța pe toți ce este bine. Cu fiecare în parte, Părintele Arsenie vorbea puțin, la subiect și concret,

nu-și pierdea timpul. Biserica era plină de oameni și curtea bisericii la fel, era lume peste lume în acea zi, fiecare cu problemele vieții lui.

Mie nu-mi revine decât să-l port în inima și în sufletul meu pe un astfel de **om al lui Dumnezeu** și să-l rog din toata ființa mea, ca de acolo de unde este, să mă ajute cu sfintele și de Dumnezeu primitele sale rugăciuni, să-mi ajute să rămân credincios lui Dumnezeu și să rămân credincios Maicii Domnului, pentru că dânsul ne-a spus nouă că de acolo de sus ne poate ajuta mai mult.

Pace ție, Părinte al meu, și de acolo de unde ești tu, bucurie să ne dăruiești, pentru că nu există moarte pentru cei vii, tu viu ești, tu viu rămâi în veci.

Binecuvântată să-ți fie memoria ta, Părinte Arsenie! Amin. **(Bogdan Juncu - Făgăraș)**

- Părintele Arsenie spunea că Domnul Iisus Hristos vine în viața noastră din vreme în vreme, ca persoană, ca să nu se uite adevărul absolut al existenței Sale reale. Și el L-a întâlnit de câteva ori, iar asta 1-a și schimbat, ca om. A fost trimis în Basarabia la Chișinău, ca să învețe metaloplastia, să facă icoane din acelea acoperite cu metal. Atunci a avut loc și cedarea Basarabiei către Rusia (1940). Rușii au lăsat o singură zi în care cine voia putea să plece. Părintele a ajuns la ultimul tren. Oamenii se împingeau disperați să ajungă în tren, renunțau și la bagaje numai să nu rămână la ruși. Și el avea un mic bagaj și o franzelă care să-i țină de foame până ajunge la mănăstire. Se uita cu milă la oameni, când a văzut aproape de el pe cineva îmbrăcat sărăcăcios și care se uita și el cu atâta milă la acei oameni cum nu mai văzuse în viața lui așa ceva. Atâta durere exprimau ochii lui încât primul gest al Părintelui a fost să se aplece să ia franzela și să i-o dea lui. Dar, în acele fracțiuni de secundă cât s-a aplecat să ia franzela acel om a dispărut pur și simplu. Când a întins mâna acela nu mai era! Atunci a avut un fior, un înțeles adânc: era Hristos! Era chipul de care vorbea Isaia, chipul durerilor, mielul care ia păcatele noastre.

A spus Părintele Arsenie că atunci a înțeles multe lucruri, ceea ce într-o viață întreagă, chiar duhovnicească, n-ar fi putut înțelege. Când îl vezi pe Hristos viu și adevărat, atunci și credința devine vie, de nezdrunțat. Nu te clatini la orice vorbă a unora, nu te smintești la orice faptă, ci rămâi cu Hristos și în Hristos. **(Pr.Ciprian Negrean)**

- Ne-a spus odată cum a văzut pe Domnul Hristos în gară la Ploiești. Plângea Părintele când își amintea și plângea și lumea din sală. Spunea că 1-a văzut pe Domnul Hristos plin de bube, amărât și fără căciulă. S-a uitat la el și s-a gândit să-i dea căciula lui de călugăr. „M-am întors să i-o dau, dar nu 1-am mai văzut”. Ne spunea cât de amărât a ajuns Domnul Hristos din cauza păcatelor noastre (atunci era și comunismul în floare) și ne sfătuia: „Faceți milostenie, dați la săraci, dați la neputincioși, la orbi, la șchiopi. Cercetați bolnavii, dați-le de mâncare, dați-le apă...Dacă voi nu faceți bine, cum de așteptați binele!? La țigarii tineri să nu le dați că e păcat. Toți tinerii pot munci”.

Studentii de la Facultatea de Teologie din Sibiu îi făcuseră o cântare frumoasă Părintelui Arsenie:

Refren: Ne cheamă la sfințenie

Părintele Arsenie;

Veniți, veniți, veniți,

Veniți, veniți, veniți

Și crucea lui Hristos primiți!

Veniți acum să luăm darul

La Mănăstirea Brâncoveanu,

-Veniți acum cât mai e vreme,

Ne cheamă Părintele Arsenie.

Veniți la Sâmbăta de Sus...

Erau 5 strofe, dar nu le țin minte. Părintele nu-i lăsa să cânte și spunea: „N-o cântați, că mă leagă”. Cum venea Părintele venea și securitatea cu IMS-ul (mașina) după el. L-au dus la canal și în alte părți. Odată am auzit că e la biserica Drăgănescu și am fost de mai multe ori. Aveam și o

rugăciune cu care mă rugam pentru Părintele Arsenie. Le-am zis-o multor femei: "Doamne, țină fericit pe Părintele Arsenie iubit; îl apără, îl păzește și de rele îl ferește, dă-i bine, sănătate, dă-i iertare de păcate, viață lungă pământească și dă-i, Doamne, Împărăția cea cerească". (**Paraschiva Anghel, Dejani**)

- Mie mi-a spus moșul Codrea că atunci când s-a dus în munte, l-a întâlnit pe Părintele Arsenie și atunci i-a spus cum a primit el un duhovnic.

Înainte de a ajunge la mănăstirea Sâmbăta, după ce a terminat teologia, au vrut să îl căsătorească, să fie preot de mir. Și Părintele s-a rugat la Dumnezeu să-i descopere ce să facă: să se călugărească sau să se facă preot de mir. Și a avut un vis și i s-a spus: „*Mănăstirea*”. A plecat la Muntele Athos ca să primească învățături duhovnicești și s-a rugat mult la Mântuitorul și la Maica Domnului să-1 îndrume la un duhovnic iscusit, care să-1 călăuzească bine în viața călugărească. S-a rugat mai intens la Maica Domnului și a venit Maica Domnului, l-a luat de mână și l-a dus pe un munte înalt - prăpastie mare și în stânga și în dreapta - pe care nu puteai merge nicicum cu piciorul liber. L-a dus pe vârful muntelui și l-a încredințat unui sfânt care trăise cu 200 de ani înainte: *Sfântul Serafim de Sarov*. Acesta l-a învățat viața călugărească. Apoi, de câte ori avea nevoie de duhovnic mergea în locul acela singur, în vârful muntelui.

Când au venit securiștii să-1 ia, să-1 aresteze, Părintele nu era pregătit să plece. L-au luat cu forța și l-au urcat în mașină. Zicea Părintele: „*Lăsați-mă puțin, că mergem imediat*”. N-au vrut nicicum, dar nici mașina nu pornea. El a zis: „*V-am spus să mă lăsați puțin și mergem*”. Dacă au văzut că nu pornește, l-au lăsat pe Părintele să facă ce avea de făcut, după care a venit, s-au urcat în mașină și a zis Părintele: „*Să plecăm*”. Dacă nu era îngăduit de Dumnezeu să fie arestat, nu putea fi arestat de nicăieri.

Când era închis în celulă, cei care îl păzeau îl vedeau cu cartea, cu lumânarea aprinsă, citea și se ruga. Când deschideau celula nu mai era nimeni. Închideau celula și iar îl vedeau și s-au înspăimântat. A ajuns

până la mai marele închisorilor, care, stând mai mult de vorbă cu el a zis: *„Noi nu putem să ținem așa ceva aici, cum de ținem un om nevinovat în pușcărie?”*.

Când era la canal, Părintele muncea din greu și își depășea întotdeauna norma și era foarte apreciat de cei care îl păzeau. Odată a terminat mult mai devreme norma și a zis celui ce-l păzea: *„Îmi dai voie să mă odihnesc puțin?”*. Acela l-a lăsat să se odihnească. A văzut apoi că trece o oră, trec două și au intrat în panică cei ce păzeau pe Părintele. L-au căutat și nu l-au găsit nicăieri, le era frică de faptul că, fiind pedepsiți pentru neatenție, o să intre în locul lui.

La un moment dat Părintele a apărut și i-a zis paznicului: *„Ti-am cerut voie să mă odihnesc, mi-ai dat voie, de ce m-ai mai căutat?”* Dar l-au chestionat paznicii mai în amănunt și până la urmă Părintele a spus că a fost la înmormântarea mamei sale! Sau interesat și într-adevăr la orele acelea Părintele fusese la înmormântare!

Când l-am văzut eu pe Părintele Arsenie la Drăgănescu, era mâhnit, și avea de ce să fie. I se luase dreptul de a sluji Sfânta Liturghie la Prislop și cea mai mare durere a Părintelui Arsenie a fost cred asta: că ne-a descoperit nouă multe taine, la toți, la multă lume și n-am urmat nimic din ele. Asta a fost cea mai mare mâhnire.

În 1946 când a fost seceta cea mare, aici la Sâmbăta, s-a urcat sus în munte să se roage și și-a găsit un loc prielnic (la chilia Părintelui Arsenie, cum îi spunem acum). S-a rugat cu lacrimi multe. Și i-a apărut un înger care i-a vorbit și i-a spus așa: *„Ți-am ascultat rugăciunea, du-te că voi da ploaie, și spune la lume să se întoarcă din căile rele”,* iar după ce a coborât, a început să plouă până s-a umflat pământul de apă. După care a spus Părintele Arsenie: *„Spre mâhnirea mea, nu s-a întors lumea la credință”*. Din momentul acela cum să mai fie bucuros când vezi că te zbați pentru îndreptarea omului și el tot rău este. Și totuși Părintele nu a fost supărat pe noi, pe nici unii, că ne-a ajutat și ne ajută mereu.

Cu rugăciunea, Părintele Arsenie i-a blocat pe sovietici de n-au putut să vină la noi în țară. Spunea părintele Daniil că în 1968 el era la Drăgănescu

și 1-a trimis să-1 cheme din biserică. Tocmai se zvonise ca urmează un război (invadarea Cehoslovaciei). S-a dus acolo, a intrat în biserică, dar nu-1 găsea; s-a dus în altar și 1-a găsit în genunchi, plâns. S-a șters repede la ochi. Părintele Bunescu s-a dus în locul unde a fost Părintele și era umed locul de la plânsul Părintelui. L-a întrebat mai târziu de ce a plâns. Nu i-a răspuns, dar mai apoi i-a zis că rușii sunt la granițele țării. A plâns Părintele pentru neamul românesc. (**Gheorghe Silea**, 45 ani - Sâmbăta de Sus)

- Când era arestat la Canal, a cerut permisiunea gardianului de a-i acorda trei ore de odihnă (până la ora 17). După un timp gardianul trecând în control a sesizat absența Părintelui, după care a dat alarmă generală. Nu 1-au găsit, dar la ora 17 Părintele a apărut unde îl lăsase gardianul. A fost întrebat unde a fost, la care Părintele le răspunde că a fost la înmormântarea mamei sale. S-a dat telefon la primarul din satul Părintelui (Vața), confirmându-se înmormântarea și prezența Părintelui acolo. (Prof. **C.F.**)
- Cătălina i-a arătat unui preot, în catedrala din Sibiu, un om cu o mână ce o ținea nemișcată și i-a spus: « Omul acesta 1-a bătut pe Părintele Arsenie în închisoare, la Brașov. Mi-a spus-o chiar el. Când 1-a lovit foarte tare, Părintele a spus: „*De acum, mâna aceasta a ta nu va mai bate pe nimeni*”. Și imediat a zbierat acela căci mâna i s-a făcut moale. Și s-a întors către Dumnezeu, el și familia lui ». Îl vedeam noi plângând în catedrală, dar nimeni nu știa taina lui. (**Pr. Petru Vanvulescu**)
- Părintele a făcut câteva facultăți, era foarte învățat. A fost unic în felul lui. M-am pomenit cunoscându-1: de la părinți, de la rude, de la vecini, de la toți care 1-au căutat și s-au folosit de Părintele Arsenie.

Știți că a fost o bună vreme la Mănăstirea Sâmbăta. Trăia foarte modest, în multă rugăciune și lucra aproape zi și noapte. Acolo sau adunat toate amintirile despre Părintele, ale sătenilor noștri din țara Făgărașului, pentru că de multe ori, oamenii acolo se spovedeau, acolo se

împărtășeau, acolo mergeau la mănăstire, de dragul Părintelui și de puterea sa dumnezeiască. Însă totuși, Părintele îi trimitea să se împărtășească la preotul parohiei, deci nu-i atrăgea așa ca un magnet ca să risipească parohia și lucrul acesta îl făcea și când era la Drăgănescu; zicea: „*Du-te mă și te spovedește la preotul satului, la preotul paroh și să-ți dea canon, eu ți-am spus cât ți-am spus...*”.

Bineînțeles că la Sâmbăta, în anii în care a stat, a făcut multe minuni. La Părintele au fost și părinții mei, și bunicii mei, au fost și rudele mele, și vecinii și am avut și o rudă la Pojorta care a fost ca un ucenic al Părintelui.

Mitropolitului Antonie îi spusese la Prislop: „*Mă, tu o să ajungi mitropolit, tu ajungi un om mare*”, deși Înalțul era student sau seminarist pe vremea aceea. Când a fost aici Înalțul Antonie, la sfințirea unui monument al eroilor, m-a întrebat de Părintele Arsenie și am stat puțin de vorbă și 1-am întrebat atunci dacă este adevărată această vorbă a Părintelui Arsenie, și a zis că da. Păcat că s-a îmbolnăvit Mitropolitul Antonie, pentru că dânsul a căutat, știu eu, să scoată nu numai o carte, ci să-1 canonizeze pe Părintele Arsenie. Eu cred că Înalțul Antonie care 1-a cunoscut, i-a știut viața, i-a știut puterea dumnezeiască, ar fi făcut primul pas în Sfântul Sinod pentru canonizarea Părintelui.

Nu mă îndoiesc că puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu o să lumineze mintea ierarhilor din Sinod, ca să facă pasul acesta, să-1 canonizeze; plus că avem câțiva ierarhi deosebiți care 1-au cunoscut pe Părintele, cum e preasfințitul Laurențiu, care este din Sâmbăta. Apoi preasfințitul Daniil, care mi-a fost coleg de facultate. Eu i-am spus de Părintele Arsenie. Când a ajuns la București, la doctorat, 1-a cunoscut pe Părintele și Părintele 1-a sfătuit să ia drumul călugăriei; i-a ajutat Dumnezeu să ajungă arhiereu. **(Pr. Ioan Ciungara, Copăcel)**

- Încă când era copil, mitropolitul Ardealului (Nicolae Mladin) sărea peste căpițele de fân, iar Părintele Arsenie i-a spus: „*Mă, când vei fi cu toiagul în mână să-ți aduci aminte și de noi*”. **(Lucia Bârsan, Beclean)**

- Când 1-am cunoscut eu, el nu era niciodată supărat. Era tot timpul vesel, tot timpul zâmbea. Dacă vreodată se întâmpla de te certa, și atunci îți plăcea. Părintele era așa un om, de îți plăcea de el și când te certa. Pentru mine Părintele e un sfânt.

Părintele a suferit, a fost și pe la Canal. Dumnezeu i-a rânduit să ajungă acolo să îi mai încurajeze pe oameni. Unii se descurajau. Părintele săpa în locul celor care nu puteau să-și facă norma. Săpa așa de repede că imediat făcea norma și ajuta și la altul. **(Ierod. Ieronim Coldea)**

- Părintele Arsenie umbla vara cu șlapi de lemn cu curea. **(Bârsan Elena - Sâmbăta de Sus)**
- A amenajat și o grădină frumoasă lângă stăreție, s-a tras un fir de apă curgătoare prin grădină, s-au adus pietre mari, amenajându-se mese de piatră, lângă care s-au făcut bănci de mesteacăn, s-au plantat pomi, flori, s-a făcut un mic lac într-o parte a grădinii, lac în forma de inimă. La acel lac au lucrat studenții în 1946 și s-a numit Lacul studenților. Acolo am plantat și eu o salcie pletoasă, care este până în ziua de azi. **(Pr. Ioan Sofonea)**
- Avem momente și prilejuri din zi în zi să sporim pașii noștri la mormântul Părintelui și să îl considerăm că a fost un sfânt în viața noastră și ne-a răscolit inima. Ceea ce ne-a răscolit atunci pe noi tinerii, răscolește acum marea masă. De ce? Pentru că îl socot că este cel mai dârz reprezentant al trăirii vieții pe pământ, al sfințeniei, mai cu seamă al sfințeniei familiei.

Se vorbește și despre viitoarea canonizare a Părintelui. Nu e treaba noastră, dar dacă împlinim porunca Părintelui, dacă dovedim în fața mai-marilor noștri, civili și bisericești, că Părintele ne-a convertit într-o viață creștină demnă, de sfințenie, suntem fără îndoială - și cu îndreptățire - cea mai bună mărturie că Părintele Arsenie a fost sfânt". - *Cuvânt la mormântul Părintelui Arsenie - 28 noi. 2002.* **(Pr. Ioan Sabău, 89 de ani)**

- Părintele Arsenie este chivotul care ne-a despărțit Iordanul, este Moise care ne-a despărțit Marea Roșie. Dar este de trebuință ca o mână de preoți, o mână de oameni, să avem îndrăzneala și să ne

așumăm destinul neamului, destinul poporului care este însetat de Dumnezeu. Dacă ne vom arăta netrebnici la ceasul acesta de răscruce, atunci destinul neamului nostru va fi doar o amintire. Destinul neamului nostru, care și așa e compromis, și așa este sub obroc, va fi spulberat pe toate „străzile” lumii care ne așteaptă și ne îmbie. *(cuvânt rostit la mormântul Părintelui Arsenie, 28 noi. 2003)*
(Pr. Vasile Vlad)

- Vin a 14-a oară, invitat de „Academia Duhovnicească” de la Mănăstirea Prislop și am observat că turma Părintelui nu a scăzut. Dimpotrivă, după 14 ani, Părintele își mărește turma de ucenici, de credincioși. Când oare Sfântul Sinod al Bisericii noastre se va gândi să ia o hotărâre privind fenomenul acesta, al ucenicilor, al mișcării spirituale legate de persoana Părintelui?

El s-a sacrificat pentru semenii săi. Când a ieșit din închisoarea de la Canal, a adresat o scrisoare episcopului Andrei de la Arad, în care scria cam așa: „Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a oferit această șansă, închisoarea. Am făcut lucrarea Lui. Am ieșit mai întărit ca niciodată”. [N. ed.: După ce a fost eliberat, Părintele a mai rămas 2 zile în închisoare. Când un gardian l-a întrebat de ce nu pleacă, el i-a răspuns că cei din închisoare au mai multă nevoie de el, decât cei de afară]. *(cuvânt rostit la mormântul Părintelui Arsenie, 28 noi. 2003)* **(Pr. Simion Tatdoran)**

- Părintele Serafim Popescu spunea: "Nouă ne dă Dumnezeu harul cu picătura, lui Arsenie i l-a dat cu găleata". **(Maica Adriana - Schitul Cornet)**
- Păcat că poporul acesta nu a știut să-l fructifice pe Părintele la valoarea lui [Spunea Părintele un cuvânt al principesei Ileana: "România e singura țară în care succesul nu are succes"]. Ar fi trebuit să fie folosit la facultățile de teologie, la seminarii, la mănăstiri, în toată țara. Nu să fie ținut ascuns. Azi poporul român ar fi fost altul. Dar Dumnezeu are răbdare. **(Pr. Nicolae Boboia - Porumbacul de Sus)**

Pictor de icoane și de suflete

- L-am cunoscut ca fiind și pictor. Încă de când era la Sâmbăta de Sus, 1-am rugat să-mi facă o icoană cu Mântuitorul. Mutându-se la Schitul Maicilor, m-am dus acolo și mi-a arătat un album cu mai multe tipuri de icoane. Nu am găsit nici una potrivită și atunci Părintele a spus: „... O să ți-L pictez așa cum L-am văzut eu”. Când am mers după icoană cu sora mea Maria Streza, Părintele mi-a spus: „Cu timpul, această icoană o să fie un bun de voloare”. La întoarcere, cu motocicleta, ne-a prins o ploaie torențială în Predeal. Dar, pe unde treceam noi (cu icoana) șoseaua era uscată, iar în stânga și dreapta ploua! S-a petrecut o minune!

În icoană, în partea de jos, apar și Munții Făgărașului (cu Fereastră Mare și Fereastră Mică). Așa L-a văzut Părintele Arsenie pe Mântuitorul, când se afla la Mănăstirea Sâmbăta de Sus (n. ed.: pictura este cea de pe coperta cărții). **(Streza Nicolae, 83 ani)**

- După ce ne-a dat binecuvântarea pentru cununie, Părintele Arsenie ne-a dat o icoană pictată de sfinția sa spunându-ne ca va fi apărătoare casei noastre. **(Cismaș Eugenia, 78 ani, Făgăraș)**
- La înmormântare a vorbit Părintele Bunescu. Părintele a spus că s-a făcut o pictură la Drăgănescu nu după cărți, cum se pictează normal, ci după cum a văzut Părintele Arsenie. Așa a pictat. Pictura Părintelui Arsenie este un unicat pe glob, nicăieri nu există asemenea pictură. Pe toți, și pe sfinți și pe Maica Domnului, i-a pictat după cum i-a văzut! Și toate scenele de acolo sunt pictate după cum le-a văzut!

Părintele Arsenie a spus că putea să fie oriunde în lumea asta, dar 1-a rânduit Dumnezeu la noi, la români, pentru rugăciunile martirilor Brâncoveni. Mântuitorul i-a spus să fie pictor de suflete, să picteze în inimile oamenilor credință, să facă din oameni icoane vii. Și a reușit! **(Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus)**

- Referitor la pictura de la Drăgănescu, ne-a spus că oricât am căuta nu o să vedem culoarea neagră acolo [într-o scrisoare pe care Nichifor Crainic i-a trimis-o Părintelui Arsenie, remarcă opțiunea acestuia, în pictură, pentru culorile deschise și vii, culorile raiului.] (**Mariana P. - Făgăraș**)
- La Drăgănescu este singurul portret al Domnului nostru Iisus Hristos făcut din **puncte** - Hristos după înviere. Dacă stai departe, Îl vezi ca atunci când a intrat la ucenici și a zis „ *Pace vouă!*”.

Eu am pictat o biserică în Drăguș cu un mare pictor roman, președintele pictorilor pe țară, iar Părintele Arsenie, fiind pictor, picta cu el și 1-am întrebat pe acela: „*Ce ai observat la sfinția sa deosebit?*”. Mi-a spus: „ *Nu vorbea mult, se ruga mult, mânca puțin, dar niciodată nu 1-am văzut să se urce sus pe scară. Pe frânghie se urca!*”. Avea o putere fizică foarte mare. (**Pr. Dâmboiu Victor, Râușor**)

- A spus un părinte când s-a dus acolo, la Drăgănescu: „ *Părinte, ce frumos ați pictat pe Mântuitorul!* ” și i-a zis: „ *L-am pictat cum L-am văzut*”. Haina Mântuitorului era ca un abur, adică albă, dar și albul era un alb transparent. (**Ierod. Ieronim Coldea**)
- La prima întâlnire cu Părintele Arsenie Boca, la Drăgănescu... m-a trimis în biserică să văd picturile făcute de sfinția sa. După un anumit timp, Părintele a venit în biserică și am purtat o discuție despre pictură, pe care a făcut-o inspirat din Biblie și Sfânta Tradiție. Părintele mi-a spus că i-a plăcut mult fizica și matematica, vrând să se facă aviator, dar nu s-a făcut chiar dacă nu a renunțat încă la ideea de a zbura. (Prof. C.F.)

Prima întâlnire cu Părintele și... următoarele!

- Eu m-am dus la Părintele Arsenie pentru tata. Era în război. Într-o sâmbătă după-masă, se făcea curățenie acolo, în altarul din pădure, și m-am dat pe lângă dânsul și 1-am întrebat: „*Părinte, când vine*

tătucul?” Și m-a întrebat: *„Unde-i tătucul tău?”* Tătucu era în război. M-a luat de după gât și am mers cu el până unde e clopotnița unde se vindeau iconite și lăntișoare, și acolo și mi-a dat o iconiță cu Maica Domnului și mi-a zis: *„Vine, măi, și tătucul tău”*. Și a venit.
(**Elisabeta Filip**, Dejani)

- Pe Părintele 1-am cunoscut cu „ajutorul” unei țigări! M-a trimis mama prin 1933-1934 la mănăstire. Eram elev și aveam un frate care vroia să se căsătorească și, cum eram copii mulți la părinți, fetele din sat îl refuzau. Îmi dă într-o zi o prescură și niște bănuți și zice: *„Du-te la mănăstire, la Sâmbăta, că e un călugăr acolo, dragu’ mami, și roagă-l să, facă niște slujbe”*. Pe atunci eram la Sibiu la o Școală religioasă, care era patronată de mitropolie. Mam îmbrăcat, mi-am luat și mâncarea și am pornit.

Pe drum, prin Lisa m-am gândit să-mi iau niște țigări. Ajungând, m-am dus lângă Părintele Arsenie și am zis: *„Săru’ mâna Părinte!”*; *„Băi, de unde ești?”*; *„Sunt din Râșor”*; *„De ce ai venit aici?”*; *„Am adus o prescură și mi-a spus mama că dumneavoastră sunteți mare slujitor și să vă rugați pentru fratele meu, care vrea să se însoare”*. A început să râdă și a zis: *„Iei prescura asta și o duci acolo și tu te grăbești să te duci acasă?”*; *„Nu mă grăbesc”*; *„Bine. Hai că te țin trei zile aici, îți dă și de mâncare”*. Când am văzut că sunt băgat în seamă, am început să mă încred în mine (mândria, primul păcat) și simteam nevoia să-mi aprind o țigară. La Sâmbăta e o alee cu un gard viu de brazi și cu o cădere de apă. Nu era nimeni, era după masă. Mă dau într-un colț să-mi aprind o țigară. Deodată aud strigând pe cineva: *„Băi, tu de acolo, aruncă țigara!”*. Mai stau puțin și văd pe alee că vine un om: *„Băi, ia aruncă pachetul și gata mă, cu ele!”*. Așa a fost întâlnirea mea cu Părintele. Apoi m-a dus cu el la masă și le zice celor de la bucătărie: *„La băiat îi dați mâncare cât îi trebuie, ca acasă la mama”*, și apoi către mine: *„Măine dimineată te ții de mine”*.

Acum, când mă gândesc, îmi dau seama că Părintele Arsenie a fost ceva rar pe pământul românesc. Iubiții mei, ne-am dus la biserică, a început utrenia, s-a făcut liturghie și deodată a intrat un cetățean de la sat în

biserică și-i strigă Părintele: „ *Băi Gheorghe, ce-ai avut cu vecinul tău azi dimineață?*”; „*Păi ne-am certat Părinte. Am făcut un pălan și el a zis ca m-am băgat la el, eu am zis că nu...*”; „*Și ce-ai vrut mă, ai luat securea să-i dai în cap?... Du securea aia acasă, că altfel să știi că e rău de tine*”. Și a ieșit omul și a început să plângă și ne spunea că el, într-adevăr, a vrut să facă o crimă.

Când a ieșit Părintele din biserică, era o femeie de vreo 50 de ani, paralizată de mâna dreaptă și zicea: „*Ajută-mă Părinte să fac cruce!*” și când a strigat Părintele odată la ea: „*Duh mut si surd, ieși... Hai, fă-ți cruce odată!*” și încet-îneet și-a făcut cruce. **(Pr. Dâmboiu Victor, Râșor)**

- L-am cunoscut pe Părintele în 1973-1974 și persoana care m-a trimis a zis să nu întreb nici un polițist când mă duc la Drăgănescu. Când m-am dus tocmai pe un polițist am întrebat și mi-a arătat unde era Părintele. Am ajuns până la urmă acolo și când mi-a spus pe nume - „Ana” - eu am încremenit și nici nu am mai zis nici un cuvânt. Am plecat înapoi acasă că îmi era frică - de unde mă cunoștea cu numele Ana?!

Apoi am revenit după un an-doi. Am fost cu un frate care-i bolnav de schizofrenie și i-a spus: „ *Mă, tu de cancer la plămâni vei muri*”, că fuma foarte mult. Spunea că „*fărădelegile oamenilor aduc pustiirea pe pământ*”. Am zis că avem necazuri în familie și el zicea că asta înseamnă că ne iubește Dumnezeu. De multe ori zicea să avem răbdare și mai zicea: „ *Ce aveți, așa vă trebuie* ”. Tot așa spunea că să repetăm și noi „ *Ce avem, așa ne trebuie* ”. Să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru toate, că știe Dumnezeu pentru ce ne dă. Să avem răbdare. Să ne rugăm pentru vrăjmași. **(Ana Rițivoiu, Sibiu)**

- Eu 1-am cunoscut când eram copil tata lucra cu Părintele Arsenie la chilia de sus din munte. La chilie, înainte să doarmă, mai povesteau și adesea venea Părintele la ei și le spunea: „ *Faceți liniște că eu trebuie să mă rog!* ”. Când se ruga și ceasul de buzunar îl ascundea ca să nu-l audă. Și în loc de perină avea o pietroaie la cap.

Tata cu cumnatul său (în total 12 inși) au lucrat acolo 2 săptămâni. Eu cu fratele meu plecam sâmbăta pe jos și dormeam acolo. Părintele servea masa acolo și zicea: „*Cam cum suntem noi aici?* ” și tata a zis: „*Ca Domnul Hrisios cu apostolii* ”; „*Așa măi, așa.*” În ultima vineri a zis: „*Acum coborâm jos. Vă duceți să vă spălați și așteptați, că s-ar putea să nu mai urcăm. Înaltul Mitropolit Bălan nu prea e de acord cu ce facem noi. A zis că, facem cuib de partizani. Și vă spun eu duminică, după slujbă, dacă ne mai urcăm sau nu.* ” Așa s-a întâmplat și nu s-au mai dus. Nu a mai durat mult și pe Părintele 1-au arestat și 1-au dus în cetate, aici la Făgăraș, prin 1948. L-au dus pe Părintele acolo, dar la 7 dimineața găseau toate ușile deschise. Și de aici, de frică, l-au dus la canal. O fată de colonel de securitate, îl simpatiza pe Părintele și s-a rugat de tatăl său să-1 scoată pe Părintele de acolo de la canal. L-a scos. Și Părintele a zis. „*Nu plec! Locul meu este aici. Să le dau la oameni curaj* ”. Acolo, la canal, duceau profesori universitari, ingineri, colonei, generali. Dar și acolo le era frică de Părintele.

Când era Părintele Arsenie se aduna foarte multă lume la Sâmbăta. Părintele, când nu era slujbă, ne aduna pe toată lumea și îi spunea la fiecare câte ceva. Parcă-1 citea, ca pe o carte. Am avut un fin și s-a gândit să meargă și el să se spovedească și să se cuminece la Părintele Arsenie, dar el nici nu postise și fuma mult.

Și când s-a dus i-a spus: „*Tu să gați slănina din traistă și să gați țigările din scorbură de unde le-ai pus* ”. Apoi a zis: „*Mai stăm puțin că trebuie să mai vină unul de pe drum că s-a băgat în capul Lisei într-o grădinuță și a luat câteva cepe* ”. După ce a apărut și acela i-a spus: „*Ai întârziat. Te-ai băgat în capul Lisei într-o grădinuță de ai luat ceva ceapă* ”. Era să cadă acela de rușine. (**Dobrin Ioan**, 67 ani, Săvăstreni)

- Eu am auzit multe lucruri despre Părintele Arsenie de la tatăl meu și-mi doream să-1 cunosc, numai că în tinerețe nu am avut o viață tocmai plăcută lui Dumnezeu; am fost dansator și nu prea căutam biserica. Așa se face că 1-am cunoscut mai târziu, după ce mi-a murit unul din copii, prin 1987. Nu aveam curaj să stau de vorbă cu

un duhovnic bun pentru că știam cât sunt de păcătos. La Drăgănescu 1-am văzut pe Părintele. Nu am vorbit cu el; ne-a spus la modul general multe lucruri, sfaturi duhovnicești foarte bune de care însă nu am ținut cont.

Am mai fost la Drăgănescu de câteva ori și nu 1-am mai găsit pe Părintele, în schimb am fost găsit de Părintele..., am simțit prezența Părintelui, chiar dacă nu 1-am văzut în realitate.

Cu un an de zile înainte de a muri Părintele, am mers la Prislop. Părintele era acolo, n-am vorbit direct cu el, era cam bolnav. Când m-am dus la altar să mă închin, era părintele Daniil acolo și m-a întrebat ce necazuri am, de ce-1 caut așa pe Părintele Arsenie. *"Părinte, nu am nici un necaz, necazurile pe care le am eu, mi le-a dat Dumnezeu pentru păcatele mele și le merit. Eu vreau să stau de vorbă cu Părintele așa, să primesc binecuvântare, să mă ia sub acoperământul lui "*. Am fost atunci pentru 3 zile, dar am stat 5. Îmi amintesc că nu vroiam să plec. Simțeam duhul Părintelui acolo. M-a luat părintele Daniil a treia zi și mi-a zis: „*Frate, grijile tale sunt rezolvate* “. N-am putut să mai spun ceva. Ce am avut eu de spus i s-a spus Părintelui! Am trăit momente deosebite.

Era acolo și o femeie care a plecat de acasă și nu a știut bărbatul ei nimic. S-a dus la Părintele și îi era frică că întorcându-se o s-o bată. Și i-a spus Părintele: „*Te duci liniștită acasă că nu-ți face nimic. Ai să vezi cum te primește!* “ și când a ajuns acasă a primit-o bărbatul cu bucurie. S-a bucurat că a fost nevastă-sa la Părintele Arsenie. (**Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus**)

- Când mama a mers la Părintele Arsenie, a luat cu ea o poză mare în care eram eu, tata, bunicul, sora mea, care plecase la Mănăstirea Clocociov încă din 1984, un unchi bolnav de scleroză în plăci, o fată bolnavă tot de scleroză în plăci și mulți alții. Curios, dintre toți, Părintele s-a oprit cu privirea asupra mea: „*Cine-i băiatul?*“. Mama i-a spus. „*Să știi că băiatul matale n-are ambiție. Dacă mai dădea o dată la, facultate, reușea!* “ De unde să fi știut că dădusem la Politehnică și nu reușisem? Într-adevăr, eram cu totul lipsit de

ambitie, mă angajasem la o filatură de bumbac, eram preocupat mai degrabă de fotbal, de fete, nicidecum de cele bisericesti. Mama a încercat să-i arate și alte fotografii, dar Părintele a spus: „*Nu, pe mine ăsta mă interesează. Să-i spui să facă Teologia! Neapărat să-i spui, m-auzi?* “. Când a venit acasă și mi-a spus, am pufnit în râs. După câteva luni, mama a fost iarăși la Părintele și, minune, de cum a văzut-o, el și-a amintit imediat: „*I-ai spus fiului tău să dea la Telogie?*”. „*I-am spus Părinte, dar nu vrea...*”.

Abia prin anul 1986, așa, deodată, am prins a mă gândi la Dumnezeu. Nu voiam însă facultatea și preoția de mir, voiam călugăria, singurătatea, lepădarea de lume. Aveam ispite și îndoieli mari. Într-o vară, am urcat în munții Neamțului, la Părintele Cleopa, după care, de la Sihăstria, tot în acea zi, plecând m-am hotărât să fac un ocol pe la Drăgănescu, ca să-l cunosc, în sfârșit, pe Părintele Arsenie Boca. Iar întâlnirea aceasta avea cu adevărat să-mi schimbe viața. Stăteam față în față la o masă lungă din curtea casei parohiale, sub un nuc mare, bătrân, noduros, în stânga și-n dreapta noastră se așezau din când în când pe scaune oameni care-și povesteau necazurile, cereau sfat, unii veneau doar să-1 vadă, să-1 asculte, căci pe atunci Părintele apărea rar și nu avea voie să spovedească. Avea niște ochi mari, umezi, albaștri - cel puțin așa i-am văzut eu - și se uita fix la mine. Omul din dreapta îi spunea: „*Părinte, am un băiat care s-o căsătorit și m-o lăsat singur și mă batjocorește...*”, mie, în mintea mea, îmi venea să-i răspund: „*Așa-ți trebuie, dacă ai făcut numai un copil* “. Părintele zicea imediat, fără să se întoarcă spre omul acela, privindu-mă tot pe mine: „*Așa-ți trebuie dacă ai făcut numai un copil*”. Apoi vorbea altul și altul și altul... și vă spun cu mâna pe inimă că toate sfaturile și gândurile care îmi treceau prin minte erau rostite de Părintele Arsenie Boca, cuvânt cu cuvânt, fără a mă scăpa din privire. M-am cutremurat! Cred că am început să tremur la propriu, uite așa mi s-a ridicat părul pe mână și mi-am zis: „*Vai de mine, să vezi că Părintele ăsta îmi citeșle gândurile...* “. Pur și simplu le spunea oamenilor ce gândeam eu! Și, tot privindu-mă în ochi, deodată pe chipul lui a apărut așa, un

zâmbet straniu, abia schițat, care ascundea cele mai adânci subînțelesuri. Un zâmbet ce voia parcă să-mi spună: „Ei, vezi că știi?!...” De atunci, 1-am urmat mereu pe Părintele Arsenie. Eram flămând să mă spovedesc lui.

A doua oară când am mers la Părintele n-am putut zice decât atât: *"Părinte, am 26 de ani și nu știu ce să fac. Să mă însor sau sau mă călugăresc? "*. Părintele s-a uitat așa la mine și mi-a spus: *"Măi, nu ești bun acuma nici de una, nici de alta... "*. Târziu mi-am dat scama că a fost răspunsul cel mai potrivit, unul demn de un mare duhovnic.

Părintele Arsenie nu contenea să-mi poruncească să dau la Teologie. I-am spus că se intră greu la Sibiu, că se intră cu relații, cu bani. În plus, nici nu prea voiam să ajung preot de mir, căci ar fi trebuit să mă căsătoresc, ori eu râvneam călugăria. Era primavara lui '89 - anul morții Părintelui Arsenie - și atunci marele duhovnic aproape mi-a poruncit: *"Dă la Teologie, căci eu o să mă rog pentru tine și-o să reușești! Ultimul meu gând pentru tine este acesta: fă Teologia, căci prin Teologie vei ajunge la călugărie."*(**Părintele Dumitru**, Mănăstirea Sf Ilie -Albac)

- Era un moș, Ilie, care avea vedenii și care nu mânca decât o dată în zi (până la ora 7), pâine și zarzavat fiert, cu sare și oțet. El a avut poruncă de la Domnul să facă o mănăstire la Bucium. Într-o altă vedenie, Domnul Iisus Hristos i-a arătat la Bucium o încăpere la subsol, unde erau moaștele unui sfânt, fără cap, și i-a dat poruncă „să-i facă ceea ce trebuie”. Moș Ilie a înțeles că trebuie să-i facă o raclă din argint, iar din altă vedenie a înțeles că este vorba de Sfântul Ioan Botezătorul. Scenele de pe raclă (în legătură cu Sf. Ioan Botezătorul) au fost făcute de Părintele Arsenie (proiectul, schițele); pe atunci lucra la Atelierele Patriarhiei (de la Schitul Maicilor). Apoi Domnul Hristos i-a spus moșului Ilie că de Sfântul Nicolae trebuie sfințită racla. Moșul m-a trimis să aduc racla și a zis către fetele lui: „Să-mi căutați două rânduri de haine că pe mine mă arestează”. Când am venit cu racla, când m-am dat jos din tren, a zis un om: „Nelule, te așteaptă securitatea”. Moșul era deja arestat. Când am trecut prin fața poliției și securității, ceilalți care erau cu

mine au fugit. Am venit cu racla, am trecut prin fața lor și nu mi s-a întâmplat nimic! Și s-a sfințit racla. [n. ed.: Menționez că Elisabeta Șandru a fost numită de moșul Ilie să se ocupe atât de construirea Mănăstirii Bucium cât și a raclei. Și astăzi ea continuă să conducă lucrările ce se fac la Mân. Bucium -„Casa Pelerinului”. Racla se află în biserica din Hurez, în custodie].

Pe moșul Ilie l-au dus la un spital de nebuni și un nebun îl păzea. După 5 zile moșul zicea: „Doamne nu mai pot împlini porunca Ta, că ăștia mă omoară”. Și atunci zice Domnul Hristos moșului: „Adu Biblia mică sau testamentul și citește la Apocalipsă cap. 2, versetul 10 Acolo scrie: „Pe unii dintre voi va să-i arunce diavolul în temniță, ca să fiți puși la încercare și veți avea 10 zile la necazuri” și nu vi se va întâmpla nici un rău. Și când s-au împlinit 10 zile l-a chemat directorul spitalului de nebuni și a zis „Moșule, dumneata pleci acasă. Aș vrea să am și eu mentalitatea dumitale la vârsta dumitale”. Moșul a murit la 91 de ani. (**Ioan Bica**, 76 de ani)

- Am venit la mănăstire și când am ajuns s-a ținut o predică. Am rămas foarte impresionat de predica pe care o ținut-o Părintele. Când am ajuns acasă, aveam trei frați și săreau prin casă, făceau toate minunile și eu mă uitam la ei și nu mi se părea firesc ceea ce făceau. Deja intrase în mine frica de Dumnezeu.

Apoi nu l-am mai văzut pe Părintele până la 25-26 de ani. Aveam o urticarie cronică și am fost internat în spital la București și acolo nu m-au putut vindeca. Trebuia să-mi facă și o operație să-mi scot amigdalele din gât. În salon cu mine era un bucureștean care mi-a zis: „ *Eu știu un Părinte Arsenie, du-te la el* “. L-am întrebat unde e și a zis că e pe la Schitul Maicilor, ca pictor. Mă duc la el acolo, dar nu-l văzusem de la 12 ani. Tot așa tuns era, cu barbă. La un moment dat a apărut: „ *Ce vrei mă* ”; „*Sunt bolnav, am venit la dumneavoastră să vă cer un sfat* ”; „ *Du-te mă și fă-ți operația și scoate-ți amigdalele că doctorii au dreptate. Altceva ce mai ai?* ”; „*Mai am o nedumerire. Eu nu cred că există Dumnezeu* “. S-a uitat la mine și zice: „*Ce profesie ai?* ”; „ *Îs maistru mecanic* ”; „*Ai citit multe cărți*”, „*Am citit destule* ”; „*Biblia ai citit-o vreodată?* ”; „*Am citit*

ceva din Vechiul Testament, ceva din Noul Testament, dar nu am terminat niciodată Biblia "; „Vezi mă, atunci de unde știi tu că nu există Dumnezeu? Uită-te la mine, nu-s numai pictor. În lumea aceasta sunt atâția oameni care s-au dus și au cercetat pe la Muntele Sfânt, peste tot locul și nu-s nebuni și cred, acum n-am ce să-ți spun mai mult. Ai de grijă că sunt ăia de la securitate și ne urmăresc ".

După ce m-am vindecat am venit acasă. Mama soacră tot mereu ne ducea la Părintele, la Drăgănescu. Am tot fost pe acolo, am avut niște necazuri, și odată zice către mine: *„Mă, tu ai vreun dușman în lumea asta? "; „ Da, am pe Ceaușescu "; „ Uită-te la mine, cât va trăi ăsta va fi bine de voi, când nu va mai trăi, va fi vai de capul vostru ".*

Altceva ce mi-a spus tata: era război și totdeauna când le venea ordin de încorporare la oameni se duceau la Părintele să se spovedească. Tata de colea, la un pahar, zice: *„Să te duci să-l prinzi puțin de gât să vezi cum scoate un glas ca un clopoțel ".* Dimineața când s-au dus, tata sta mai în spate și i-a zis Părintele: *„Hai mă încoace și mă strânge să-mi capăt vocea ".* (**Șerban Alexe**, 73 de ani, Lisa)

- Am fost cu soțul la Drăgănescu și când ne-a văzut, ne-a spus că noi ne împăcăm bine unul cu altul, dar o să ne despărțim. Și după un an și ceva a murit soțul.

Părintele mi-a spus că soțul meu avea *blăstăm*ul încă din pântecul mamei lui, chiar de la aceasta, din greșeală. Cum s-a întâmplat? A venit un pocăit acolo în vecini și anunța să meargă lume că va predica. Soacra a zis că nu vrea ca el să meargă la pocăiți. *„Ba mă duc tu Mărie, că nu mă pocăiesc ".* *„Gheorghe, dacă te duci, eu să hiu al hăluia (dracului) că nu mai sunt femeia ta, nici nu mă mai culc cu tine ".* Nu s-o mai dus socrul dacă i-a spus așa. Dimineata ea a mers la preot, s-a spovedit, s-a împărtășit, i-a citit niște deslegări, dar n-o dezlegat blestemul din pântec. Când soacra s-a spovedit Părintelui Arsenie, a zis că a spus tot ce a știut, dar în realitate asta n-a spus-o și a stat sub patrahir mult și nu și-o mai amintea. Apoi Părintele a spus: *„Îl spui, ori ți-1 spun eu ".* Atunci o zis:

„Aoleu, Părinte, n-o fi blestemul din păntece? ” „Ba da ”. Și mama credea că păcatul e iertat!

- După ce a murit soțul, băiatul vroia să dea la facultate, și eu am zis: *„Cum să te duci mai băiete acolo, că eu nu am nici un sprijin; taică-tău e mort, iar la facultate merg oameni cu bani, nu intri așa ușor și fără sprijin ”*. Și m-am dus la Părintele căci eram și foarte bolnavă atunci și a zis: *„Întocmește parastas - el picta acolo într-un colț și nu avea voie să vorbească pentru că era urmărit de Securitate -și pe băiat lasă-l, că reușește ”*. Și așa a fost.

Se uita așa țintit la tine și apoi zicea. Socrul meu, lucrând la mănăstire, mai puneă câte o țigară în gură. Părintele predica și socrul fuma. Și o zis Părintele: *„ Măi, cei ce iau focul în gură nu vor vedea fața lui Dumnezeu”* și s-a uitat așa cu ochii drept la socrul meu. Acesta, când a ieșit de pe pământul mănăstirii, a aruncat țigările și mai mult nu a mai pus în gură țigări. Înainte de a-și da sfârșitul a avut o vedenie și zicea: *„Uite ce de rugăciune face Părintele Serafim și cu Părintele Arsenie și ce de cete îngerești! ”* A fost în comă de duminică dimineata până marți seara, iar în timpul acesta sufletul lui a umblat și a fost purtat și în iad și în rai. După ce s-a deșteptat ne-a spus: *„Vai ce chinuri sunt în iad!... Să știi că eu am fost mort și am înviat ”*. În timp ce a fost în comă 1-a văzut pe soțul meu mort, a vorbit cu el: era cu doi copii într-o grădină cu floricele, iar soțul meu i-a zis: *„Tăticule, matale mai stai puțin și apoi vii la mine”*. Și soacra era moartă și 1-am întrebat dacă pe mama n-a văzut-o: *„N-am văzut-o dar am auzit-o ”...* Și zicea că a fost mort și a înviat și că o să mai trăiască puțin. Și a mai trăit trei săptămâni. Ne puneă să-i cântăm cântări de la mănăstire. Îi plăcea *„Samarineanca la, fântână”, „ Zece fecioare”...*

Erau și care mergeau la Părintele și dacă nu le convenea ceva, aceștia nu se mai duceau. Iar care au fost oamenii mănăstirii, aceia mergeau. Noi ne duceam pe jos 16-17 km. Eram însărcinată și m-am dus pe jos; eram vreo 30, 40 de inși de pe sate și mergeam pe rând în fața șirului, căci era iarnă, astfel ca nu numai unul să rupă zăpada. Apoi când mergea lumea

pe jos, de era Părintele aici, zicea: *„Cela ce dă un pas către Dumnezeu, Dumnezeu dă 100 către el, deci pașii la mănăstire sunt plătiți ”.*

Când am fost odată la Părintele, mi-a spus: *„Dacă ești așa neliniștită, întreabă pe cineva și să faci un canon”.* M-am dus la o măicuță care a murit și e înmormântată la Prislop. Și a zis să-mi aleg un Sfânt și să-i citesc acatistul 6 săptămâni. Am ales pe Sfântul Nicolae și i-am citit acatistul 6 săptămâni și după ce am terminat de citit, în noaptea aceea am fost la Pitești unde era băiatul arestat și pe la două noaptea m-am dus și am dormit, iar către ziua am visat că a venit Sfântul Nicolae și mi-a zis să nu mă mai necăjesc, să nu mă mai supăr că am să mă îmbolnăvesc de inimă, iar băiatul nu va sta nici un an de zile la închisoare, cu toate că are 5 ani. Pe data de 7 va veni acasă. Eu am visat asta în data de 28 decembrie și în ziua de Sfântul Ioan a venit acasă.

Nu m-a certat cu toate că avea de ce să mă certe. L-a certat pe al meu, 1-a certat puțin, da pe mine nu. Mi-a zis: *„ Tu nu meriți nici ceartă, nici aspru să fiu cu tine pentru că ai avut o viață foarte grea ”;* m-a încurajat ca să pot să trec prin ce am avut de trecut.

La multă lume le spunea toate necazurile ce le au. Nu se supăra dacă-1 întrebai. Dacă era cineva de avea un necaz mai mare, mai deosebit, îl chema deoparte și discuta cu el. A fost o lemeie de la Brașov la care i-a plecat băiatul pe munte și nu s-a mai întors. L-au căutat cu avionul, cu elicopterul și Părintele i-a spus exact unde să se ducă să-1 caute. Am urmărit ziarul și am văzut că 1-au găsit până la urmă.

Nu trebuia să-i spui absolut nimic, el îți spunea tot. Am fost cu cineva care îi tot mureau animalele și nu avea noroc de ele și i-a spus: *„Dar de câte ori ți-a fătat vaca, ai dat la cineva un kg de lapte de pomană? Sau când ți-a fătat oaia? Atunci du-te și dă prima mulsoare”.* Și de atunci nu a mai avut femeia probleme.

Pe urmă nu m-am mai dus la Părintele. Ne-am dus însă la mormânt, ne-am dus iarna și nu era zăpadă pe mormânt, erau flori. Ne-am dus și vara, tot așa era. (**Milșan Vionela, Recea, 71 ani**)

- Surorile mele s-au făcut maici. Uneia din ele, înainte de a se călugări, Părintele Arsenie i-a spus că în familia noastră avem un călugăr. Am aflat că într-adevăr bunica mea a avut un frate ce a fugit în Țara Românească, unde s-a făcut călugăr, iar când a venit aici toată lumea l-a primit cu bucurie. *„El s-a rugat lui Dumnezeu să vă faceți voi maici”*, le-a zis Părintele Arsenie.

Tatăl meu a fost rotar și se purta foarte frumos cu toată lumea. Când s-a dus și el la Mănăstirea Sâmbăta, sora mea l-a văzut pe Părintele Arsenie cum iese în hainele de Liturghie și cu crucea în mână și merge până la clopotniță unde era tatăl meu, căruia îi spune: *„Bine ai venit nene Petre, ca să te spovedesc”* și l-a spovedit. l-a spus că e un om foarte cumsecade.

După moartea tatălui meu, sora mea s-a dus la mănăstirea Prislop. Când a ajuns la poartă au început să bată clopotele. După ce a intrat a întrebat: *„Dar de ce bateți clopotele?”* și maica a răspuns: *„A zis Părintele Arsenie că e la poartă Maica Elefteria și că a murit tatăl ei”*. Părintele a îmbrățișat-o și i-a spus: *„Tatăl tău a murit. Mulți călugări ar vrea să ajungă unde e tatăl tău, dar nu ajung. Tatăl tău locuiește în al patrulea cer”*. **(Cismaș Eugenia, 78 ani, Făgăraș)**

- Într-o zi, când am mers la miruit, pe două femei nu a vrut să le miruiască și să le lase să sărute crucea. Le-a zis: *“Voi mergeți mai întâi să vă spălați pe buze... Am ceva să vă spun vouă. Vreți să vă spun în public sau veniți fiecare la mine în căsuța aceea?”* S-au dus fiecare în parte. Când ieșeau de acolo erau așa de răvășite, încât credeai că le-a dezgropat din pământ. Una din ele zice: *“Vai de mine, Părintele ăsta-i sfânt! De unde știa el ce nu știam decât eu și Dumnezeu? Când mi-a spus ce am făcut am crezut că o să cadă cerul pe mine și eu mă cufund în pământ”*. N-au vrut să-mi spună ce le-a spus Părintele, dar de atunci una din doamne venea mereu la mănăstire, ținea post, Biblia și Psaltirea nu-i lipseau acasă, de pe noptieră. **(Beleana Ileana, Recea)**

- L-am cunoscut pentru prima dată pe Părintele Arsenie în iunie 1942. Am mers la Sf. Mănăstire Brâncoveanu împreună cu scumpa mea mamă Maria, cu gândul să ne spovedim. Pe mine m-a primit zicând: *Așa-i că de când te-a bătut bărbatul, nu-l mai poți vedea?*”, mi-a spus că nu ne potrivim și că ar fi bine să mă despart de el.

Mai târziu, m-am întâlnit cu Părintele Arsenie la Sibiu și m-a întrebat dacă am divorțat. I-am spus că nu și m-a sfătuit să o fac *„pentru că el nu stă cu tine și împărțiți păcatele”*. La judecătorie ne-a divorțat de la prima înfățișare, deși, de obicei, acest lucru dura ani de zile. **(Maria Streza, 86 ani, Voila)**

- L-am cunoscut pe Părintele la Sâmbăta, la mănăstire, când eram fată. Aici am venit cu un grup de tineri, am participat la slujba Sfintei Liturghii, iar în urma predicii Părintelui Arsenie am plâns și m-am învinovățit că nu sunt bună de nimic; am rămas cu acest fior toată viața. **(Măniș Septimia, 79 ani, Codlea)**
- Pe când aveam 18 ani, am mers pentru prima dată la Drăgănescu, împreună cu tatăl meu. Părintele obișnuia să meargă printre oameni și întreba pe câte cineva cu ce problemă a venit. A venit și la tata și i-a întrebat: *„Măi, tu ce problemă ai?”* Tata i-a spus că eu doresc să dau admitere la facultate. Mi-a spus că nu o să intru în primul an pentru că sunt o fire emotivă și după ce o să ies de la examen o să-mi dau seama ce am greșit. Așa a și fost; am picat a patra. Odată, când am mers la Părintele, tot dând la facultate și nereușind, îmi încolțise un gând: să merg la mănăstire. Atunci, Părintele adresându-mi-se, fără ca eu să-i fi spus ceva, a spus: *„Știi, ca să mergi la mănăstire trebuie să fii pentru așa ceva”*. **(Mariana P. - Făgăraș)**
- Era în anul 1983, când am plecat la Părintele Arsenie cu o problema de familie. Îmi plecase soția de acasă (în lipsa mea), luând copiii și lucruri din casă, lăsându-mi un bilet pe masă, pe care scrisese, printre altele, că ce a făcut a făcut bine și să nu mă duc după ea să o aduc acasă, că nu va veni. În orice caz îmi aduc aminte că îmi

spusese când era acasă, cu câțva timp înainte de a pleca, că este sătulă de viață... Eu nu am avut nici o ceartă cu ea, ca să o determine să plece, afară doar de faptul că dorea să se mute în Brașov, unde, de altfel, locuiau și frații și părinții ei.

Trecuse o vreme și nu-mi mai găseam nici scopul, nici rostul în viața aceasta. Nu știam ce să mai fac. Țin minte că mergeam prin locuri unde nu mă prea întâlneam cu oameni, în locuri mai retrase, plângând și spunând: Pentru ce Doamne? De ce Doamne? După o vreme, îmi spusese cineva de Părintele Arsenie, ca să mă duc să-l caut și să vorbesc cu dânsul. Cu două zile înainte de a pleca la dânsul, îl visasem fără să-l fi văzut vreodată în viața mea, și iată cum: Se făcea că intrasem într-o încăpere mare, unde era foarte multă lume, iar în fața tuturor era Părintele Arsenie, vorbindu-le oamenilor. Căutam să-l văd mai bine și dânsul se uita la mine și îmi zise, făcându-mi semn cu mâna: *"Mă, tu ăla de acolo, vino încoace mă, vino aici..."* și m-am trezit. Un amănunt: în visul meu Părintele era îmbrăcat într-un costum de culoare maro și avea ochelari de vedere cu rama aurie. M-am dus la mama mea și i-am spus despre vis. Mama mi-a zis: "Cum l-ai visat pe Părintele că tu nu l-ai văzut niciodată?". Spunându-i mamei cum arăta în vis și cum m-a chemat la dânsul, ea a zis: "Dragul mamei, nu mai întrebăm pe nimeni nimic, ne suim în tren și plecăm la Drăgănescu și ai să vezi că o să-l găsim acolo. Să știi că te cheamă! "

După două zile am plecat la Drăgănescu și nu mică mi-a fost uimirea când l-am văzut pe Părintele Arsenie, îmbrăcat în acel costum maro și cu ochelarii cu acea ramă aurie, precum îl visasem. Arăta exact ca în visul meu.

Țin minte că, înainte de a vorbi cu mine, a vorbit cu o femeie care îi arătase fotografia cu fiica ei, dorind s-o mărite. Când i-a arătat fotografia, Părintele a repezit-o, spunându-i că nu-i ghicitor și nici vrăjitor și i-a spus să plece. Am rămas blocat pentru că și eu aveam la mine o fotografie, unde eram eu, soția și cei doi copii ai noștri. Dar cum să mai îndrăznesc să i-o arăt!? Când a ajuns în dreptul meu, s-a uitat undeva sus, într-un colț

al bisericii cu o privire atât de drăgăstoasă și parcă rugătoare în același timp. Doamne, ce ochi frumoși avea, ce albastru curat și frumos! Nu am văzut niciodată în viața mea așa ochi minunați! Avea ceva dumnezeiesc în ei și în toată ființa sa. Iar eu am gândit în acel moment, repet, **am gândit doar**, precis i s-a arătat cineva - vreun înger sau vreun sfânt - și vorbește cu dânsul, spunându-i că l-am visat și m-a chemat. Iar Părintele, fără să coboare privirea aceea minunată, răspunse la gândul meu, în auzul tuturor, zâmbind ușor: " *Nu mă, mă uit așa, ca pictor mă.*" Știa ce am gândit! !!

Și am rămas înțepenit locului, văzând că Părintele Arsenie știa gândurile omului și că mă aflu în fața unui om, ce n-am crezut în viața mea că poate să existe. Și totuși l-am avut printre noi, dar nu am știut să-l ascultăm și nici să prețuim un astfel de om pe care Dumnezeu ni l-a binecuvântat să-l avem.

Părintele s-a uitat apoi la mine cu același zâmbet, spunându-mi: " *No mă, care-i baiu'?*". Așa i-am spus Părintelui povestea mea. Apoi Părintele mi-a spus ceva ce m-a uimit, pentru că pe acea persoană care fusese înaintea mea o repezise, spunându-i că el nu este clarvăzător și nici vrăjitor, mi-a spus așa: " *Mă, n-ai la tine o fotografie cu ea, s-o văd și eu, așa, ca pictor?*", și cu timiditate i-am spus: " Ba da, Părinte". " *Ia dă mă, s-o văd și eu* ". Privind-o Părintele Arsenie cu atenție, m-a întrebat: " *Și ce ți-a zis mă?*". Am spus Părintelui că îmi zisese, cu ceva timp înainte să plece de acasă, că este sătulă de viață. Părintele, privind fotografia a spus cu glas tare: " *Minte mă, minte. Aici sunt două femei cu mintea goală, și știi care*". Desigur că nu știam, pentru că în fotografie era doar ea femeie. Și dânsul mi-a spus: " *Ea și cu mă-sa mă*" a adăugat: " *Lasă mă, că va veni o zi când va da socoteală pentru tot ceea ce a făcut. Tu să-ți duci viața așa...*", și îmi spuse cum să-mi duc viața.

Apoi a adăugat un cuvânt care m-a surprins. Mi-a zis așa: " *Mă, să ai grijă! Nu cumva să te apuci să bei!!!* ". Iar eu, mai sigur pe mine de data aceasta, i-am spus Părintelui: "Părinte, eu nu beau din principiu".

Părintele mi-a retezat-o imediat, spunându-mi: *"Lasă mă principiul tău și tu ascultă ce-ți spun eu!"*.

Apoi mi-a dat fotografia înapoi și a pus mâinile sale pe mâinile mele (pe care le țineam lateral, lipite de corp), spunându-mi mai departe ce să fac și cum să fac cu viața mea, neluându-și mâinile sale de pe mâinile mele. Toata lumea se mira de cum proceda Părintele și spuneau: "Uite, dragă, cum îl ține". Se mirau oamenii cum mă ținea Părintele și nu-mi dădea drumul din mâinile dânsului cât timp a vorbit cu mine. Mă miram și eu de mirarea oamenilor.

Abia mai târziu mi-am dat seama că de fapt oamenii aveau dreptate să se mire, pentru că Părintele Arsenie de obicei nu prea pune mâna pe oameni, cu unele excepții. Și din acele excepții am făcut și eu parte, spre bucuria mea. Târziu, mi-am dat seama de ce și pot să afirm că Părintele și-a pus mâinile pe mâinile mele ca să-mi dea putere, pentru că eram deprimat atunci.

M-am întors acasă și nu după mult timp, poate după o lună sau cel mult două, am început să beau: o bere pe zi, apoi două beri în altă zi, apoi trei până am ajuns la "marea performanță" de cinci beri pe zi fără să mă îmbăt, pentru că aveam "antrenament".

Începusem cu o bere și ajunsesem treptat la cinci beri pe zi, uitând de fapt de toate sfaturile pe care le-am primit de la acest om, de la acest **Om al lui Dumnezeu**. Cu toată responsabilitatea mea, spun că **Om al lui Dumnezeu a fost Părintele Arsenie** și cu greu se mai poate naște un astfel de **Om** într-un neam întreg. Uitasem deci acea profeție a dânsului, în care îmi spunea: *"Mă, să nu cumva să te apuci să bei!"*. Dar într-o dimineață, cred că era ora 6, am auzit glasul Părintelui Arsenie spunându-mi de trei ori: *"Măă!... Măăă!... Măăăă!"*, iar eu fiind treaz, aceste cuvinte ale Părintelui le-am înțeles cam așa: " Mă, ce ți-am spus eu ție să nu bei, mă?"

Și din acel moment, din acel ceas, din acea clipa, în viața mea nu am mai băut niciodată, prin orice stări aș fi trecut: bucurie, nefericire, durere, neîmplinire, că este ziua mea de naștere sau a altora, nici un strop de

alcool nu am mai băut. Dar știu că nu este meritul meu, ci al Părintelui Arsenie. Dânsul și rugăciunile lui m-au ajutat! Să mă ierte bunul Dumnezeu și Maica luminii, că nu l-am ascultat, și să mă ierți sfinte Părinte Arsenie. Ajută-mă, cum m-ai ajutat!

...Două inginere, prietene foarte bune, s-au dus la Părinte la biserica Drăgănescu să vorbească cu dânsul. Una dintre ele vorbea cu Părintele Arsenie, când cealaltă era în spatele Părintelui, privindu-i picturile din biserică. La un moment dat, inginera M.G. din spatele Părintelui, uitându-se la picturi a zis în gândul ei: „A, nu există Dumnezeu”. Chiar atunci, Părintele Arsenie o lasă pe prietena acesteia vorbind, se întoarce cu fața spre aceasta și îi spune: „*Și totuși mă, să știi că este Dumnezeu*”, apoi s-a întors cu fața la cealaltă și a continuat discuția cu ea. Povestea aceasta mi-a spus-o inginera când a ieșit din Biserică, spunându-mi că după ce i-a spus Părintele că totuși este Dumnezeu, a simțit că i se face rău de emoție, minunându-se de unde i-a știut Părintele Arsenie gândurile. Spunea sărmana de ea că a simțit că se duce în adâncul pământului de rușine. (**Bogdan Juncu - Făgăraș**)

- Când eram student în ultimul an la Sibiu, printr-un „telefon fără fir” am aflat că undeva lângă București, în localitatea Drăgănescu, se află un mare duhovnic care poate să-ți spună toată viața ta și să-ți arate calea pe care trebuie să mergi. Eram la răspântie de drumuri, nu știam în ce direcție s-o iau. Împreună cu alți tineri din Făgăraș am plecat în noaptea dinainte de 16 iunie (Rusaliile din anul acela) spre București. Era plină curtea bisericii și biserica de oameni. Când l-am văzut pe Părintele, înfățișarea lui, m-a străpuns ceva în inimă. Mi-am dat seama că nu văd un om oarecare, că are o putere deosebită. Avea o privire pătrunzătoare, un timbru al vocii, niște mișcări și o înfățișare harismatică. În acea zi de Rusalii. Păriniele mi-a spus: „*Începând de astăzi, dacă numele meu te va însoți îți va pricinui și bucurii și necazuri*”. Și așa a fost... (**Pr. Prof. Simiofi Todoran**)

- La prima întâlnire cu Părintele Arsenie Boca, la Drăgănescu, m-am trezit cu Părintele lângă mine, fără să-1 văd venind. Mi s-a adresat zicându-mi că vin de la mare distanță și că eu predau codul genetic, deci știa că sunt profesoară de biologie. Mi-a atras atenția să nu mă mai vopsesc pe păr ca să nu-mi pierd mântuirea și mi-a mai spus numărul copiilor pe care nu i-am adus pe lume și care mă vor striga pe lumea cealaltă, acuzându-mă de fapta mea. M-a trimis apoi în biserică să văd picturile făcute de sfinția sa... Apoi m-a îndemnat să plec la autobuz fiindcă urma să vină o furtună foarte mare. După ce m-am urcat în autobuzul de București s-a pornit o furtună, așa cum spusese Părintele.

La o altă întâlnire cu Părintele mi-a zis să plec repede că vine securitatea și verifică oamenii găsiți aici; într-adevăr în drum spre autobuz am întâlnit mașina securității care era în drum spre biserică. Părintele nu voia să am neazuri cu securitatea, fiind încă la școală, profesoară.

Altă dată, o doamnă îl abordează pe Părintele spunându-i că are un băiat, de profesie inginer, care a plecat în Munții Bucegi de șase săptămâni și nu s-a mai întors acasă. Părintele îi răspunde că nu o să mai vină pentru că din cauza unei avalanșe a căzut într-o prăpastie și i-a indicat chiar și locul, dar să-1 lase până la primăvară când "va ieși singur", odată cu topirea zăpezii. Lucrurile s-au petrecut întocmai, și locul a fost cel indicat de Părintele. **(Prof. C.F.)**

Ucenici ai Părintelui

- Părintele **Dometie** Moian, care a murit nu de mult, când era mic s-a gândit să se facă călugăr, dar după ce s-a maturizat a uitat de acest gând și a vrut să se căsătorească de mai multe ori și nu reușea nimic. După mai multe încercări s-a dus la Părintele: *„Părinte, nu știu ce să mă fac că nu pot să mă căsătoresc”. „ Mă, amintește-ți ce i-ai făgăduit tu lui Dumnezeu când ai fost mic”.*

Atunci părintele Dometie, stând și cugetând mai mult timp și-a amintit că i-a făgăduit lui Dumnezeu că se va face călugăr.

Îi vine părintelui Dometie ordin să plece pe front și pleacă, nu are ce face. La un moment dat îi selectează pe cei de acolo, să-i bage pe linia întâi, *dar Părintele Arsenie i-a spus dinainte ca să citească Acatistul Mântuitorului și 3 zile să nu mănânce nimic înainte de o primejdie mare.* Așa a făcut, 3 zile n-a mâncat, n-a băut apă. Când a trecut prin fața comisiei i-au zis: „Bun, bun, bun... cu tine ce-i?”. L-au examinat din nou, 1-au pus la toate aparatele, 1-au consultat, apoi 1-au trimis acasă.

Mama părintelui Dometie era necăjită că nu mai știe nimic de feciorul ei, știa doar că-i plecat pe front. A trecut Părintele Arsenie prin Voila și aceasta i-a spus: „*Părinte, sunt necăjită, nu mai știu nimic de băiatul ăsta*”; Părintele zice: „*Numai că nu-l vezi* “. Cu primul tren a apărut acasă.

Dometie Moian, în armată fiind, când a plecat de la Breaza, de la unitatea militară, la o intersecție de drumuri, cineva 1-a oprit din drum și 1 contrazicea mereu la ceea ce gândea, zicându-i: „*Nu-i așa!*”. Când dă să plece îi zice: „*N-ai plecat bine*”. Se uită, nu mai vede nimic.

Duminică dimineața, când s-a făcut ziuă a și fost la mănăstire, la Părintele Arsenie. Părintele când 1-a văzut i-a și spus: „*Ce-i măi Dănilă?*”, și fără a mai aștepta răspuns îi zice: „*Vei mai trece pe acolo, dar fii, fără teamă și spune-le așa: A zis Părintele Arsenie că așa-i. Dar fii hotărât* “. Când a trecut data următoare pe la intersecția de drumuri, i-au apărut iar diavolii și 1-au încurcat, atunci Părintele Dometie spune: „*A zis Părintele Arsenie că așa-i*”. Din momentul acela au amuțit diavolii. Putere mare a avut Părintele Arsenie asupra duhurilor necurate, încât numai la auzul numelui Părintelui Arsenie s-au cutremurat și au dispărut.

Părintele Dometie a fost ales ca ucenic al Părintelui Arsenie. Prea Sfințitul **Daniil**, care este episcop la Vârșeț, este cel mai iubit ucenic al Părintelui Arsenie. Acestuia Părintele i-a descoperit multe taine.

Adesea Părintele spunea la lume: „*Am în lume călugări mai călugări ca în mănăstiri*” și se uita la moșu' **Codrea** și la bunica.

Duceau o viață curată, cu rugăciuni multe și fapte bune. Așa a rânduit Dumnezeu ca moșu' Codrea să moară la mănăstire la Sâmbăta, cum și-a dorit mult de tot. Moșul Codrea a avut 2 băieți, care au fost preoți. Unul din ei a murit, părintele Nicolae, iar părintele Codrea trăiește.

Moșul Codrea era născut în Drăguș căsătorit în Cârțișoara, a lucrat la fabrica de avioane de la Brașov și s-a dus și s-a spovedit la Părintele Arsenie. Părintele Arsenie l-a ținut acolo vreo 2 săptămâni până l-a spovedit. El trebuia să ajungă la serviciu, dar nu i-a dat voie să plece. Când s-a dus înapoi la serviciu nu a avut însă nici o problemă! Cred că atunci a explodat fabrica și l-a ținut Părintele Arsenie acolo ca să nu fie la fabrică.

Să vă povestesc despre Părintele **Nicodim**. Părinții mamei mele l-au botezat și el era cu lumea, la jocuri striga tot felul de strigături, era om de viață. Lucra tâmplărie și așa l-a chemat Părintele Arsenie la mănăstire, la Sâmbăta, să repare niște uși căci intra ursul și mânca vacile în grajd. L-a ținut Părintele câteva zile la mănăstire, dar el era necăjit căci vroia să se căsătorească și nu reușea. Părintele Arsenie i-a pus mâna după cap și i-a spus: „ *Măi, stai pe aici că te liniștești* ", și când a pus mâna, prin mâna Părintelui a simțit o energie și din momentul acela Părintelui Nicodim nu i-a mai trebuit nici casă, nici căsătorie, numai mănăstire. A devenit ucenicul Părintelui Arsenie.

... Dar un sfânt nu are numai un ucenic, toți cei care-i urmează sfatul sunt ucenici. (**Gheorghe Silea**, 45 ani - *Sâmbăta de Sus*)

- Eu am venit în decembrie 1963 la mănăstire și în 1968-'70 l-am cunoscut pe Părintele. Prima dată am auzit de Părintele Arsenie de la un cetățean din Idici, **Ionel**, care mergea la Prislop. Ne povestea că Părintele Arsenie i-a dat o putere mare spunându-i: „*Dacă este cineva bolnav și crede în Dumnezeu și vrea să se facă bine, numai să te gândești la mine și eu îl ajut*”.

Ionel a mers odată la Prislop și i-a spus Părintele Arsenie: „ *Măi Ionele, tu ai tot venit aici și n-am stat încă de vorbă. Ar fi bine să stăm puțin de vorbă* ”. „Părinte, eu aș mai sta, dar dacă nu mă duc acasă mama se

supără, gândește că am pățit ceva". „ Lasă că îi dau eu un telefon ". Asta a fost duminică. Luni au mers să facă un gard și au săpat gropi unde au pus apoi stâlpii de gard și pe la ora 10 zice Părintele Arsenie: „ Eu mă duc să dau un telefon la mama ta ". Și după ce a plecat Părintele vine o măicuță și Ionel o întreabă: „Maică, voi aveți telefon aici?". „Nu avem". A stat acolo, a lucrat și gândea că Părintele s-a dus cu calul sau cu căruța până în Silvașul de Sus, unde avea cineva telefon. Dar după o jumătate de oră Părintele a venit. În Silvașul de Sus nu putea ajunge și întoarce într-o jumătate de oră. Părintele i-a zis: „Am vorbit cu mama ta și i-am spus că joi te duci acasă". Ajungând acasă joi, mama sa era în fața porții și râdea. El credea că mama lui este supărată că a stat atât de mult, dar ea era veselă și primul lucru ce i-a spus a fost: „L-am văzut și eu pe Părintele tău. Luni pe la 10 mi-a venit un somn de n-am putut să mai stau trează și m-am dus și m-am culcat. Imediat am adormit și a venit Părintele și mi-a spus care-i treaba ". Ea a fost încredințată că ceea ce a visat și ce i-a spus Părintele e adevărat și așa a fost. Deci Părintele i-a spus în vis totul, ca la telefon.

Eu am un frate preot care se ducea mereu la Părintele Arsenie și acum se duce mereu la Prislop, la mormânt. Odată Părintele le-a spus: „**Când îmi dați „telefon” să stăruieți, că vin „telefonne” din mai multe părți și nu știu de unde vine,, telefonul ”** , dar nu era vorba de telefonul propriu-zis. Dacă te gândeai la Părintele, Părintele simțea că cineva îi cere ajutor. (*Ierod. Ieronim Coldea*)

Moștenirea și ispășirea păcatelor

“Trebuie să plătim pentru păcatele noastre”

- Ne spunea odată: „ Vin oameni la mine pentru că au necazuri. Le spun: Ziceți după mine «Așa ne trebuie!». Nu vroia să zică nici unul, dar ăsta-i adevărul. Dacă nu vrem de bună voie, vrem de nevoie.

Trebuie să plătim pentru păcatele noastre... Ce ne dă, așa ne trebuie” (Morar Gheorghe, Ucea de Sus)

- N-am așteptat mult și Părintele a intrat în biserică. Țin minte că, ajungând în fața sfântului altar, s-a uitat la noi și ne-a întrebat care are cel mai mare necaz. Cineva din mulțime a spus că o femeie în vârstă care era paralizată de la brâu în jos. Iar Părintele Arsenie, privind-o pe femeie a spus: „*Da mă, ea are necazul cel mai mare*”. S-a apropiat de ea și i-a zis: „*Știi tu, mătușică, de ce ești așa?*”. Bătrânica dădea din cap că nu știe și plângea cu amar. Din cauza plânsului nu putea vorbi și atunci a dat din cap că nu știe. „*Lasă mătușică, nu mai plânge atâta că cineva îți poartă de grijă. Și știi cine? Și arată cu degetul în sus grăindu-i: „Dumnezeu”. „Că și așa cocioaba asta se rablagește ea*”, mai spuse Părintele referindu-se la corpul omului. „*Să știi - i-a mai spus Părintele Arsenie - că tu duci sau porți păcatele lui Gheorghe a lui [cutare], a lui Vasile a lui [cutare], a lui Ioan a lui [cutare] - spunând numele sau porecla pe care o aveau în sat acele rude ale ei - tu le duci pe brațe acestea, pe tine au căzut*”. (**Bogdan Juncu - Făgăraș**)
- Maica Teoctista, când era bolnavă, avea un sunet în cap foarte puternic și alte boli grave. Părintele Arsenie i-a scris așa în bilet: „*Înainte de a trece la cele veșnice, vei vedea ceva deosebit și acelea vor fi lucruri adevărate*”! Înainte de a muri cu ceva timp, maica a fost dusă *dincolo*, dar pentru smerenie n-a spus prea mult. Tot Părintele Arsenie i-a spus că, la capătul acestei suferințe, va vedea și pentru cine a suferit. Ea n-a avut păcate grele, ca să sufere, dar a suferit pentru cineva din neamul ei pe care astfel l-a salvat. (**Pr. Ioan Sabău, 89 de ani**)
- I-a spus Părintele cuiva care avea un mare necaz: „*Ce te mai minunezi de năcazul ăsta al tău, căci al 14-lea strămoș al tău a făcut cutare păcat*”- și i-a spus ce păcat a făcut. E drept că în Evanghelie spune că se lasă numai până la al 3-lea neam. Dar păcatul pe care

1-au făcut, înaintașii lui n-au putut să-l ispășească, au făcut în schimb alte păcate, și rădăcina păcatului de acolo s-a tras.

Unei maici i-a scris Părintele Arsenie un bilet și i-a spus așa

„La capătul acestei suferințe va fi mântuirea ta. Atunci vei vede pentru cine ai suferit!“. Ea a fost curată, nu pentru ea a suferit, ci pentru bunici, străbunici, Dumnezeu știe. I-a mai spus ceva: „ Înainte de a te muta din lumea asta vei vedea lucruri deosebite;” să nu ți se pură că sunt hulucinații, căci vor fi adevărate“. Și așa i s-a întâmplat înainte de a muri. Era la mănăstirea Bistrita și după ce s-a îmbolnăvit, a venit în Voila, apoi la Gușterița (lâng Sibiu), apoi în Sibiu la cineva, apoi a murit și au înmormântat-o la Prislop. Avea un vâjâit în cap tot timpul. A fost la medici, i-au pus aparate și când au auzit zgomotul pe care-1 are s-a speriat doctorul și a zis: „ Cum poate să reziste o persoană cu asemenea zgomot în cap?!“. I-a spus Părintele Arsenie: „În capul tău e iadul, să nu-ți umble nimeni la cap” - că au vrut să o opereze de câteva ori să vadă ce și cum. Chinurile iadului, care trebuia să le săvârșească ea, le avea în cap.

(Gheorghe Silea, 45 ani, Sâmbăta de Sus)

- *„Io știu mai multe despre voi, decât știți voi despre voi”* zicea Părintele câteodată. *„Io văd prin voi până la al treilea neam”.* Vorbea în pilde și te făcea să te rușinezi de faptele rele. **(Ierod. Ieronim Coldea)**
- ...Când m-am spovedit la Părintele m-a întrebat un lucru care mi s-a părut curios ca mă întrebă. Și anume, m-a întrebat dacă mi-a venit vreodată în minte să omor vreun om. Acuma, poate că la vârsta aceea, de 13 ani și jumătate, nu era cazul să îmi pun o astfel de întrebare, deși, după aceea mi-am dat seama de ce mi-a pus-o. Pentru că Părintele știa că copilul este oglinda părinților că fiecare dintre noi aducem o încărcătură din străfunduri de existență, că fiecare dintre noi suntem sinteza înaintașilor noștri: părinți, bunici, străbunici, până unde ajunge spectrul vital al existenței noastre. Și, bineînțeles că, chiar dacă m-am mirat, i-am dat răspunsul care era de fapt, nu i-am dat un răspuns evaziv, i-am spus că niciodată nu

mi-a venit să omor un om. Părintele vroia între în legătură cu înaintașii mei, să vadă eventual din ce tâlhari am apărut eu în această lume. Probabil s-a gândit la aceasta fiind un nevăzător, fiind un "copil născut în lanțuri", fiind un "născut între tâlhari", a vrut să știe dacă părinții mei sunt, într-adevăr, ceea ce gândea ei că sunt. Mulțumesc lui Dumnezeu, am avut niște părinți, nu pot zice ca Sfânta Tereza de Lisieux: "*Să știți că eu am avut niște părinți sfinți*", nu pot zice lucrul acesta: dar, în orice caz, au fost oameni de treabă și-au văzut de îndatoririle pe care le-au avut. Ne-au crescut, ne-au îndrumat bine. Că o fi având și ei vreo vină... mă rog, Dumnezeu știe de toate. Nu alegem noi părinții și nici părinții nu ne aleg pe noi și venim în lume în contextul fizic, fiziologic și social în care am venit lume. (*Amintiri despre duhovnici pe care i-am cunoscut*, Teognost - 2003) (**Arhim. Teofil Părăian** - Mân. Brâncoveanu)

- A venit o femeie la Părintele, la Drăgănescu, să-i ceară sfat privind împărțirea averii. Părintele i-a spus să se ducă să se împace cu sora ei. Trei ore Părintele i-a tot spus acest lucru, dar ea o ținea una și bună: "Nu o iert. Nu mă împac". După 3 ore lumea a început să vocifereze, căci toți veniseră să primească sfatul Părintelui. Când a plecat, după ce s-a închinat la icoane, Părintele a întrebat-o pentru ultima dată: „O ierți pe sora ta?”. „Nu o iert ” „Dacă n-o ierți te va călca o mașină”. Lucru ce s-a și întâmplat după o vreme. (**Bălan Silvica** - Făgăraș)
- Din comuna Dăești - jud. Vâlcea, a venit într-o zi la Părintele o femeie care avea trei fete. Mama fetelor luase un bătrân pentru a avea grijă de el, dar și-a bătut joc de el și i-a luat toată averea. Între timp femeia aude de existența Părintelui Arsenie, care atunci era la mănăstirea Sâmbăta de Sus și se hotărăște să-i ceară ajutorul pentru căsătoria fiicelor ei. Ajungând la mănăstire, slujba fiind în plină desfășurare la Altarul de vară și terminându-se slujba, Părintele a chemat-o din mulțimea de oameni spunându-i că are trei fete și că dacă le va căsători, toate trei vor muri pentru păcatul

săvârșit cu acel bătrân. Neținând însă cont de sfatul primit, fetele au murit pe rând, după căsătorie. (D-na **M.A.**)

- Unui tânăr din Brașov, care 1-a căutat pe Părinte înainte de a merge în armată, Părintele i-a spus să fie serios și să nu-și facă de lucru cu fete până la căsătorie. În armată fiind, acesta n-a ascultat povața Părintelui și a avut o aventură cu o fată pe care n-a mai întâlnit-o după aceea. Venit din armată s-a angajat gestionar la o întreprindere. Magazia pe care o gestiona a fost spartă, iar paguba i-a fost imputată lui, în urma cercetărilor urmând a merge și la închisoare, negăsindu-se adevărații hoți. Disperat, acesta merge din nou la Părintele, prefăcându-se că vine pentru prima dată și i-a povestit necazul. Părintele 1-a recunoscut, dar amintindu-i ce-i spusese înainte de armată îi reproșează că nu 1-a ascultat și i-a spus: *"Tu nu știi, dar fata aceea a făcut crimă (avort) și tu te duci acum la pușcărie nu pentru lipsa din gestiune, ci ca să plălești crima ei!"* . [n.edit.: să ne gândim acum cât mai are de ispășit poporul român, dacă ținem cont că din 1989 până acum s-au făcut 20 milioane de pruncucideri, cam un milion pe an!] (**Maica Adriana - Schitul Cornet**)

Sfaturi și îndemnuri ale Părintelui Arsenie

- *Păcatele se înregistrează în codul genetic al fiecăruia.*
- *Să nu credeți ca veți intra după moarte întru Împărăția în care n-ați trăit pe pământ!*
- *Sufletul e trimis de Dumnezeu în momentul conceperii și Dumnezeu singur, știe ce va fi cu copilul acela, cu ce capacități ar fi venit în lume și ce va fi și ce va face în lume. Numai te trezești la bătrânețe cu ispășirea pentru copiii pe care nu i-ai lăsat să se nască sau chiar i-ai avortat.*
- *Cei ce cred nu au voie să nu creadă. De aceea, când fac rău, Dumnezeu îi pedepsește, ca să nu mai poată lucra nimic, pentru ca să-și vină în fire și să-și revizuiască poziția, atitudinea față de Dumnezeu.*

- Numai cât necaz îi trebuie omului ca să se mântuiască dă Dumnezeu omului. Este cu dreptate să tragi scurta (necazul) pentru necredință. Când omul își revizuieste poziția față de Dumnezeu, față de Domnul Iisus Hristos, față de Biserică, atunci și Dumnezeu va fi cu el. Va fi mai greu de copiii celui ce nu-și revizuieste poziția față de Dumnezeu.

- Nu-1 judeca pe cerșetor că fumează.

- Diavolul prezintă patimile din om ca plăcute și ușoare.

- Nu suntem din maimuță; dar mergem cu pași repezi spre ea.

Taina Spovedaniei

„Cu cei ce se grăbesc eu nu mă grăbesc”

- Acestea sunt scrise în biserica din Drăgănescu de Părintele Arsenie: „Spovedania, taina Pocăinței, prin care puterea lui Dumnezeu dată preoților șterge biruințele diavolului asupra omului, căci păcatul este o conspirație între diavol și minte împotriva lui Dumnezeu sau împotriva unei porunci a Lui, la ascultarea omului de Satana, și nu de Dumnezeu. Când aceste biruințe sunt spovedite și ispășite prin canon și necazuri, acelea nu mai au nici o greutate la cântarul judecății particulare. Când sunt spovedite dar numai pe patul morții și n-a mai rămas timp de canon și îndreptare, ei (diavolii) vin și înfricoșează sufletul cu necaz și urgie mare; dacă însă omul le-a ars pe pământ măcar cu o lacrimă, acesta nu se pierde, ci poate atrage mila lui Dumnezeu. Când biruințele lor rămân consimțite toată viața și neșterse de taina pocăinței, omul acela, deși botezat, s-a făcut fiul aceluia de care a ascultat. Biruințele lui au toată greutatea, fărădelegii. Cei cumpliți au câștigat sufletul Omului. Sufletele dreptilor însă, ca un șuvoi de foc urcă la cer, ca unele ce s-au îmbogățit în focul Duhului Sfânt ”.

La serviciu aveam probleme și mi-a zis că „*trebuie să răbdăm și să iubim*”. Odată m-am dus la Părintele de Întâmpinarea Domnului. M-am spovedit, m-am cuminecat dimineața și m-am dus la serviciu, dar m-am dus mai târziu și când am intrat în birou toți au fugit! Părintele mi-a explicat: „*Cum să stea diavolul în fața lui Dumnezeu; tu aveai pe Dumnezeu, de aceea au pierit toți din birou*”.

El nu era un om care exagera în canoane și nici în altceva. Căuta întoarcerea, să cauți Biserica, să te duci la Sfânta Liturghie. Pentru noi care trăiam în lume, mirenii, cerea odihnă, ca să putem munci. (**Ana Rițivoiu, Sibiu**)

- Părintele îndemna mult la Spovedanie și Împărtășanie. Și mai zicea: „*Faptul că ai stat aici la Sfânta Liturghie și vei continua să participi în sărbători face foarte mult*”. (**Maria Nicolescu, Sibiu**)
- Mamei mele i-a fost frică la început să se ducă acolo, la Părintele, deoarece sfinția sa cunoștea firea omului. Dar s-a spovedit și a venit acasă cu canon să țină post din Postul Sfintei Marii până la Ziua Crucii.

Părintele nu prea dădea canon. Dacă ți-a spus cum trebuie să trăiești creștinește nu trebuia să-ți mai dea și canon. Dacă vrei să fii creștin adevărat, faci tu rânduiala, așa cum trebuie. El spunea ce-i bine, spunea ce-i rău și spunea de ce vin necazurile, de ce vin copiii nenorociți, de ce se întâmplă așa, de ce vine pedeapsa lui Dumnezeu peste oameni, toate le spunea Părintele. (**Greavu Toma, 55 ani**)

- Părintele nu prea dădea canon la spovedanie. Era odată cineva la spovedit și a spus: „*Părinte, nu ne dați canon?*”. „*Ba vă dau, să nu mai faceți ce ați făcut*” E un canon destul de greu. Nu-i ușor să te lași de obiceiuri. Odată un obicei înrădăcinat în om nu ușor îl stârpești, îți trebuie luptă. În cărțile sfinte e o pildă că dacă e un pomîșor mic, când e mic, prinzi de el și-l scoți, dacă e un pom mare, atunci trebuie să sapi cu târnăcopul până îl dezrădăcinezi și până îl poți scoate.

Părintele Dometie a văzut ceva deosebit când se spovedea o femeie la Părintele Arsenie. A văzut cum ieșeau șerpi din gura ei, ieșeau puțin și se dădeau înapoi, și până la urmă s-au tras înapoi și când a ieșit afară i-a zis: „*De ce n-ai spus ce aveai de spus acolo, tot*”; „*Am spus!* “, „*Cum ai spus, eu am văzut că nu ai spus!* ” și s-a întors înapoi la Părintele Arsenie și i-a mărturisit ultimul păcat și a dat afară toți șerpii. Aceasta s-a întâmplat tot prin Părintele Arsenie, el i-a deschis ochii sufletești părintelui Dometie să vadă cu sufletul, căci cu ochii ăștia fizici nu vedem nimic și s-o întoarcă pe femeia asta să spună și ultimul păcat, cel mai greu păcat al ei.

Când ieșeau de la spovedit, de la Părintele Arsenie, oamenii simțeau că s-au spovedit! Spovedea puțină lume. Părintele spunea taine, dar înțelesul tainelor nu se dezvăluiau uneori decât după moartea celui în cauză, pentru ca să nu cadă în slavă deșartă.

Nu-mi amintesc să dea cuiva **canon** să facă ceva deosebit, decât poate în cazuri deosebite. Părintele Arsenie n-a pus bază numai pe post, rugăciune sau numai pe milostenie; a pus bază pe toate la un loc. Pentru că zice: „*Fericiți cei milostivi...* ”, dar dacă ești milostiv nu înseamnă neapărat că te mântuiești, dacă tu nu ești curat cu inima. Ca să te mântuiești trebuie să îplinești toate legile.

La Vladimirești 1-au trimis pe părintele Cleopa, apoi pe Părintele Arsenie. Părintele Arsenie a mers acolo și le-a găsit pe măicuțe într-o stare jalnică. Un post întreg, postul mare, a stat acolo. Le-a dat un canon: „*Ca să vă treziți și să vă vină mintea la cap, să nu mâncați carne, ulei și zahăr un an de zile*”. Cine vrea. Și așa bine s-au simțit de sunt și acum măicuțe care țin acest canon. (**Gheorghe Silea**, 45 ani - Sâmbăta de Sus)

- S-au spovedit oamenii și unul a zis: „*Părinte am un păcat mare* ”. Părintele i-a spus: „*Du-te la râu, ia o piatră așa, cam cum crezi că ți-e păcatul de mare*”, și s-a dus omul și a venit cu o piatră. Celălalt a zis: „*Eu nu am păcate așa mari, am multe și mărunte* ”. Și 1-a trimis și pe el la râu să adune pietre cam cât păcatele lui și a venit cu multe pietricele. Apoi a zis: „*Acum duceți-vă și le puneți*

*amândoi la loc cum au fost fiecare “. Cel care a fost cu piatra mare a putut să o pună, dar acela care a fost cu pietricelele nu le-a putut pune! (**Mailat Elena**, 87 de ani, Dejani)*

- Altă dată ne-a spus: „ *Măi, **eu iubesc pe aceia care se spovedesc de șase ori pe an: câte o dată în cele două posturi mici** (ale Sfintei Marii și ale Sf. Ap. Petru și Pavel) **și de câte două ori în cele două posturi mari. Pe aceia eu îi iubesc.** “*

Părintele îi selecționa pe care să-i spovedească și pe care să nu-i spovedească. Unul spunea că a omorât un om și că Părintele nu vrea nimic să-1 spovedească. Insista însă spunând că se căiește și de ce nu-1 spovedește. „*No hai mă, dacă tu chiar vrei așa de mult.* ” Dar când 1-a întrebat: „ *Mă, îți pare rău că l-ai omorât pe omul acela?* “, „*Nu-mi pare rău, Părinte!*”, „*Păi vezi, nu ți-am spus că degeaba vorbesc cu tine?*”(**Morar Gheorghe**, Ucea de Sus)

- În timpul spovedaniei, privind starea morală și de păcătoșenie, intervenea acolo unde socotea necesar, uneori ajutând pe penitent și amintindu-i de fapte pe care fie că le uitase, fie că le ținea sub tăcere. [...] Acest dar al “înainte vederii” Părintele Arsenie îl folosea numai în cazuri mai deosebite, spre folosul duhovnicesc al penitenților. Când era vorba de un om mai în vârstă, cu o viață mai tumultoasă și cu probleme mai deosebite, spovedania acestuia dura chiar ore întregi, numai și numai spre a descifra tot răul din viața acestuia și spre îndreptarea lui.

Celor care se spovedeau o dată la Sfinția Sa, le cerea să se spovedească apoi, în toate Sfintele Posturi, în Sărbători mari și să vină la scaunul Spovedaniei, ori de câte ori simt că-i necesar, sau au o problemă spirituală mai deosebită.

O atenție deosebită dădea celor căsătoriți și uneori îi chema împreună la Spovedanie, spre a limpezi problemele ce se ivesc, adesea, între soți. Călugărilor, studenților în teologie, intelectualilor, le dădea o atenție sporită și trata pe fiecare după gradul lui de cultură.

Recomanda tuturor schimbarea vieții, printr-o conștiință creștină precisă și căuta să vadă, la următoarea spovedanie, progresul făcut. Avea o memorie excepțională, recunoscând pe fiecare ce mergea a doua oară sau de mai multe ori și știa ce progres a făcut, dând din nou recomandările știute: rugăciune, post, cercetarea sfintelor biserici în duminici și sărbători, să nu lucreze în zilele de sărbători (mai ales țăranilor liberi), să nu înjure de Dumnezeu, să nu-1 pomenească pe cel rău. Spunea adeseori, că *"oamenii caută minuni și pe așa-zișii făcători de minuni, dar cea mai mare minune este schimbarea vieții, după modelul Domnului Iisus Hristos"*. (Mărturii despre Părintele Arsenie, Ed. Imago, 2003, p. 49) **(Pr. Nicolae Streza)**

- Pentru mine Părintele a fost un sfânt. Am socotit că e un om deosebit. Cuvintele lui erau mai scumpe decât orice altceva. Prin '46-'48 m-am spovedit la sfinția sa, până am fost la școală. Și după aceea am fost la Prislop de ne-am spovedit, dar Părintele ne-o mânat însă la alt preot. El vroia ca cine ajunge la dânsul la spovedit să cunoască că a ajuns. Ți-a dat un canon și 1-ai făcut, te-a împărtășit și mai departe să te ții tot de rele!? La el nu mergea așa.

Cu copiii vorbea frumos, era zâmbitor și blând. Dar cu lumea era mai aspru. Te țintuia. Simțeai că într-adevăr te mărturisești. Când mai veneai și altădată te spovedea normal. Cine a ajuns de s-a spovedit o dată la Părintele, a doua oară știa că nu mai era așa aspru. În posturi, dacă nu posteai nu te împărtășea. **(Rus Silvia, 67 ani, Dejani)**

- La spovedit, atâta te ținea sub patrahir, până îți aduceai aminte de toate păcatele. Te ținea acolo sub patrahir și o oră și două până ce îți aduceai aminte tot. Și erau foarte mulți oameni la spovedit, stăteau la rând și câte două zile.

După spovedanie îți dădea un canon, după păcatele tale (de citit de 5 sau de 10 ori Psaltirea, sau acatiste și să postești) și după ce-ți făceai canonul, te duceai din nou la Mărturisire și apoi te împărtășea. Dar nu de prima dată! Niciodată nu împărtășea de prima dată. Făcea așa ca să-ți tămăduiască sufletul, să te convingă să te lași de ce-i rău.

Părintele îi spunea că trebuie să citească Psaltirea de atâtea ori că din cauza asta este bolnav, că a purtat dușmănie, sau a batjocorit, sau a clevetit.

Era un om din Bucium căruia îi plăcea foarte mult să cânte. Cânta în crâșmă. Când a ajuns la spovedit a zis că, spovedindu-se, se vedea pe el însuși sub patrahir, ca într-o oglindă, cum era fața lui urâtă, întunecată. După ce s-a spovedit, i-a dat Părintele canon, să citească de 10 ori Psaltirea și, după ce a citit de 10 ori Psaltirea, s-a dus din nou să se spovedească și și-a văzut fața luminată. Deci vă dați seama! A fost puterea lui Dumnezeu de s-a văzut pe el însuși cât este de păcătos.

(Miloșan Vionela, Recea, 71 ani)

- Părintele nu era mulțumit dacă te duceai și nu faceai ce-ți spune. Spunea așa: *„Eu, dacă veniți la mine și stau de vorhă cu voi, atunci ce vă spun eu aș vrea să și faceți. Eu nu am timp de pierdut. Dacă stau de vorbă cu voi vreau să se simtă ceva. Veniți la mine, apoi mergeți acasă și lumea nu știe că ați fost la mine. Vreau să spună lumea: omul ăsta nu mai e ca până ieri ”.* Mai zicea: *„ M-am săturat să tot aprind lumânările și iar să cadă, iar le aprind și iar cad ”.*

(Ierod Ieronim Coldea)

- De la Sâmbăta, ce să vă pot spune; pe cine spovedea Părintele îl ținea acolo la mănăstire, zile și săptămâni întregi. Îl pune să lucreze, se plimba prin pădure.... și când considera dânsul că 1-a spovedit așa cum trebuie îi dădea dezlegare la împărtășanie. Când am fost eu la el, nu spovedea prea multă lume.

Părintele avea o vorbă: *„ Mă, ajută-mă să te ajut! ”.* El avea vorba asta în sensul că *„Dacă mă ascuți și faci ceea ce-ți spun, într-adevăr te ajut!”.* Ca un medic: dacă îi primești rețeta, dacă îi ascuți povețele, îi respecti tratamentul, te ajuți singur. Doctorul are intenția să te ajute, să te vindece.

El avea vorba asta, dar foarte mulți nu-l ascultau. Se duceau și se minunau de ceea ce le spunea, dar nu îi primeau canonul. Iar când venea a doua, a treia oară, îl întreba: *„De ce ai venit, că tot nu m-ai ascultat?!”.*

Altă vorbă a Părintelui: „*Măi, fă post!*”. Nu dădea canoane deosebite, dar canonul era părăsirea păcatului, acesta era cel mai mare canon al Părintelui Arsenie. Făcuse și medicina, cunoștea multe și din tainele medicinei și te ducea până acolo încât te lămurea că păcatul cutare sau cutare, te duce la ruinare, la boală, la moarte; avea o logică extraordinară.

Nu m-am spovedit niciodată la Părintele Arsenie, pentru că ne trimitea la duhovnicii noștri de la teologie, de la seminar sau parohie, ne trimitea pe fiecare la duhovnicul din parohia sa. (**Pr. Ioan Ciungara, Copăcel**)

- Văzând Părintele că mulți din cei pe care îi spovedea nu-și schimbau purtările lor, ci continuau cu poftele și păcatele, covârșit de grija datoriei sale preoțești, știindu-se chezaș pentru sufletele lor, s-a rugat lui Dumnezeu să-i descopere care este pricina pentru care oamenii nu se lasă de păcate. Și, într-o zi, stând pe o bancă în grădina Mănăstirii și privind spre munte, numai ce vede că apare în vârful muntelui un nor mare, negru și întunecat, iar din el se auzea multă gălăgie și zarvă mare. Privind cu mare atenție, observă că deodată norul se desparte în două părți, iar în mijlocul norului, pe munte, vede un scaun împărațesc înconjurat de flăcări de foc și pe satana pe scaun, înconjurat de toată ceata drăcească, zicând cu glas tare către draci:

- Care din voi este așa de iscusit să găsească un vicleșug și să-1 șoptiți în mintea oamenilor, ca să-i tragem de partea noastră și să câștigăm suflete mai multe, să facem o împărăție mai mare ca a lui Dumnezeu, că puțin timp mai este?

Atunci se înfățișează un drac și se închină până la pământ lui Scaraoschi, și-i zice:

- Întunecimea voastră, am găsit de cuviință să șoptim în mintea oamenilor că nu este Dumnezeu.

Dar satana îi zice:

- Nu e prea bun vicleșugul tău că nu putem câștiga prea mulți cu el. Să vină altul.

Și vine al doilea și zice:

- Întunecimea voastră, să-i lăsăm să creadă că este Dumnezeu, dar nu este rai și iad și că viața aceasta este numai până la mormânt. Satana, chibzuind, îi zise:

- Nici cu acest vicleșug nu putem câștiga prea mulți, căci Hristos când S-a înălțat la cer a zis ucenicilor: „*În casa Tatălui Meu multe lăcașuri sunt (...) Mă duc să vă gătesc loc, ca unde sunt Eu să fiți și voi*” (Ioan 14, 2-3) și sunt destui mai răsăriți la minte printre oameni care știu că există Dumnezeu și că El le va da răsplata după fapte. Să vină altul.

Și vine al treilea și zice, închinându-se până la pământ:

- Întunecimea voastră, eu zic mai bine să-i lăudăm pe oameni pentru credința lor în Dumnezeu, în rai și iad, în judecata de apoi, dar totodată, fără odihnă să le șoptim de mii de ori: “*Nu vă grăbiți cu pocăința adevărată, lăsați-o mai la bătrânețe căci moartea e departe și mai petreceți, gustați dulceața vieții, faceți-vă toate poftele, mai e vreme destulă!*” și vrăjiți de șoapta noastră ademenitoare nici nu vor observa trecerea vremii. Moartea venind pe neașteptate îi va găsi, desigur, total nepregătiți și atunci ei sunt ai noștri.

Abia acum satana își strâmbă chipul într-un rânjet de bucurie diavolească și cu înfrigurarea grabei le zise:

- Mergeți și așa să faceți!

Deci numai de formă și de ochii lumii își îndeplineau acei oameni datoriile creștinești, în timp ce vrăjiți de șoapta ademenitoare a viclenilor draci nu-și schimbau purtările și continuau cu poftele și păcatele, lăsând sfaturile Părintelui și adevărata pocăință pentru la bătrânețe. (**Ierod.**

Dometie - Mân. Brâncoveanu)

- O femeie, deși venise mai târziu, i-a zis: „*Părinte, primiți-mă mai repede la spovedit că am oameni la lucru și sunt grăbită*”. Părintele i-a spus: „*Du-te, gată-ți șura și vino. Cu omul care se grăbește eu nu mă grăbesc*”. (**Maria Streza**, 86 ani, Voila)

Sfaturi și îndemnuri ale Părintelui Arsenie

- Atâta vreme cât ținem păcatele nemărturisite, ascunse cu voia, atâta vreme atârnă pedeapsa lor asupra noastră, ca o sabie care stă să cadă peste viața noastră. De îndată însă ce mărturisim păcatele și vinovăția, primejdia morții o înlătură Dumnezeu de deasupra noastră.

- Toți avem o genă oncogenă și ne putem îmbolnăvi de mai multe ori fără să știm, dar prin spovedanie sinceră și împărtășirea cu Sfânta Euharistie ne refacem. Trebuie să ne întărim cu Sfintele Taine, cu energie duhovnicească, capabile să stăvilească anarhia din creier și din organismul nostru. Factorul supranatural se dovedește capabil de atâtea ori să ne scape din multe încurcături.

- Cea mai primejdioasă este mândria sfântului, de aceea sfinții adevărați sunt cei ce nu știu că sunt sfinți, ce țin morțiș că-s păcătoși.

- Nici o patimă nu vrea să părăsească firea fără nevoie, adică silințe ale conștiinței întărite de voință. Din pricina acestei lupte între convingeri și patimi, călugăria e dătătoare de har și numărată la Taina Pocăinței.

- Cât ascuți de Dumnezeu, atât ascultă și Dumnezeu de tine. Cea mai lungă cale este calea care duce de la urechi la inimă.

Post și rugăciune

„Mai mare este omul în genunchi, decât în picioare“

- Am avut odată un necaz și l-am visat noaptea pe Părintele, că a venit și m-a învățat o rugăciune: Așa să te rogi: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, ajută pe toți necăjiții, pe toți asupriții și, Doamne, ajută-ne și pe noi! “. (**Cismaș Eugenia**, 78 ani, Făgăras)

- Nouă ne-a spus că cea mai puternică rugăciune este „*Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul*”. (**Gheorghe Silea**, 45 ani, Sâmbăta de Sus)
- M-a îndrumat Părintele să fac rugăciunea cu care se mântuiesc călugării... Și-a dat seama că eu nu pot rămâne acolo, nefiind absolvent de Teologie și neavând vârsta la care se poate hotărî cineva să se facă călugăr și având și deficiența cu care am străbătut prin viață, Părintele și-a dat seama de asta și atunci a zis, totuși, că aș putea face eu ceea ce fac călugării, adică să zic: „*Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul*”. Am luat aminte la ce mi-a zis Părintele. ...*Mi-a spus că această rugăciune să o zic în gând, nu cu cuvântul vorbit, ci în gând, s-o lipesc de respirație în felul următor: Între respirații, deci fără să inspir și fără să expir, acolo unde se întâlnește o respirație cu cealaltă, să zic: “Doamne” - trăgând aerul în piept, odată cu aceasta, să zic “Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu”, și dând aerul afară din piept “miluiește-mă pe mine păcătosul*”. Altceva nu mi-a mai spus în legătură cu aceasta. Așadar, pot să zic că Părintele Arsenie a fost un ctitor la existența mea. (**Arhim. Teofil Părăian** - Mân. Brâncoveanu)
- Părintele Arsenie zicea de multe ori la București (Drăgănescu): „*Măi, în Țara Făgărașului e multă rugăciune*”, poate pentru că se fac multe Masluri, ori Maslul - taina aceasta - are o mare putere și de aceea e multă evlavie și e multă rugăciune în Țara Făgărașului. Spunea Părintele: „*Maslul e un paznic puternic pentru casă, pentru familie*”. De aceea, cei care l-au cunoscut pe Părintele, cei care au primit canonul acesta de a săvârși taina Sfântului Maslu, nu s-au lăsat de această rânduială și an de an, la boală sau la un necaz, cheamă preoții să săvârșească taina aceasta. (**Pr. Ioan Ciungara**, Copăcel)
- Înainte de Sfânta Împărtășanie, când zicea „*Cred Doamne și mărturisesc...*”, părintele plângea cu lacrimi și zicea apoi și o ectenie:

„Iartă Doamne păcatele părinților, din neștiință”. Am primit un braț de cărți de la Părintele, între care și „Tâlcuirea Sfintei Liturghii” și mi-a recomandat să stau de vorbă mai mult cu fetele și femeile de la noi din sat, să le ajut în credință.

Înainte de a pleca acasă m-am gândit că Părintele nu a mâncat toată ziua stând cu noi, dar Părintele mi-a și răspuns la gând, zicând: *„Mâncarea mea este să fac voia lui Dumnezeu, că de aceea ați venit aici ca să vă ajut. Eu am mâncat, dar nu știți mâncarea pe care am mâncat-o eu”.*

Îmi amintesc că am mers la Părintele și pentru a ne ruga să facă rugăciuni pentru ploaie, dar nu am apucat să-i spunem. Părintele a știut însă și ieșind în fața Sfântul Altar ne-a spus: *„Măi, eu știu că voi ați venit cu gând să vă fac rugăciuni pentru ploaie și am deschis cartea să fac rugăciuni, dar o mână nevăzută mi-a închis cartea, și am auzit o voce care mi-a spus: «Nu te ruga de Mine să le dau ploaie, Eu știu ce să le dau. Roagă-te de ei să facă voia Mea» ”. Ne-a mai zis că „mersul vremii este după purtarea oamenilor”. (**Maria Streza**, 86 ani, Voila)*

- Părintele ne cerea post și rugăciune, dar nu era exagerat. Ne sfătuia să ne odihnim, că trupul e templul sufletului și dacă e obosit nici rugăciunea nu e făcută bine. *Cel târziu la ora 10 seara să te pui în pat să te odihnești. Niciodată să nu te culci după 12 (24.00) că acela nu e somn odihnitor. Că dacă te culci înainte de 10 te poți trezi și la 3 și la 4 și ești om, dar dacă te culci după 12 te trezești și la 10 și la 12 ziua. Eu ziceam: „Părinte, mă doare stomacul de la varză, de la cartofi”; „Măi, nu mânca, pentru că bolnavii nu au post”. Spunea să mâncăm tot timpul lapte ca să avem echilibru de calciu în organism să nu se producă dereglări. Recomanda la majoritatea să consume brânză de vaci, lapte crud și zicea că din moment ce calciul scade încep să apară dereglări și tot felul de boli. (**Ana Rițivoiu**, Sibiu)*
- Odată a venit o femeie plângându-se că băiatul ei e pe front. I-a spus: *„Roagă-te pentru el, nu mai plăti. Ai plătit de-1 poți cântări în*

bani. Roagă-te tu, ca mamă, nu plăti preoților. Este mai primită rugăciunea mamei decât a preotului. "

O preoteasă i-a zis că o doare capul și i-a răspuns: „ Nu mai posti atâta. Postul până la durere de cap nu mai e post, e osândă. Dumnezeu îți dă un anumit timp să-ți porți măgarul (la trup îi zicea măgar), dar dacă tu l-ai osândit, l-ai gătat; atunci nu-i postit, e osândă... Să postească mai mult tineretul, că bătrânii sunt slabi ". (**Paraschiva Anghel**, Dejani)

- Părintele spunea că „în războiul văzut se luptă ostașii pentru împărat, iar în războiul nevăzut se luptă Împăratul pentru ostași”.

Și mai spunea că la cine are răbdare, cad toate pe rând până omul scapă de necazuri. Când dai de necazuri singura soluție e să te rogi și să ai răbdare.

Părintele mi-a dat multe sfaturi duhovnicești, mi-a povestit multe lucruri. A spus că „tinerețea nu-i pentru distracții, tinerețea e pentru învățătură, că la tinerețe se învață cel mai bine”. Eu aveam peste 25 de ani. Îndemna pe tineri să facă o școală sau o meserie. Eu i-am spus că sunt mai sensibil și poate nu rezist să fac școală, că acolo e un efort și moral și fizic, dar el a zis, referindu-se, în general, la tineri: „Aveți destulă sănătate, dacă nu v-o cheltuiți cu femeile și cu desfrâurile”.

Părintele vorbea despre frână. Desfrânat e un om care nu mai are frâne: nici la vorbire, nici la mâncare, nici la băutură; adică și-a pierdut frânele. Atunci e ca o mașină care nu mai are frâne. Spunea și de radio. Dacă radioul e bun prinde undele, dacă radioul e stricat nu prinde undele, numai huruie.

I-am spus: „ Părinte, eu sunt mai sensibil, parcă tot timpul am ispite” și mi-a zis: „Da măi, că bufnița se bagă în lemnul scorburos. Ai destulă sănătate. Să îi mulțumești la Dumnezeu că ai suferința asta. Dacă erai sănătos făceai multe păcate”. Nu totdeauna sănătatea e ceva bun. E bun dacă știi s-o folosești: „Nu vinu-i rău, beția e rea”, adică nu lucrul e rău, ci întrebuintarea greșită a lucrurilor. Sănătatea e bună dacă o folosești bine, dacă ai prea multă și nu o folosești, ca tânăr, e cam primejdios. Că

tinerețea are niște energii care te aruncă în lucruri nevoite. Dacă ești cu grijă scapi, dacă nu ai grijă....

M-am dus odată la Părintele cu fratele - care-i preot - și cu încă un coleg de-al fratelui care făcea seminarul la Argeș. Părintele le-a spus lor: *„Ați fost la baraj?”*. „N-am fost, Părinte”. *„Să vă duceți să vedeți cum e un baraj. Dacă barajul e tare, rezistă la presiunea apei, dacă e slab se rupe și nu mai produce lumină și strică pe unde se duce apa, iar dacă nu se rupe barajul, apa se urcă până la turbine și pe urmă produce curent, dacă nu, nu produce. Așa e și cu omul. Adică omul să aibă un baraj, care, când vin ispitele, să reziste la presiunea ispitelor, să nu cedeze. Că dacă cedează la ispite, atunci nu mai produce lumină. Dacă nu cedează atunci dă și Dumnezeu ajutor și începe să producă omul lumină”*. Zice Sfântul Apostol Pavel undeva că *„suntem împreună lucrători cu Dumnezeu”*.

Părintele spunea despre viața de dincolo: *de ceea ce nu te poți lăsa în viața pământească, când te duci dincolo pofta crește și nu mai există posibilitatea stăpânirii și nu mai poți să te duci să-ți cumperi țigări, spre exemplu*. Astea sunt chinurile de dincolo, că dorești un lucru cu care ai fost obișnuit aici pe pământ. Te duci dincolo și dorești lucrul ăsta, dar zice că dorința e așa de mare încât te arde. Dorești să ai lucrul ăsta și nu-1 poți obține, ca nu mai există materia. Chinul ăsta nu e ușor, e ca și când ți-ar fi sete. Vii pe o căldură așa mare și ți-e sete așa de tare, de simți că ai bea o fântână întreagă, dar nu ai de unde să o bei.

Spunea că oamenii care sunt credincioși cred și fără să vadă, dar care sunt necredincioși chiar dacă văd focul iadului tot nu cred până ce nu ajung, acolo. Spunea că oamenii cred că Dumnezeu e numai o poveste. *„Dumnezeu nu e o poveste, e o realitate. Acum e pe crezute, atunci va fi pe văzute!”*. (**Ierod. Ierortim Coldea**)

- Într-o noapte citind din Sfânta Scriptură, mă aflu la Evanghelia de la Ioan, cap.14, 23, unde scrie: *„Iisus a răspuns și i-a zis: Dacă Mă iubește cineva va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi, și vom veni la el și vom face locaș la el”*. Am lăsat puțin Sfânta Scriptură și mă gândeam: cum este cu putință să vină Domnul Iisus Hristos,

împreună cu Dumnezeu Tatăl (de fapt Sfânta Treime) și să-și facă lăcaș la mine, în casa mea, în inima mea!? Nu puteam să înțeleg!

După ce am terminat capitolul de citit, am stins lumina și m-am îndreptat spre locul de rugăciune (un geam al camerei care dă spre răsărit). Am început să mă rog la Bunul Dumnezeu, scoțându-mi orice fel de gând din mintea mea, inclusiv versetul pe care nu îl înțelegeam și rugându-mă lui Dumnezeu, mi-a fost dat să trăiesc o mare minune. Am simțit o stare de mare-mare **bucurie**, dar și de **frică**, însă cea de bucurie întrecea cu mult pe cea de frică; apoi am simțit o stare de pace pe care nu știu cum să o descriu, dar pe care nu am cunoscut-o niciodată până atunci. M-a copleșit. Apoi, o stare de iubire, o iubire atât de mare către Dumnezeu și oameni încât, a doua zi, îmi venea să strig în gura mare: "Vă iubesc! Vă iubesc oameni buni, pe toți, din toată inima mea!". Nu mai știam că există răutate, pe toți oamenii îi vedeam buni și curați; câtă bucurie, pace și iubire aveam în toată ființa mea față de toate și față de toți.

După această mare minune și trăire din viață, l-am căutat pe Părintele Arsenie Boca. Întâlnindu-mă cu dânsul i-am zis: "Părinte, am și eu problemele mele lumești dar, nu pentru aceasta am venit la dumneavoastră." Părintele îmi zice: "*Nu, mă? Atunci pentru ce ai venit? Și am răspuns părintelui: "Să mă ajutați Părinte, să-mi pot ține credința în Dumnezeu până la moarte pentru că există Dumnezeu".* Când am spus aceasta mi-au dat lacrimile, fiind încă copleșit de experiența și marea minune prin care trecusem. Părintele mi-a spus: "*Frumos mă, frumos!*"-mi-a spus-o de trei ori. Apoi, probabil ca să nu mă îngâmf, mi-a spus așa: "*Mă, eu îți spun cum poți să-ți ții credința. Păstrează-o mă, în inima ta și lasă tu propaganda care o faci la serviciu, că să știi, colegii tăi au început să te vorbească. Dacă noi care suntem în drept să facem propagandă și nu suntem lăsați, apăi tu cine ești s-o faci?*" îmi spuse Părintele, zâmbind ușor.

I-am spus ceea ce văzusem în plină noapte când mă rugam; era foarte atent la tot ceea ce-i spuneam, apoi mi-a spus: "*Tu cum te rogi, mă ?*".

"Părinte, am un geam care dă spre răsărit și încerc să transpun în viața mea ceea ce spune Sfântul Aposlol Pavel, că bărbatul să se roage în orice loc, să ridice spre cer mâinile curate, neîndoielnice și așa să se roage lui Dumnezeu". Părintele îmi zice: "*Cum mă, așa?*" - arătându-mi poziția mâinilor, exact așa cum le țineam eu în timp ce mă rugam. I-am spus: "Da, Părinte!". Părintele mi-a replicat: "*Mă, să nu te mai rogi așa , că nici eu nu am curaj să mă rog așa. De acum să te rogi cu mâinile așa, mă!*" - și-mi arată cum să mă rog, cu mâinile împreunate „*pentru că mâinile împreunate înseamnă și smerenia omului înaintea lui Dumnezeu. Cu mâinile ridicate se roagă numai pustnicii , adică numai oamenii despătimiți*".

Mi-a mai spus: "*O să ai multe necazuri în viață, dar și cu mai multă putere o să le înfrunți*", iar apoi mi-a mai zis să-mi duc credința în Dumnezeu "*de la unghiile picioarelor până la vârful firului de păr din cap*". Apoi a adăugat: "*Să te punem la încercare, mă!*". După ce m-a binecuvântat am plecat gândindu-mă mereu la ceea ce-mi spusese Părintele.

Iată că într-o zi, pe la prânz, mă aflam la mama și vorbeam despre Dumnezeu, așa cum ne ducea pe noi mintea și exact la ora 13.20 am ieșit din casă ca să iau autobuzul pentru a merge la serviciu. Când am ajuns în dreptul porții, am văzut deodată că ceva ca un nor alb, ca o ceață, a coborât de sus pe lângă stâlpul casei și teiul din fața casei. Apoi de câteva ori, a fost un fel de du-te vino al norului, între stâlp, pom și casă. M-am frecat la ochi, crezând că am ceva cu ochii și când am dat să văd mai bine ce este, a apărut în fața mea și a mamei un tânăr, a făcut o înclinare ușoară din cap drept salut, a zâmbit, apoi ne-a spus: "*Nu aveți un loc de găzduit?*". Mama îi spune: "*Dragă, la cetate există un hotel, du-te acolo*". Acel tânăr frumos răspunde zâmbind: "*Am fost, dar nu am găsit nici un loc*". Dar eu îi spun mamei: "*Tu mamă, găzduiește-1 în camera dinspre stradă*". Dar mama îmi spune: "*Tu știi bine, cum îi taică-tu*". Apoi 1-am întrebat: "*De unde vii?*" iar el mi-a răspuns: "*De departe vin*". Îl întreb din nou: "*Cât de departe?*" Și el îmi răspunde: "*Foarte de departe!*". Iar mie

mi s-a transmis mental așa: "Ai văzut tu bine de unde am venit de ce mă mai întrebi de unde vin?". Am simțit atunci ceva deosebit în toată ființa mea, vroiam să îngenunchez, vroiam să fac ceva, dar n-am putut să fac nimic, eram ca țintit locului. I-am spus mamei ca totuși să-1 găzduiască. Dar mama a rămas la ceea ce îmi spusese prima dată: din cauza tatei nu poate fi găzduit. Apoi acel tânăr a făcut din nou o înclinație a capului drept salut și a făcut doi pași, suficient cât să iasă din vederea noastră, iar eu fără să-mi explic până astăzi, i-am spus mamei: "Mamă acesta nu-i om!". Mama îmi spune: "Cum vorbești așa, dragul mamei?". Atunci i-am spus mamei: "Hai sa ne uităm și ai să vezi că nu mai este." Ne-am uitat și nu mai era nimeni pe toată strada. **(Bogdan Juncu - Făgăraș)**

Sfaturi și îndemnuri ale Părintelui Arsenie

- Toate rugăciunile sunt bune; e mai bună rugăciunea vameșului: "Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dummnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul". Ia-o în brațe în orice moment.

- Mai bine o rugăciune pentru cel care înjură, decât o observație.

- Înainte de o primejdie mare să se citească Acatistul Mântuitorului trei zile, timp în care să nu se mănânce și să nu se bea nimic.

- Mai multă rugăciune către Sf. Înger Păzitor.

- Mai mare este omul în genunchi, decât în picioare.

- Soluția nu e de a aduna totul în tine, de a încerca să rezolvi tu totul; fără ajutorul supranatural te va face să explodezi.

- Mi se pare că factorii esențiali ai vieții sunt instinctele primordiale, profunde, ale omului: de înmulțire, de nutriție, de îmbrăcăminte, de foame, uneori mult mai puternice decât rațiunea și credința. De aceea trebuie să ținem seama de acești factori esențiali ai vieții, ținându-i în echilibru, cu rațiunea și credința. Soluțiile de mijloc nu pot depăși crizele existenței, tragedia omului.

- Fapt e că credința e o asceză a rațiunii.

- Lepădarea de lume are două trepte.Întâi ne lepădăm de lumea din afară și de tot ce ne-ar putea ține legați de ea. În al doilea rând ne lepădăm și de toate asemănările noastre lăuntrice cu lumea. Acestea sunt patimile, năravurile și toate slăbiciunile noastre personale. Să desăvârșim lepădarea de lume cu lepădarea de sine. Lepădarea de lume e o convingere, pe care poți s-o ai și-n mijlocul lumii stând, precum poți să n-o ai în adâncul pustiei petrecând.

- Mântuirea se lucrează numai pe ruinele egoismului.

- Toți cei ce umblă după plăceri, de orice fel, nu vor scăpa de primejdii, căci sub orice plăcere e încolăcit un șarpe.

-Să nu vorbești niciodată despre proiectele tale, căci cel rău știe doar ce vorbești nu și ce gândești și ți le nimicește.

- Dreapta socoteală îi mai mare ca postul, dar cu ascultare de duhovnic... Iar dacă va veni asupra ta vreo furtună și vreo clătinare, acestea vor fi pe măsura neascultării tale. Căci pe cel ce ascultă cu adevărat, nici diavolul însuși, spun Părinții, nu-l poate vătăma.

- Când ești împrăștiat, nu-i bine.

- Păstrarea capacității de încadrare în disciplină a unui suflet, face dovada armoniei și valorii sale.

- Un organism topit cu postul nu mai are putere să schimbe convingerile conștiinței.

- Mai bine de jumătate din numărul patimilor sunt ale minții. Postul lucrează și asupra acestora.

- Să-mi țină Dumnezeu credința de copil.

- Să căutăm Ierusalimul din noi, nu cel din Israel.

- Cel cu un talant, din Sfânta Evanghelie, are numai botezul și talantul lui i se va da celor fără botez, dar cu fapte.

Vindecări și sfaturi

„De acum să nu mai păcătuiești”

- Eram la Mănăstirea Râmeți și așteptam un autobuz. Mai erau doi bătrâni lângă mine. La un moment dat am scos buletinul să caut ceva. Pe o copertă a buletinului aveam poza Părintelui Arsenie. Doamna mai în vârstă m-a întrebat imediat: *„L-ați cunoscut pe Părintele Arsenie? Dragule, eu 1-am cunoscut. Omul acesta m-a salvat, m-a scos din moarte sufletească... Aveam boli ale glandelor endocrine. Ani întregi am stat prin spitale și sanatorii din toată țara. Într-un final mi-au zis să mă duc acasă că în 2-3 luni voi muri. O soră medicală, înainte de a ieși din spital mi-a spus: «Degeaba tot iei medicamente și-ți pui nădejdi în medici și spitale. Du-te și roagă-te lui Dumnezeu. Am auzit că este un om al lui Dumnezeu, Arsenie. Du-te și roagă-te, poate îl găsești.»*

Dar ea nu credea în Dumnezeu, credința era pentru ea o prostie. Stând acasă și văzând cum moare încet-încet, slăbise în greutate foarte mult, începuse să se gândească cu groază la moarte. La un moment dat s-a gândit că nu se poate ca omul să moară și să dispară pur și simplu. Trebuie să se întâmple ceva cu el. Începuse să gândească cu sufletul, care e nemuritor, care nu poate accepta moartea. Își spunea apoi, repetat: *«Nu se poate să nu existe Dumnezeu. Nu se poate să mor și să nu mai existe nimic cu mine»*, o spunea aproape disperat.

Începuse să se roage cu ce cuvinte știa. Își aduse aminte de numele Părintelui Arsenie și se ruga: Cine ești Părinte Arsenie? Ajută-mă! Nici nu știa dacă trăiește sau dacă a murit, nici unde este. Și în noaptea aceea a avut un vis: *„Am visat un Părinte într-un anteriu alb, care mi-a zis: „Femeie, te scoli dimineață , te sui în trenul acesta (în vis a văzut exact trenul), în vagonul acesta, cobori la stația cutare; acolo te duci la*

autogară și te sui în autobuzul acesta (și a văzut și șoferul și autobuzul), cobori în stația asta, o iei pe drumul acesta și mă găsești la biserica asta”.

Toate reperiile din traseu le-a văzut în vis. Și a făcut întocmai. Dimineața însă bărbatul i-a zis: „Ce faci? Ai înnebunit? Bolnavă cum ești vrei să o iei pe coclauri după visele tale!?” Până la urmă a lăsat-o: „Dacă vrei să mori, mori!”

Într-o stație, un cerșetor s-a rugat insistent de șofer să-l ia și pe el fără bani. Dar șoferul a zis: „Dacă n-ai bani, jos!” Femeia, deși cheltuisese o avere pe medicamente, i-a zis șoferului: „Lasă-l să urce, că-i plătesc eu” și i-a dat bani pentru bilet. Cerșetorul a urcat și i-a mulțumit. După un timp însă femeia a observat că cerșetorul nu mai era în autobuz.

Când a ajuns la biserica din vis, l-a văzut rezemat de zidul bisericii pe omul din vis, pe Părintele Arsenie. Când s-a apropiat, Părintele i-a zis: „Ei, vezi că dacă ai crezut, ai ajuns?” și se juca în mână cu biletul de autobuz dat cerșetorului. Femeia săraca a căzut în genunchi. El a dus-o în biserică, a făcut o rugăciune și i-a zis că se va face bine, dar să-și schimbe viața. Și și-a schimbat viața din temelii. Nu știu dacă acum mai trăiește. Erau din Alexandria. **(Pr. Ciprian Negrean)**

- Odată a venit un om și a zis cu mare supărare, plângând: *“Părinte am o fată, singurul copil pe care-l am și are epilepsie. N-am putut s-o aduc căci e prea mare”*. Părintele Arsenie l-a întrebat de la ce vârstă are epilepsie și acela i-a spus: *“De la 6 ani (acuma are 16). Noi am fost la sapă și acolo era un pârâu mai mare. Fetița se juca în pârâu și deodată am auzit că țipă. Când m-am dus lângă ea am găsit-o încremenită și cu spumă la gură. Am fost cu ea pe la mănăstiri, prin biserici, prin spitale, prin toate părțile. Dar acum nu o mai pot duce căci e prea mare. Ce să, fac, Părinte?”*. Părintele a spus să țină post și să facă rugăciune pentru ea și Sfântul Maslu cu 7 preoți. Dar să caute pe preoții care crede că sunt mai buni, mai credincioși. Și dacă o să-i spună o dată unui preot să vină și zice că nu poate, să nu insiste. Să vină numai cei care vor să vină. Am auzit apoi, că nu mult timp după Maslu fata a murit. Spunea Părintele:

*"Fericiți cei ce au epilepsie, căci osânda și-o fac pe lumea asta și merg direct în rai... numai **să nu moară înecați sau în foc**".*

Era la mănăstire unul Dumitru, tot cu epilepsie, pe care îl trăgea satana la apă, la fântână sau la lacuri. Odată i-a smuls crucea cu care îmbla în mână și i-a aruncat-o în fântână ca să meargă după ea. De aceea era legat cu lanțuri la picioare ca să nu poată fugi repede. Spunea Părintele: *"Uitați-vă la Dumitru să vedeți și voi ce face satana"*. Făcea ca o cloșcă atunci când își cheamă puii, făcea ca toate animalele. Odată a început o numărătoare: 1, 2,... 18. "18 păuni se bagă în mine". Șase oameni mari îl țineau în pat. Se zbătea de mișca patul cu toți șase. Dar a dat Dumnezeu și 1-a vindecat Părintele. Umbla Dumitru cu crucea în mână și spunea: *"Părintele m-a scăpat de boala grea pe care am avut-o!"*.

Altădată a venit un tată cu băiatul său bolnav de epilepsie și 1-a apucat boala chiar acolo la mănăstire. A venit Părintele cu o carte și cu patrafirul și i-a citit din ea. Îl ținea tatăl său și un băiat, dar i-a doborât cel bolnav. A apucat cu dinții un colț din patrafir. *"Mi-l rupe"*, a zis Părintele. Au sărit cu toții și i-au pus un lemn în gură ca să nu-și muște limba. *"Uite ce face satana!"*, a zis și a intrat în mănăstire (erau în fața mănăstirii). Bietul epileptic luase o piatră mare de jos și a aruncat după Părintele. A lovit ușa chiar în momentul în care Părintele a închis-o. *"Vedeți ce face satana? Dacă mă lovea mă omora cu bolovanul ăla!"* (**Paraschiva Anghel, Dejani**)

- Duminica, Sfânta Liturghie se săvârșea la altarul din pădure, de părinții Arsenie, Serafim (Popescu) și Mihail. Odată, când a început Sf. Liturghie, pe un epileptic l-a trântit diavolul și a început să strige din el: *"Mă fac câine"* și lătra ca un câine. „*Mă fac orice târătoare*” și făcea ca orice animal, numai porumbel, miel și măgar spunea că nu se poate face. Alteori se auzeau din el foarte multe voci deodată (ca pe stadion), căci spunea că au venit toate legiunile. Eu stăteam lângă el și auzeam tot ce spune. Odată, Părintele Arsenie a zis să fie ținute departe toți copiii, a coborât din altar cu Sfânta Cruce în mână și 1-a bătut cu crucea de lemn peste gură. Acela a amuțit. După

Sfânta Liturghie a venit din nou la el, 1-a mângâiat și ia spus: „*Frate Dumitru, te doare?*”. „*Nu Părinte, nu mă doare*”. (**Bălan Silvica - Făgăraș**)

- Socrul meu a fost bolnav, dar prin rugăciunile Părintelui și după dezlegări s-a făcut sănătos. A fost ca stricat de cineva și n-a mai fost normal la cap. I-a spus așa Părintele - că socru mergea duminica la crăsmă: „*Să lași prietenii și dacă bei un pahar de rachiu să-l bei așa, ca medicament, dacă crezi că te poți ține, iar dacă nu, să nu-1 bei! Să nu lipsești la sfânta biserică duminica și de sărbători*”.

Când a început să vină la biserică, dânsul era primul pe treptele bisericii. S-a făcut sănătos. Dar nici nu 1-am văzut vreodată să mai fie nervos sau să zică un cuvânt rău. Nu 1-am auzit în 38 de ani cât am trăit cu socrul, să înjure, să drăcuiască sau să clevească pe cineva. El era numai cu rugăciunea în gură. Cred că știa aproape jumate de Psaltire și Acatiste. Era tot timpul cu cartea în mână. Părintele îi spunea, de câte ori îl întâlnea, să țină credința mai departe.

Eu am văzut când Părintele a făcut bine un băiat bolnav de epilepsie. Acela era de la Constanța și a venit la Prislop. I-a dat Părintele o carte cu Patimile Mântuitorului, dar o carte foarte groasă, aproape ca Scriptura, și nu știu câte zile au citit: ba citea el, ba maică-sa, ba o mătușă și înainte de a termina cartea i s-a făcut rău și după aceea s-a liniștit. Apoi a venit Părintele și i-a spus: „*No, de acum încolo să știi că nu o să mai fii bolnav*” și s-a pus băiatul în genunchi în fața lui și plângând îi săruta picioarele. (**Miloșan Vionela, Recea, 71 ani**)

- Când eram copil locuiam în Lisa, nu departe de Mănăstirea Brâncoveanu. Eram 10 frați (5 băieți și 5 fete). Numele de fată îl aveam Andreiaș. Aveam 13 ani când sora mea cea mare, Elena, de 23 de ani, era bolnavă de ochi (o dureau ochii, îi curgeau lacrimile și îi scădea vederea). Se gândea să meargă la București pentru operație. Dar într-o duminică, fiind la mănăstire, a ieșit Părintele Arsenie din biserică și a strigat (era multă lume): „*Leana din Lisa,*

vino-ncoace". Când s-a apropiat i-a spus: „*Tu ești bolnavă cu ochii. Să nu te duci la medic la București să faci operație*". I-a adus apă sfințită: „*Cu ea să te speli pe ochi*". Așa a făcut și boala i-a trecut imediat. De atunci a mers tot timpul la mănăstire și ne-a luat și pe noi, surorile. Așa am ajuns să merg și eu în fiecare duminică.
(**Bălan Silvica** - Făgăraș)

- Odată, când spovedea în biserică, era și un cetățean orb de multă vreme. La un moment dat l-a spovedit, după aceea l-a împărtășit și i-a zis să iasă afară din biserică. Și lumea a vrut să-l ajute, fiind orb, dar Părintele a zis să-l lase singur. Și când a ajuns la ușă a zis: „*Măi fraților, eu văd!*". Și de atunci a văzut.

A fost și un paralizat la pat, l-a dus cu căruța la mănăstire și i-a zis Părintele să se dea jos din căruță. Și el s-a dat jos și de atunci a umblat.
(**Greavu Toma**, 55 ani)

- Un orb a stat o lună de zile la mănăstire și cânta mereu o cântare despre pace. Într-o zi, după vecernie, după ce au ieșit toți din biserică, Părintele Arsenie l-a luat pe orb afară și i-a zis să se uite în sus și să-i spună dacă vede ceva și i-a răspuns că parcă zărește ceva. A doua zi, după vecernie, din nou l-a luat și i-a zis să privească spre cer, iar orbul i-a zis că vede mai bine. În a treia zi orbul a văzut și mai bine. În circa o săptămână orbul s-a vindecat.

O fată de 13 ani, oloagă, dintr-un sat din Ardeal, a stat o săptămână la mănăstire. Părintele Arsenie a făcut rugăciuni asupra fetei, ea fiind pusă pe un scaun în fața altarului. Părintele a întrebat-o : *Crezi în Iisus Hristos, în Dumnezeu-Tatăl, în Maica Domnului?* Ea a răspuns: *Cred din toată inima*. La fel i-a întrebat și pe părinții fetei care au răspuns că și ei cred. Părintele i-a zis fetei: *Dacă crezi, scoală-te și mergi!* Ea a răspuns că nu poate. Atunci Părintele i-a zis iarăși: *Dacă crezi în Iisus Hristos, scoală-te și vino la mine!* Atunci fetița s-a sculat pe picioarele ei, ajutată, și a mers spre Părintele Arsenie. Părintele i-a spus că atât cât va trăi să nu se ducă în lume la distracții, baluri, dansuri și să se încredințeze în mâinile lui

Dumnezeu. Dar după 2 ani, la 15 ani, fiind frumoasă, a mers la un bal și astfel la scurt timp fata a murit.

Părintele Arsenie se izola de lume la izvorul din pădure. Apa de acolo devenise sfințită prin rugăciunile lui, fiind izvor de mântuire creștinească. Vor fi vremuri grele, iar cei ce se vor osteni până acolo vor fi păziți și răsplătiți de Domnul Iisus Hristos și vor avea putere în credință. Mulți credincioși vin la acest izvor cu putere vindecătoare de orice boală, depărtând gândurile rele și duhurile necurate. (**Bârsan Elena** - *Sâmbăta de Sus*)

- Înainte de căsătorie ne-am dus amândoi la Mănăstirea Prislop pentru a primi de la Părintele Arsenie binecuvântare pentru căsătorie, să ne spovedim și să ne împărtășim. Odată cu noi a venit la mănăstire și un băiat de vreo 25 de ani, olog. Patru oameni l-au dus în brațe. Sâmbătă seara l-a spovedit, iar duminică oamenii l-au dus în biserică. Când ne-am împărtășit cu toții, acel olog a rămas în urmă. Oamenii s-au apropiat să-l ridice, dar Părintele Arsenie i-a zis unuia: *“Nu-l lua de braț, Gheorghe ... Ridică-te în picioare”*. *“Dar, Părinte de patru ani de zile nu am mai umblat!”*. *“Ridică-te în picioare și zi: Doamne, Iisuse Hristoase, ajută-mă! Dai un pas, mai dai un pas și zi: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, fă ca Sfânta Împărtășanie să pătrundă în toate încheieturile mele, în toți rărunchii mei și să mă fac sănătos”*. Și l-a împărtășit și a ieșit din biserică la braț cu acei oameni. S-a mirat toată lumea, iar mama lui plângea de bucurie de uda pământul. (**Cismaș Eugenia**, 78 ani, *Făgăraș*)
- A fost un neam de-al nostru din București care nu putea merge și ne-am dus cu el cu mașina până acolo, la Părintele. Fetele cu nevasta lui au intrat în biserică, iar el stătea în mașină și fuma în acest timp. Între timp înăuntru se ținea slujbă de către preotul satului, părintele Bunescu. La un moment dat ruda noastră din mașină n-a mai simțit nici o durere, n-a mai simțit nici o răceală, parcă era în aer și plutea și dându-se jos a mers în biserică. El nu

mai fusese niciodată în biserică și la nevasta lui nu-i venea să creadă. A intrat în biserică și s-a așezat lângă nevastă-sa și a trecut Părintele pe lângă el. L-a întrebat nevastă-sa: *„Ce-i cu tine, mă Nicule?”*; -*„Parcă nu mai aveam nici o durere, trebuia să mă dau jos din mașină și să intru în biserică; parcă cineva m-a dat jos din mașină, se mișca mașina cu mine”*. Apoi am plecat și am spus Părintelui că mai venim. (**Șerban Ioan** - Voila)

- Părintele cunoștea medicină și de multe ori ne spunea că „transpirăm” din cauză că nu ne funcționează bine rinichii. *Îi spuneam că îmi cade părul, iar el ne dădea remedii, că și părul trebuie să se hrănească și ne spunea să facem gălbenuș de ou cu ulei de ricin și să ne spălăm capul și să-1 clătim cu oțet de mere*. Totdeauna ne dădea soluții la probleme de sănătate. (**Ana Rițivoiu**, Sibiu)
- Eu, din nefericire, numai o dată am mers la dânsul dar m-a impresionat enorm de mult. Eram foarte bolnavă și nu aveam nici o șansă să stau la rând. Știu că îmi doream din tot sufletul să vorbesc cu dumnealui; era seară se făcuse 20:30 și spunea că nu mai ia pe nimeni. Vă dați seama câtă dezamăgire era în sufletul oricărui om de acolo! Și a ieșit Părintele afară și a zis: *„Hai, vino înăuntru”*. Știu că atunci m-am pierdut. Nu mai găseam cuvinte, nu mai știam nici de ce m-am dus. La un moment dat am zis că-s bolnavă. El a zis: *„Să știi că era să mori de multe ori”*, dar eu în naivitatea mea am zis: *„Părinte, eu sunt bolnavă, dar nu chiar de moarte”*. Sfatul lui a fost să particip la Sfânta Liturghie, care face mult.

De abia după ce am plecat de acolo mi s-a luminat mintea și am început să mă trezesc la realitate, să cred în Dumnezeu, nu în doctori. (**Maria Nicolescu**, Sibiu)

- Altădată a venit un bolnav de plămâni și Părintele i-a zis să ia hrean plămădit cu miere de albine, spunându-i că *„Cel ce a făcut cerul și pământul e în stare să lipească o piele ruptă”*. (**Streza Nicolae**, 83 ani)

- Altădată venise la Părintele un inginer cu fiica lui și cu fotografia soției lui, bolnavă fiind în spital. Acest om îi spune Părintelui: *"Părinte, acum un an pe soția mea am internat-o în spital pentru o intervenție chirurgicală la stomac. Acum, după un an de la intervenția chirurgicală, am internat-o iarăși că nu se simte bine; ce ne sfătuiți să facem?"*. Părintele Arsenie îl întreabă: *"Și ce au zis doctorii cu are la stomac?"*. Omul îi răspunde: *"Ulcer, Părinte"*. Părintele privindu-l îi spune: *"Nu are ulcer, mă, cancer are. Să nu o opereze. Dacă o operează, moare. Dacă nu o operează, o mai duce un an"*. Omul în toată firea a început să plângă ca un copil și așa a ieșit din biserică.

Mersese la Părintele o femeie din Făgăraș (d-na Burlea) destul de în vârstă, care avea probleme cu ochii (cataractă), dar ajunsă în fața lui, femeia a uitat pentru ce a venit la dânsul. Părintele o întreabă: *"Care-i baiu' mă femeie?"*, iar ea îi răspunde: *"Păi Părinte, am venit așa, ca să vă văd,"*. Părintele o întreabă : *"N-ai venit pentru asta, mă! Nu ai venit pentru ochi?"*. Bătrânică îi răspunde: *"Vai Părinte, mă iertați, dar chiar pentru asta am venit la sfînția voastră"*. Părintele Arsenie îi spune: *"Mă, și ce ți-au spus doctorii? Să te duci și să te operezi. Așa-i?"*. *"Da, Părinte"*. *"Mă, îi spune Părintele, să nu te duci la operație, că o să rămâi oarbă. Să faci ce-ți spun eu. Primăvara, să pui o sticlură la vița de vie, și din seva pe care o aduni în sticlură, să iei câteva picături cu pipeta și să-ți pui în ochi și nu o să mai ai nevoie de operație"*. După un timp m-am întâlnit cu femeia și cu adevărat nu a mai fost nevoie de intervenție chirurgicală, pentru că îi trecuse cataracta cu seva de la vița de vie, precum îi spusese Părintele.

O femeie din Făgăraș, Victoria D., a fost la mai multe spitale mari din țară (Brașov, Cluj, Tg. Mureș, București) și toți doctorii i-au dat același rezultat: cancer. Toate analizele medicale arătau că este în stadiu avansat. Femeia îl cunoștea de mult pe Părintele Arsenie, de când era la Mănăstirea Brâncoveanu. S-a dus la Drăgănescu când avea deja dureri mari și i-a povestit Părintelui toate. Atunci Părintele i-a spus: *"Lasă mă,*

nu mai plânge, că n-ai cancer". A intrat în sfântul altar, a ieșit cu un măr și i-a spus: *„Ia mărul acesta și să-l mănânci numai când ajungi acasă. Când ai să te duci la control la doctori și te vor întreba ce ai mâncat, tu să le spui că ai mâncat de toate. Să nu te temi, că nu ai cancer și nu vei muri. Când vei mai îmbătrâni te vei îmbolnăvi de o boală grea, îți va curge apă din corp, prin piele*". Când a ajuns acasă femeia a mâncat mărul. După câteva zile a simțit o ameliorare în toată ființa ei, i-au dispărut durerile, i-a revenit pofta de mâncare și se simțea plină de viață. A venit și timpul să meargă la control, la Brașov, apoi Cluj, Tg. Mureș și București, căci era în evidența lor. I-au făcut din nou analizele și filmele. Comparând cu filmele dinainte toți au exclamat: *„Nu se poate. S-or fi schimbat filmele sau altceva nu este în regulă*". Nu mai avea nici urmă de cancer. Acum, femeia a ajuns la bătrânețe și -așa cum i-a spus Părintele- a început să-i curgă apă prin piele (**Bogdan Juncu - Făgăraș**)

- La un moment dat intră în biserică o bătrână la braț cu o altă femeie. Părintele, cum o vede, îi spune: *"Tu ai scleroză în plăci"*. Ea nu știa de boală, așa că-i enumără simptomele și observând un domn în apropiere, Părintele îl îndeamnă să zică mai departe simptomele bolii; domnul s-a blocat, nu a putut scoate un cuvânt - se gândea de unde știa Părintele că este medic! Femeii i-a spus că dacă nu făcea scleroza era pe cale să devină desfrânată. (*D-na Prof. C. F.*)
- Ne povestea maica Teodosia Lațcu (poeta Zorica Lațcu) că a ajuns să-1 cunoască foarte bine pe Părintele, căci în perioada în care împreună cu părintele Stăniloae traducea Filocalia, dânsa ajuta la traducere, stilizând textul. Apoi, o vreme destul de îndelungată a întrerupt legătura cu Părintele - probabil perioada cât a fost închis și când a fost dus la Canal. În acest timp însă, maica s-a îmbolnăvit de cancer, care avansase până la faza de metastaze și internându-se în spital își aștepta, după spusa medicilor, sfârșitul vieții. La un moment dat însă, a apărut Părintele aievea lângă patul ei și i-a spus pe numele dinainte de călugărie: *"Zorica, am venit să te vindec!"*,

după care a dispărut la fel cum apăruse. În următoarele ore a început să elimine tot răul din ea, după care s-a ridicat din pat și a doua zi a fost găsită de medic pe coridorul spitalului, plimbându-se. După externare s-a dus la Părintele să-i mulțumească, Părintele reproșându-i de ce nu l-a mai căutat: "*Dacă s-ar fi întâmplat ceva între timp [dacă ar fi murit], ai fi fost lipsă la apel*" (se referea la apelul turmei sale de păstoriți). A mai trăit câteva zeci de ani, murind după vârsta de 80 de ani în mănăstirea unde-și avea metania și care s-a redeschis după 1989 - Vladimirești. (**Maica Adriana** - Schitul Cornet)

Sfaturi și îndemnuri ale Părintele Arsenie

- *Bolile încep de la suflet, de la minte, de la concepția despre lume, de la dezechilibrul mintal.*
- *Paralizia lovește de obicei pe cei nesătui de avere și poate fi moștenită.*
- *De obicei pătimesc de cancer cei care nu postesc niciodată. Cancerul încă nu are leac și apare fără alte explicații, decât ca o frână pedepsitoare a desfrânării stomacului. Se vede că prin el se pedepsește lăcomia mâncărilor și obârșia desfrânării.*
- *Bătrânețea-i un cavou ajutător... Să nu cârtim la necazuri.*
- *Fumatul slăbește nu numai plămânii, ci și mintea omului, încât credința nu o mai vezi atât de curat.*
- *Cei bolnavi să țină regimul bolii în loc de post.*

Căsătoria

"Copiii nefăcuți strică pe cei făcuți"

- I-am spus Părintelui că fratele e bolnav de nervi și a zis: „*Măi, moștenește pe un bunic bețiv. Acestea sunt urmările la beție iar*

educația unui copil se dă în timpul sarcinii. Cât este copilul în pântecele mamei, atunci se dă educație. Dacă mama în timpul sarcinii fumează și bea, ăla va ieși precis un destrăbălat. Dacă se duce la operă sigur îi place muzica, îi place arta. Dacă va merge la biserică, copilul respectiv va merge la biserică".

De multe ori veneau copii la 14 ani cu mustață și când îi vedea spunea că în timpul sarcinii soțul nu are voie să aibă relații cu soția. Dacă în timpul sarcinii sunt relații din astea, atunci ei nasc și cresc măgari. Sunt expresii dure, dar asta e realitatea.

O cunoștință de a mea a înfiat un copil, un nepot. Era de vreo 5 anișori. Acest copil era foarte-foarte rău și doamna respectivă a luat copilul și s-a dus la Părintele și când a văzut Părintele copilul, a pus mâna pe capul lui și i-a spus așa: „Nu te mai chinui măi, acest copil a fost zămislit într-o zi de sărbătoare și așa va rămâne” și într-adevăr acum este în vârstă și așa este de rău!

Tot legat de înfiatul de copii. O cunoștință bună s-a dus la dânsul și a zis: „Părinte, eu n-am copii și vreau să înfiez un copil” și Părintele îi spune așa: „Să nu înfiezi, că nu știi al cui este, tu mai bine orientează-te asupra unui copil de mic și urmărește-1 și ajută-l până când acel copil își va avea banii lui”. (**Ana Rițivoiu**, Sibiu)

- A venit o femeie din Apuseni și se plângea Părintelui Arsenie că o bate bărbatul Părintele i-a spus să „dezgroape” pe cei 4 copii pe care i-a îngropat, căci acei copii își blestemă părinții pentru că sunt la întuneric. Părintele i-a dat canon să citească o carte despre Iisus Hristos și să se împace cu bărbatul ei. O perioadă de timp femeia se stricase la cap aflând în ce pericol a ajuns din cauza faptelor sale. Apoi atât ea cât și soțul au ajuns buni creștini. (**Bârsan Elena - Sâmbăta de Sus**)
- În privința avorturilor era mai aspru! A fost cineva la Părintele și a zis: „Părinte, am neazuri, copiii fac așa și așa”; „Ce te miri mă, câți copii ai?”; „Doi părinte”; „Ceilalți până la cinci unde sunt? Pe cei care erau buni i-ai omorat și i-ai ținut pe ăștia care te chinuie”.

S-a dus un bărbat la Părintele: „*Părinte, mă bate copilul*”; „*Mă, tu gândește-te ce i-ai făcut lui când era el în pânlece. Acuma îți dă înapoi!*”. Deci copiii se aduc pe lume în curățenie.

Iubea copiii, dar le spunea la părinți că pentru faptele lor o să fie copilul bolnav. Păcatele părinților le trag ei, copiii. Le spunea ce păcat au făcut și ce să facă pentru a-1 ispăși mai ușor. Vorbea pe înțelesul tuturor.
(**Gheorghe Silea**, 45 ani - *Sâmbăta de Sus*)

- O bună parte din învățăturile Părintelui vizau familia; era cu desăvârșire împotriva avorturilor. Odată, era o doamnă la Părintele și se plângea că are un singur băiat care nu se căsătorește. Părintele i-a spus: „*Nici nu o să se căsătorească, aici ți se oprește neamul.*” Tot din cauza avorturilor.

Părintele spunea că în momentul în care o femeie avortează, ceva bun din ea se pierde și copiii care vor urma o să aibă de suferit ca urmare a acestei lipse generate de avort. Pentru ca să se evite avortul atunci când sarcina este interzisă, am auzit când Părintele Arsenie a recomandat unei femei care avea Rh negativ să meargă la ginecolog pentru a i se stabili perioada de fertilitate și ca în felul acesta să nu se afecteze legătura firească dintre soți. (**Mariana P** - *Făgăraș*)

- La Drăgănescu o femeie a spus că are un băiat bolnav, bețiv, care face rele când se îmbată, Părintele i-a zis: „*Știi de ce? Fiindcă, n-ai fost atentă când ai rămas însărcinată cu soțul*”. Bărbatul ei a fost bețiv. Altă femeie a spus ca băiatul ei a furat, Părintele zice: „*Dar și tu ai furat când ai fost însărcinată cu el*”. Se uita doar la om și spunea! Altcineva zice: „*Eu am avut un necaz...*”. Părintele zice: „*Știi de ce? Fiindcă tu ai iubit mai mult copilul decât pe Dumnezeu, în loc să-i mulțumești lui Dumnezeu de copilul pe care ți l-a dat*”. (**Miloșan Vionela**, Recea, 71 ani)

- Era clarvăzător Părintele! Spunea la femei: tu ai umblat rău sau ai făcut avorturi. O vecină de aici, nu avea copii, se simțea dreaptă. Zicea: „*Eu copii n-am avut așa că n-am făcut păcate, am știut un singur bărbat*”. Ea nu s-a cununat însă cu bărbatul ei: „*Bărbatul se*

*mutase la mine și am știut că ăsta e bărbatu' meu". Și s-a dus și ea la mănăstire cu gândul că Părintele nu are ce să-i spună. Era multă lume acolo și a arătat-o Părintele cu degetul și i-a spus: „Tu trăiești cu bărbatul tău în fărădelege, în curvie”, că ea n-a fost cununată cu el și a divorțat. A găsit-o mai păcătoasă ca toate. (**Mailat Elena**, 87 de ani, Dejani)*

- Dânsul era împotriva avorturilor. I-a spus unuia: „Du-te repede acasă, că nevas-tă-ta vrea să meargă acum să-și facă chiuretaj (avort), du-te repede că încă o prinzi și să nu faci păcatul acesta”.

A mers odată la sfinția sa o femeie cu un copil bolnav, și i-a zis femeii: „Copilul ăsta te chinuiește cât ceilalți 9 pe care i-ai omorât”.

Când cineva are în casă un bețiv, atunci tu, ca preot, te lupți ca să nu destrami o familie, dar Părintele spunea deseori: „Lasă-l, că uite, te omoară, se întâmplă ceva. Mai bine lasă-l!” Și atunci înțelegeau tinerii căsătoriți sau mai în vârstă, să se despartă, pentru că s-ar fi ajuns la o crimă în familia aceea; știa Părintele ce le spune. (**Pr. Ioan Ciungara**, Copăcel)

- O vecină avea un copil handicapat și s-a gândit să se ducă la Părintele Arsenie la biserica Drăgănescu. Părintele Arsenie i-a zis cu blândețe: "Ce vreți măi de la mine să vă spun?". I-a spus de copil și Părintele i-a răspuns: "Ginerele a trăit cu soacră-sa. De aceea a dat Dumnezeu palma aceasta. Du-te acasă și mai adu pe lume un copil ca să aibă cine să aibă grijă de amărâțul acela". Și a mai născut o fată. (**Dobrin Rosalia**, Arpașu de Jos)
- Părintele Arsenie se bucura foarte mult de tineri, să-i unească, să-i binecuvânteze, să le dea povește ce să facă ca să aibă copilași curați, să meargă pe calea lui Dumnezeu. Pentru asta a luptat mult Părintele. Mi-a zis odată: "M-am silit mult și cu rugăciunea și cu predica și cu toate, dar tot n-am putut face ce-am vrut eu. Omul ascultă, dar tot cum știe el face". (**Cismaș Gheorghe**, Făgăraș)
- S-a dus la Părintele o femeie însărcinată care nu vroia să aibă copii. Părintele i-a zis: "Dacă tu nu faci copilul ăsta, fata asta, omori mama

a doi preoți". Peste vreo 20 de ani fata a născut la rândul ei doi gemeni. Nu am aflat dacă au ajuns preoți, dar sigur așa este. (Taflan Maria, com. Mândra)

- Ne spunea Părintele: *"Dacă vreți să aveți copii curați, să aveți împreunare cu bărbatul numai marți și joi, pentru că celelalte sunt zile oprite; să nu fiți băuți. Odată ce ai rămas gravidă să nu mai ai împreunare cu bărbatul. Nici cât timp alăptezi".*

Fata mea cea mică avea un suflet bun, dar nu se putea lega de nimeni. Și cântăreață și deșteaptă, cunoștea băieți buni, dar la toți le găsea vină. Îmi spunea: *"Mamă, stau de vorbă cu el cât stau și de-abia aștept să plece, să nu-l mai văd".* M-am dus la Părintele la biserica Drăgănescu și i-am spus că fata mea are 30 de ani și nu se poate lega de nici un băiat și l-am întrebat dacă să se mai căsătorească sau nu. Mi-a spus că o să se căsătorească. S-a căsătorit, dar acela era bețiv și după o lună a bătut-o; era hotărâtă să divorțeze, dar am fost să-1 întreb și pe Părintele care mi-a zis: *"Să-l lase! Câți bețivi care se lasă de băut ai văzut? Poți să-i numeri pe degete!"*. Fata spunea că îi este milă de el, că va ajunge un mare bețiv și va dormi prin șanturi amărât ca vai de capul lui. Și ne-am rugat pentru el și s-a rugat și Părintele Arsenie că s-a lăsat de băut și de fumat și nu mai era nici rău ca înainte, ca un câine. Acum e foarte cumsecade. După 6 ani au avut o fetiță. (**Parashiva Anghel, Dejani**)

- Părintele ne spunea să nu ne împreunăm pe timpul sarcinii și alăptării, căci păcatele și obiceiurile rele ale părinților vor trece asupra copiilor. La doi tineri care au venit la Părintele, pentru binecuvântare în vederea căsătoriei, le-a spus că le dă binecuvântarea numai dacă sunt de acord să nu umble la numărul copiilor (să nu facă avorturi), care va fi doisprezece.

Odată, m-am dus la Părintele cu o femeie. Ea credea că are tenie, dar medicii nu i-au spus ce are. Părintele i-a spus: *"Dacă nu ți-au spus doctorii îți spun eu. Tu ai cancer. Du-te și pregătește-te de plecare căci Dumnezeu ți-a scurtat viața. Trebuia să ai 7 copii și nu ai decât unul".* Ea a recunoscut că are numai unul, dar a spus că și acela-i face neazuri. *"Nu-*

*ți face destul” i-a zis Părintele. „Pentru că în tribunalul pământesc, dacă omori pe cineva, trebuie să plătești cu viața... Dar tu nu poți plăti cele 7 vieți căci ai o singură viață. Ai să plătești dincolo în veșnicie, la nesfârșit. Du-te și pregătește-te de plecare!” A început a plânge și a spune că soțul e vinovat, că el a îndemnat-o. „Nu, tu ești vinovată. Tu nu trebuia să faci avort, chiar dacă te omora. Tu nu trebuia să faci asta.” În timp ce-i vorbea, Părintele era cu spatele la ea și picta în fața altarului. În gândul meu întrebam: „Părinte, de ce nu veniți jos să stăm de vorbă?”. Mi-a știut gândul, s-a întors și mi-a răspuns: „Nu pot să vin să stăm de vorbă căci trebuie să dau lucrarea asta gata. Vă spun de aici.” După un timp iar am avut gândul acela și iar Părintele mi-a răspuns: „Măi, ți-am spus că nu pot să vin, n-am timp.” (**Morar Gheorghe, Ucea de Sus**)*

- O femeie din Ucea de Sus, deși era credincioasă și știa că avortul este păcat, a hotărât să avorteze pentru că avea un bărbat care o bătea, era bețiv, era rău. În noaptea de după avort a avut un vis în care Părintele Arsenie (deși nu-l cunoștea) îi spunea: „Ce ai făcut Georgeta? Ce-ai făcut! Ține minte: decât să omori, mai bine să mori!”

După câteva luni a avut o dorință puternică de a-l vedea pe Părintele Arsenie și s-a dus la Drăgănescu. Când a intrat la el, Părintele i-a spus: „Ce ai făcut Georgeta? Decât să omori, mai bine să mori.” (**Pr. Ciprian Negrean**)

- ...Era în război. O femeie din Sibiu, Cătălina, a aflat că soțul ei a murit. A luat în brațe copilul și fugea cu el prin Sibiu. În pânțece avea alt copil. La un moment dat a văzut că era plină de sânge. O schijă îi omorâse și copilul din brațe. Deznădăjduită și descumpănită s-a dus și a avortat copilul din pânțece. Auzind apoi de Părintele Arsenie s-a dus și ea la Mănăstirea Sâmbăta. După Sf. Liturghie Părintele a ieșit și a strigat: „Cătălină, Cătălină, ce ai făcut! Știu că ți-a murit soțul și copilul. Ai fost încercată. Dar dacă-1 lăsați pe cel din pânțece... Ai omorât un copil cu care Dumnezeu avea un plan mare!”.

Vedeți că azi Irod e în fiecare familie. Noi îl judecăm pe Irod (și în colinzi) că a omorât copiii, dar îl acceptăm aproape în fiecare familie. Ne omorâm singuri copiii prin avorturi. Și omorâm aleși ai lui Dumnezeu. De aceea neamul nostru nu progresează. Când, după revoluție, am auzit că ăștia liberalizează avorturile, am zis: „Îi gata cu noi”. Zicea Părintele că *„din cauza avorturilor ne vor stăpâni țigani”*. Și printre ei sunt creștini. Da, creștini adevărați! Iar noi am ajuns „mai rău decât necredincioșii”.

(Pr. Petru Vanvulescu)

- Într-o duminică, când mergeam spre mănăstirea Brâncoveanu împreună cu surorile Elena și Olimpia și cu o fată din sat, Varvara, a apărut deasupra noastră o pasăre mare, a făcut trei ocoluri asupra noastră, văitându-se! Când am ajuns la mănăstire, monahul Sebastian ne-a spus că au un necaz mare: „L-au luat pe Părintele”. A fost dus (închis) în Cetatea Făgărașului. Aici a fost vizitat numai de preoteasa Ciocănelea, căreia Părintele i-a spus că o va ajuta și el când ea va trece dincolo.

Eu, văzând că diavolul face ce vrea și în mănăstire, mi-a slăbit credința și am plecat în lume, trăind ca orice necredincioasă. După aproximativ 20 de ani, sora Olimpia (atunci locuia în Victoria) a aflat că Părintele este la Biserica Drăgănescu, lângă București. A plecat acolo. Când a intrat și 1-a văzut a început a plânge. Părintele s-a apropiat și i-a spus: *„Degeaba plângi, că Dumnezeu încă n-a hotărât ce face cu criminalele”* (știa, fără să-i spună nimeni, că ea făcuse avorturi). Odată 1-a dus și pe soțul ei la Părinte, căruia i-a spus: *„Cu tine nu am ce discuta căci ești necredincios. Iar pe ea ai s-o pierzi”*. Olimpia a murit după 2 ani de cancer. Până să moară, ea tot timpul a făcut milostenie, a botezat și cununat, pentru a-și ispăși din păcate. A murit cu fotografia Părintelui pe piept.

...Am plecat și eu la Biserica Drăgănescu. Când am intrat în biserică (care era plină de lume), 1-am văzut pe Părintele în fața altarului, cu o lumină (aureolă) în jurul capului. Atunci m-am retras într-o strană plângând, căci nu eram vrednică să vorbesc cu el, cu toate păcatele mele. Nu ascultasem nimic din ce ne-a spus la mănăstire. Dar până la urmă m-

am resemnat și eram mulțumită și numai pentru faptul că puteam să-l văd. Când Părintele a trecut prin dreptul la fiecare, ajungând la mine, mi-a pus mâna pe cap spunându-mi: *„Tu ești mulțumită numai că mă vezi”*.

Cu toate acestea, am păcătuیت în continuare. Soțul, întorcându-se din străinătate, a adus medicamente cu care se putea întrerupe sarcina (mai aveam 5 copii). Am luat pastilele, am pierdut sarcina, dar m-am îmbolnăvit foarte rău. Am plecat la Părintele cu remușcări și plângând continuu. Acolo am așteptat de la ora 8 la 15. Nu ajungeam la Părintele și de frică și din cauză că erau mulți care intrau în față. Am zis în gândul meu: *„Și aici merge ca la comuniști, căci și Părintele ia pe cine vrea”*. Atunci Părintele m-a chemat la dânsul și mi-a zis: *„Da mă, așa merge, ca la comuniști. Și ce ai mă? Ești bolnavă?”*. *„Sunt bolnavă și sufletește și trupește”*. *„De ce ești bolnavă sufletește? Pentru că a murit Limpi? (eu îl judecam în gând pe Părintele de ce a lăsat-o pe Olimpia să moară). Cu capitoul Limpi ai terminat. Când vei trece dincolo vei ști de ce a murit. Și tu ești bolnavă, pentru cele trei pastile pe care le-ai luat. N-ai să te mântuiești dacă nu ai al șaselea copil în viață”*. *„Părinte, sunt bătrână, am 40 de ani și mă râde lumea”*. *„Dar când te-ai duce în iad nu te-a râde lumea?”*. Am început să plâng. *„Până la 43 de ani ai timp să faci al șaselea copil”*, mi-a spus la despărțire. Soțul nu vroia. Dar până la urmă am rămas însărcinată de 2 ori, pierzând însă sarcinile. La exact 43 de ani am născut însă o fetiță. La numai 6 săptămâni fetița- Maria - s-a îmbolnăvit grav. Când plângea își înghițea limba și nu mai putea respira. Se înnegrea la față. Făceam orice numai să nu plângă, totuși de trei ori a avut aceste crize. După un an am plecat la Părintele, care mi-a spus doar atât: *„Să nu o duci la doctor că o omoară”*. Era vineri. Duminică am fost la Mănăstirea Brâncoveanu, la izvorul Părintelui. Când am ajuns la izvor, nașa fetiței, Malcovici Elena, care o ținea în brațe, s-a împiedicat de o rădăcină de brad și i-a căzut copila din brațe. Am sărit repede să o iau de jos în brațe, căci știam că dacă începe să plângă își înghite limba. Dar fetița, cu lacrimi în ochi a zis *„Mamă!”*. Acesta a fost semnul că s-a vindecat căci atunci când

Începea să plângă nu mai putea vorbi și se învinețea. Acum are 22 de ani și n-a mai avut acele crize. (**Bălan Silvica** - Făgăraș)

- Era în mulțimea aceea de oameni și un preot din împrejurimile Făgărașului (din Drăguș), care a zis: "*Părinte, vreau să vă spun ceva între patru ochi*". Părintele Arsenie îi spune: "*Nu între patru ochi, ci tare mă, tare, că așa veți învăța unul de la altul. Zi mă, care-i baiul?*" Însă preotul a spus că nu poate să spună tare, la care Părintele Arsenie a spus "*Drumul, mă*", altfel spus, putea să plece dacă nu vroia să zică.

Desigur că omul venind așa de departe nu a mai avut ce să facă și a zis: "*Părinte, soția mea este foarte nervoasă de o vreme și nu știu ce să mă mai fac cu ea*". Atunci Părintele Arsenie îl întreabă: "*Chiar mă, nu ști de ce este așa?*". Preotul răspunde: "*Nu, Părinte*". Îl mai întreabă o dată Părintele: "*Chiar nu știi mă?*". "*Nu, Părinte*". Atunci Părintele Arsenie îi spuse: "*Ba știi, mă!*". După aceea a făcut o paranteză și s-a adresat mulțimii din biserică, zicând: "*Măi oameni buni, eu aș putea să vă vorbesc în termeni medicali, dar nu o să înțelegeți toți, de aceea o să vă vorbesc în termeni populari, să mă înțeleagă toată lumea*". Părintele a mai spus apoi un lucru extraordinar și anume că „*nu e rușinos să se vorbească despre lucrurile firești oriunde s-ar afla omul, dar a face lucruri împotriva firii, acela este lucru rușinos*”, și a continuat zicând preotului: "*Mă, este adevărat că în lipsa ta, dar cu acordul tău, a venit cineva și i-a legat trompele ca să nu mai poată face copii.*" Și a adăugat: "*Știi tu ce urmări asupra psihicului femeii are loc când se săvârșesc astfel de lucruri?*", și a continuat să spună lucruri de-a dreptul uimitoare la adresa sănătății psihice și fizice asupra acestor femei, care recurg la aceste anormalități. După ce a ascultat ce a spus Părintele Arsenie, preotul a întrebat: "*Ce să fac Părinte? Să o spovedesc și să o împărtășesc?*", de unde Părintele îi răspunde "*Da mă, dar nu tu; un altul să o spovedească și să o împărtășească*".

O tânără în vârstă de 19-20 de ani, avea în mâna ei două fotografii cu doi tineri și a încercat să spună ce este cu aceștia din fotografie. Părintele

Arsenie i-a spus: *"Lasă, mă, nu-mi spune tu..."* și a adăugat: *"Așa-i că pe ăsta - arătând către una din cele două fotografii - îl vor ai tăi și că îi place să bea?"*. Fata i-a răspuns că da, iar Părintele a adăugat: *"Lasă-l mă tu pe ăsta, ia-l pe ăsta - arătându-1 pe celălalt din fotografie - pentru că și părinții tăi, până la urmă, vor zice ca tine"*. Fata a dat să plece, dar Părintele i-a spus: *"Stai, mă!"*. Fata s-a întors, iar Părintele privind-o de sus până jos și de jos până sus, i-a spus: *"Mă, înainte ca să te măriți, să-i spui viitorului tău soț că nu poți să faci copii"*. Fata îi răspunde: *"Ba pot Părinte"*. Părintele îi repetă: *"Ba nu poți mă, și știi de ce nu poți?"*. Fata răspunde că nu știe. Părintele îi zice: *"Mă, tu lucrezi în mediu cu raze Röntgen (X), așa-i mă?"* „Da, Părinte”, îi răspunde fata. Părintele adăugă: *"D-aia nu poți mă, că tu ești iradiată"*.

Când Părintele Arsenie a ajuns în dreptul unei femei tinere din Făgăraș, femeia a început să plângă în hohote și i-a spus Părintelui că are mari necazuri cu soțul ei, Nicolae G., și nu știe ce să mai facă cu el. Părintele a întrebat-o dacă nu are o fotografie cu el. Femeia i-a dat Părintelui fotografia cu soțul ei, dar nu a îndrăznit să spună Părintelui mai mult, de rușine (soțul acestei femei era homosexual). Părintele, privind fotografia, a zis cu glas tare: *„Mă, pe ăsta se dărmă zidul, lasă-l mă!”*. Femeia a divorțat de el la scurt timp.

O mamă s-a dus cu fiul ei, care avea în jur de 18 ani, la Părintele Arsenie. Când femeia s-a aflat în dreptul Părintelui, a început să-și laude copilul și a zis: *„Părinte, am un băiat cuminte, nu bea, nu fumează, nu are treabă cu fetele. Este un băiat foarte cuminte!”* Părintele, privindu-1, a zis cu un glas domol, zâmbind: *„Da mă, îi cuminte”*, apoi a adăugat tare să audă toată lumea: *„Mă, nu mai preacurvi cu mâna, mă!”*, lăsând-o blocată pe biata femeie și pe copilul ei.

Un coleg de serviciu, Radu C., s-a dus la Părintele Arsenie pentru că avea mari probleme cu soția lui, fiind foarte nervoasă. Și i-a spus Părintelui Arsenie că nu știe ce să mai facă cu ea. Părintele îi spune: *„Mă, câți copii aveți?”*. Colegul îi spune: *„Unul Părinte, că viața îi grea și nu am cu ce să-i cresc”*. Părintele i-a spus imediat: *„Mă, nu unu-doi, ci patru-*

cinci copii să ai mă, ai înțeles?!". Omul a plecat supărat fără să spună un cuvânt, și când a ajuns în dreptul ușii bisericii să dea să iasă afară, Părintele i-a strigat tare: *„lasă mă copiii să vină, nu unu-doi, ci patru-cinci mă, că ducă nu va înnebuni, mă. Să ții minte ce ți-am spus!"*. Desigur că acest avertisment 1-a îngrozit. Ajuns acasă, i-a spus nevastei ce i-a spus Părintele. Astăzi, au cinci copii, iar soția lui este cât se poate de liniștită, de calmă, se înțeleg foarte bine și au și cu ce să îi hrănească pe copii. Au tot ce le trebuie.

Doi ingineri, soț și soție din fabrica unde am lucrat și eu, au divorțat din vina părinților lui. Când 1-a văzut pe Părintele Arsenie, femeia (Elena G.) a început să plângă și să-i spună de situația ei, că a divorțat de soțul ei din vina socrilor și ca are și o fetiță și nu știe ce să facă. Părintele Arsenie îi spune, zâmbind: *„Lasă, mă, nu mai plânge, că după 7 ani, vă veți împăca"*. Nu știu dacă inginera 1-a crezut sau nu pe Părintele Arsenie, pentru că 7 ani, nu sunt 7 zile sau 7 săptămâni, sau 7 luni, ci ...7 ani. Cert este că exact la 7 ani s-au împăcat, au mai făcut un copil, iar astăzi trăiesc în pace și bună armonie. (**Bogdan Juncu** - Făgăraș)

- Părinții mei s-au căsătorit cu binecuvântarea Părintelui Arsenie, dar timp de 2 ani n-au avut copii. De aceea, s-au dus și i-au spus Părintelui că dacă ar ști că nu pot avea copii, atunci ei ar dori să ducă o viață curată, cum zicea și pravila Părintelui (*„binecuvântată e numai zămislirea de prunci"*). Părintele însă le-a zis: *„Nu mă, Dumnezeu să vă binecuvânteze căsătoria cu copii"*. A rămas apoi însărcinată, dar se simțea foarte-foarte rău. S-a dus la Părintele la Sâmbăta, iar Părintele i-a spus: *„Suferă și tu, că și suferința asta are un rost"*. Când a ajuns la maternitate, din cauza complicațiilor, au venit să o consulte un medic și o asistentă și s-au mirat foarte tare: *„Extraordinar, cum de ai rămas însărcinată!"*. Așa am apărut eu pe lume. Îi datorez viața Părintelui Arsenie și de aceea am curaj să mărturisesc despre el.

O femeie din orașul Victoria (lângă Făgăraș) era foarte rău bătută de soțul ei pentru că mergea la biserică. Soțul era propagandist de partid și

probabil avea neplăceri la serviciu. Femeia mergea pe ascuns la mănăstirea Sâmbăta de Sus de unde se întorcea cu niște saci de urzici, pentru a nu da de bănuț unde fusese. La un moment dat, soțul ei și-a dat seama de unde vine și, după o bătaie strașnică, a trântit-o și s-a repezit la ea cu un cuțit ca s-o omoare. În disperare, femeia 1-a strigat în gând pe Părintele și în acel moment, soțul a încremenit cu cuțitul în mână deasupra ei. Când s-a dus la Părintele, i-a povestit toate cele întâmplate iar Părintele i-a răspuns: *“L-am tot lăsat, dar când am văzut că depășește măsura, am zis <Până aici!>”*(**Maica Adriana - Schitul Cornet**)

- Au venit doi concubini la Părintele să-1 ispitească, întrebându-l dacă se potrivesc. Le-a spus Părintele: „ *Mă, tu du-te la soția ta, că ai patru copii. Iar tu du-te la soțul tău, că ai trei copii*”. Au rămas aceia uimiți: De unde știe!? (**Pr. Nicolae Boboia**)
- În 1939 mă aflu la Mănăstirea Brâncoveanu, de Izvorul Tămăduirii. Văd și acum acea scenă când o femeie își ducea în brațe copilul handicapat, apropiindu-se de Părintele Arsenie. Părintele, înainte de a o întreba cum o cheamă și de unde este, i-a zis: „*Ei, ce să-ți fac maică dragă. Ai zămislit acest copil în noaptea de Paști. Așa este?*”. „Așa” a zis femeia.

Acum, când familia este atât de discreditată, când, ca și Sf. Apostol Pavel, putem spune că ne e și rușine a grăi despre aceasta, mă gândesc: Oare n-a lăsat Părintele Arsenie în nimeni acest duh al muștrării, care să ne aducă aminte de justiția divină, de pedeapsa divină pentru cele ce se întâmplă azi? Căci spune înțeleptul Solomon: *„Când nu mai există vedenie de prooroc, poporul acela se pustiește”*.

Când poporul Israel, din cauza căsătoriilor cu femeile străine, era în pericol să-și piardă rădăcina, sămânța și numele, Ezdra a chemat poporul la pocăință și rugăciune și au făcut un nou legământ. La fel, singura salvare a neamului nostru ca să rămână cu nume, cu sămânță și cu rădăcină, este reșezarea sfințeniei familiale. Nici o problemă nu 1-a preocupat mai mult pe Părintele Arsenie ca sfințenia vieții familiale. De aceea, mi-aș îngădui, în numele Părintelui Arsenie, să încercăm un

legământ către Dumnezeu, să încercăm reabilitarea vieții noastre familiale. Avem obligația să nu lăsăm țara calomniată prin prostituție și înjosiri ale familiei. Așa cum Ezdra a rupt legăturile cu femeile străine, să rupem și noi orice legătură cu toate cele străine de familie (avorturile, întreruperile de sarcini, divorțurile, toate cele ce au compromis familia) și să o facem prin legământ (cum a făcut Ezdra), aici la mormântul Părintelui Arsenie. **(Pr. Ioan Sabău)**

Sfaturi și îndemnuri ale Părintelui Arsenie

- *Pe cei necununați să nu-i împărtășești.*
- *Părul pe ochi la băieți și fete le strică și mintea.*
- *Copiii - școlari să se culce la ora 10 (22) seara și să se scoale la ora 5 dimineața, ca să poată învăța. Și să se ferească de prietenii rele. [numai în timpul somnului dintre orele 22-24 organismul uman produce un hormon de creștere și refacere a celulelor. Când dormim în afara acestor ore, celulele (și organismul întreg) se odihnesc, dar nu se repară, nu se refac. Rezultatul: cei ce nu dorm între 22-24, îmbătrânesc mai repede și nu au detentă (spontaneitate) fizică și mentală]*
- *Cine face curte nu face carte;*
- *Onania are urmări foarte grave.*
- *Tinerele fete, după 20 de ani să se căsătorească, să nască copii, căci ispitele mari sunt. Singurătatea nu e bună: și o fată poate cădea ușor.*
- *Examenele se iau mai ușor în stare de înfrânare, de castitate, pentru că se convertesc mai ușor energiile în inteligență. Se știe că marii savanți își convertesc, endocrin, energia lor aproape total și nu au avut nevoie de femeie.*
- *Căsătoria e sacul cu păcate, mărită-te și ia-1 în spate.*
- *În timpul sarcinii, mama să nu stea în fum și să nu ia medicamente.*
- *Dacă nu-i dă pace la copil în vremea sarcinii, copilul va avea precocitate sexuală.*
- *Decât cancer mai bine copii. Iobagii aveau câte 16 copii. Și erau slugi!*

- Copiii născuți numai după distracții și destrăbălări au ieșit răi.
- Copiii nefăcuți strică pe cei făcuți.
- Cei care opresc copiii de la credință sunt osândiți mai rău ca sinucigașii.
- Dacă nu poți vorbi cu copiii despre Dumnezeu, vorbește cu Dumnezeu despre ei.
- Căsătoria-i pentru mântuire și prunci, nu pentru plăceri și desfrânare.
- Din cauza avorturilor ne vor stăpâni ȋiganii.
- Tinerii să se mute de la bătrânii care le strică casa.
- Pantalonii la femei - mult mai grav ca lipsa de basma la rugăciune.
- Abstenența sexuală dă vigoare, dar din când în când, rar, trebuie soții să se împreuneze, în afară de posturi (St. Ap. Pavel). Femeia (luată din bărbat) are nevoie de completare endocrină, prin contact, de la bărbat.
- Vrei copii puțini? Nu lăsa bărbatul să se atingă de tine. Însă, ca să puteți face lucrul acesta, trebuie să vă înfrânați cu postul, iar eu zic cu foamea. Căci trupului acestuia de noi nu-i pasă dacă ne bagă în focul iadului. De aceea ar trebui ca nici nouă să nu ne pese de poftele lui, ci să le mai ucidem cu postul.
- Femeia e necesar să fie căsătorită, de la vârsta împlinirii fiziologice, după 20 de ani. Pentru menținerea sănătății are nevoie de combustibil masculin, care se poate obține numai în viața conjugală, legală civil și bisericește; ce se face prin desfrânare este spre pedeapsă. Femeile care nu primesc combustibil masculin, fie din lipsa căsătoriei, fie că se abțin de la raporturi conjugale, ajung la anxietate (stare de neliniște, de așteptare încordată, însoțită de palpitații, jenă în respirație etc, întâlnită în unele boli de nervi), nevroze, idei de sinucidere, agresivitate etc. Acestea pot fi și efecte ale văduviei forțate (moartea prematură a soțului) sau ale sterilității.

Catolici, greco-catolici, sectanți, legionari

„Sectanții sunt proorocul mincinos”

Catolici

- Eu eram catolică, dar Părintele Arsenie avea un chip, o înfățișare, ceva aparte de lume și mi-a intrat la inimă. Nu pot sta fără fotografia lui. Nu m-am spovedit la Părintele Arsenie, nu i-am cerut ajutorul niciodată, dar odată am vrut să fac un lucru rău și el m-a oprit. Când spunea predica părea că îmi spune numai mie. Ziceam: *„Doamne, oare știe ce am eu în gând să fac?!”*. Am venit acasă plângând. Aveam de gând să fac o prostie, dar n-am mai făcut-o. Mă tot întrebam cine i-a spus și de unde știa ce am eu în gând să fac? (**Murar Maria**, 77 ani, Arpușu de Sus)

Greco – Catolici

- Aici în Copăcel, copăcenii noștri nu știu mai nimic despre Părintele Arsenie. În vremea aceea Copăcelul era în marea majoritate greco-catolic și Părintele nu primea pe greco-catolici și pe catolici. Zicea: *„Mergeți la Voila, la biserica voastră, la preoții voștri”*, chiar dacă oamenii se duceau de dragul lui. Părintelui nu puteai să-i spui că ești altceva decât ești, că te știa cine ești.

În '48 când a fost *revenirea* (greco-catolicilor la ortodoxie), Părintele a fost trimis la Alba Iulia. Acolo, în biserica aceea, unde erau adunați și catolicii și ortodocșii, el a fost trimis ca delegat de la Sibiu. S-a încins acolo o ceartă de nu se mai înțelegea om cu om. Ai noștri (ortodocșii), căutau să-i lămurească, ceilalți se opuneau și bineînțeles a ieșit un scandal mare în Biserică.

Părintele parcă nu avea nici un cuvânt să-i lămurească. A ieșit afară din biserică, și nu departe era o pădure și a chemat lupii din pădure, și a început să-i mângâie, așa cum Daniil îi mângâia pe lei. Și cineva a zis „

*Măi, Părintele ăsta Arsenie a chemat lupii din pădure?! Ia vedeți, ce face acolo?”. Și când au ieșit din biserică a început să-i mângâie și a zis: „Măi, și cu lupii ăștia mă înțeleg, numai cu voi nu mă pot înțelege” și din clipa aceea imediat s-a schimbat atmosfera. Părintele și-a spus cuvântul și revenirea n-a mai fost cu probleme. (**Pr. Ioan Ciungara, Copăcel**)*

- Erau greco-catolici atunci, dar care simțeau ortodox. Foarte multă lume din sat de aici mergea acolo la mănăstire pentru că era ortodoxă. La început nu i-a primit la împărtășanie pe greco-catolici, dar le-a dat binecuvântare ca să meargă să ceară aprobare de la vlădică, de la episcop, ca să fie împărtășiți. Și a venit Mitropolitul Bălan și a spus că se pot spovedi și împărtăși. (**Greavu Toma, 55 ani**)

Sectanți

- Zicea să nu ne prindem mintea cu sectanții pentru că nu putem să reușim cu ei, căci sunt atât de înrăiți încât: „ *Mie, au sărit și mi-au rupt cartea*”. Părintele a hotărât să le argumenteze din Biblie și ei dacă au văzut că nu pot să-i răspundă au sărit să-i rupă cartea. (**Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus**)
- Pocăiților le spunea că, dacă nu cred în Iisus Hristos, în Maica Domnului și în Sfânta Cruce, vor merge în iad cu Biblia în mână! (**Cismaș Eugenia, 78 ani, Făgăraș**)
- Părintele Arsenie zicea: „*sectele sunt proorocul mincinos*”. (**Nelu Bica, 76 de ani**)
- Despre sectari ne-a zis să nu ne legăm, să-i lăsăm în pace, că vor da socoteală. (**Morar Gheorghe, Ucea de Sus**)
- Niște oameni din Viștea 1-au invitat pe Părintele să facă vecernia în Viștea de Sus. Erau mulți sectari acolo. Când a ajuns acolo, Părintele a zis: “*Dar ce văd aici? O mulțime de persoane care nu-și pot face Sfânta Cruce. Să iasă toți afară!*”. Încet-încet, deși se codeau, au ieșit. Le-a spus Părintele: “*Eu vă cunosc pe voi căci aveți pecetea satanei pe frunte și vă arăt cu degelul*”. După ce au ieșit toți, Părintele și-a rostit cuvântul. (**Beleaua Ileana, Recea**)

- Părintele Arsenie nu-i suferea pe pocăiți. Odată a stat mai mult de vorbă cu unul din ei și apoi ne-a spus: „ *Câte i-am spus. Pe aici a intrat, pe aici a ieșit. N-a ținut nimic minte din toate ce i-am spus*”.

Într-o zi de “Duminica Ortodoxiei” Părintele vorbea despre Cruce, despre icoane și altele. Erau și doi pocăiți în acea mulțime venită din toată țara care spuneau că icoanele sunt chipuri cioplite și că e păcat să te închini lor. Erau departe de Părintele, dar acesta a strigat: “*Tu, ăla de acolo. Taci din gură că-ți cos gura cu drotul!*”. Și a continuat a vorbi despre icoane. Aceia iar au comentat între ei, iar Părintele a zis: “*Mă, n-ați înțeles? Vă cos gura cu drotul!*”. Aceia au înțeles că despre ei este vorba și au plecat. Erau din Urăguș. Celor ce se uitau după ei le-a spus: “*Nu vă mai uitați după ei că și pe voi vă voi vedea în curând umblând pe alte cărări*”.

Când Părintele era Încă la Mănăstirea Sâmbăta, sora mea, Leana, vroia să se pocăiască. M-am dus la ea să o conving să vină măcar o dată la mănăstire, dar n-am reușit. I-am spus Părintelui și mi-a zis să mă rog pentru ea: “*O să mă rog, dar rugați-vă și dumneavoastră, căci n-aș vrea să o văd la pocăiți*”. Dar a venit securitatea și 1-a luat pe Părintele. Eram tare supărată. Părintele însă nu m-a lăsat. Erau în Recea doi bătrâni, soț și soție, cu numele Niculici. Bătrânul a fost nebun, dar Părintele Arsenie 1-a făcut sănătos. În fiecare duminică și sărbătoare luau pe băiatul lor și mergeau cu căruța la mănăstire. Iar femeia a visat că s-a dus Părintele Arsenie la ea și i-a zis: “*Marie, să te duci la sora Leana a lui Comșa din Recea și la sora Victoria a lui Floca, să le chemi la mănăstire*”. Și s-a dus și le-a spus că duminică ei merg la mănăstire și să-i aștepte în capul drumului să-i ia cu ei în căruță, că așa a spus Părintele Arsenie. Victoria n-a venit în acea duminică, ci mai târziu. Sora Leana însă s-a dus și, deși nu era Părintele Arsenie acolo, așa o dragoste a prins de mănăstire, că mergea mereu. A fost și la biserica din Drăgănescu. Nu-l cunoștea pe Părintele, iar Părintele nu mai lăsa pe nimeni să vină din cauza securității. Dar când a ajuns acolo, chiar Părintele i-a deschis ușa și i-a zis: “*Hai soră Leană în biserică*” și a stat de vorbă cu ea. A devenit sora Leana foarte

credincioasă. Ținea toate posturile și nu lipsea de la biserică în nici o duminică și sărbătoare. Era cu frică de păcat și se ruga pentru fetele ei. Era prezentă oricând era ceva de făcut pentru biserică. Le-a întors și pe pocăite, care deși nu merg la biserică, nu mai merg nici la pocăiți. A murit la 88 de ani.

Era la noi unul Toader, căruia Părintele i-a zis că are în pod niște cărți de la pocăiți și să le dea jos, să le distrugă. Toader a recunoscut că are într-adevăr aruncate prin pod acele cărți. Apoi Părintele i-a zis că, drept răsplată că 1-a scăpat de acele cărți, să-1 ducă duminică la mănăstire pe vecinul lui Gheorghe. Acesta era un om gras care mereu spunea că el este un om tare, puternic. Cu greu a reușit Toader să-1 ducă pe Gheorghe la mănăstire. După Liturghie, Părintele a ieșit din biserică și i-a luat pe cei doi, ducându-i spre lacuri până au ajuns lângă un bolovan rotund, foarte mare și i-a spus lui Gheorghe să-l ridice. N-a reușit nici împreună cu Toader, nici măcar să-l miște puțin din loc. *„Păi întoarce-1 măi, dacă ești așa de tare”*, zice Părintele. Apoi s-a aplecat și 1-a întors el. Lui Gheorghe i s-a făcut frică când a văzut. *„În primul rând să te rogi la Dumnezeu și nu să spui că ești tare”*, i-a zis Părintele. *„Să ai credință tare!”* (**Paraschiva Anghel, Dejani**)

Legionari

- Eu am fost martor cum Părintele Arsenie le transmitea și le dădea traistele acestea pline cu alimente pentru cei din munți.[...] Am asistat la convorbirile de pe malul lacului dintre Părintele Arsenie și cei parașutați prin anii aceia din Germania, care veneau să organizeze rezistența românească. Cred că printre ei era și Vică Negulescu, cel care a scris de curând o carte și nu spune că Părintele Arsenie era legionar cumva. Nu! El o făcea în numele credinței creștine și în numele datoriei lui îi ajuta pe cei persecutați. (Amintirile Mitropolitului **Antonie Plămădeală**, Ed. Cum, București, 1999)

- Odată a venit la Părintele un partizan, dintre aceia care au opus rezistență comunismului în munți, și i-a spus Părintelui: *"Părinte ce să fac? Să mă duc cu pușca în munți sau nu?"*, la care Părintele îi spune că nu poate lupta cu două arme: ori cu pușca, ori cu crucea. **(Gheorghe Silea, 45 ani, Sâmbăta de Sus)**
- Le da sfaturi la tineri să se ducă să-și facă datoria pe front. Partizanilor care s-au împotrivit regimului comunist le spunea însă că nu puteau să fie și cu crucea și cu arma în mână. Ei erau și cu Dumnezeu, dar erau și cu arma. Unii ascultau, alții nu ascultau. **(Ierod. Ieronim Coldea)**
- Despre legionari spunea că-s oameni credincioși, dar prea se jură; acesta era „salutul” lor: „Jur!” Juratul este un păcat. **(Paraschiva Anghel, Dejani)**
- Cunosco pe cineva care s-a dus la Părintele să-i dea binecuvântare să meargă în munți, și Părintele i-a spus: *„Nu lupta cu două arme, ori cu pușca ori cu crucea”* și a lăsat acela crucea și s-a dus în munți. **(Pr. Ioan Sabău, 89 de ani)**

Sfaturi și îndemnuri ale Părintelui Arsenie

- Numai sila unei prigoane peste tot pământul împotriva creștinilor îi va hotărî să lase la o parte orice vrajbă confesională și să fie una, cum au lost la început. Nu vor scăpa de sub tăvălugul urgiilor istoriei până nu vor veni și la mintea aceea să asculte și să îplinească, măcar la sfârșit, rugăciunea cea mai de pe urmă a Mântuitorului în lume. Poate că în vremile acelea abia vor mai fi creștini, dar oricâți vor rămâne, aceia trebuie să treacă peste ceea ce ar fi foarte bine să treacă creștinătatea vremii noastre și să fie una. Primejdia comună s-a arătat în lume, unirea creștinătății întârzie Doamne, până când?

- Se vorbește de unirea Bisericilor, deci de ajungere la sobornicitate. La sobornicitatea Bisericii ajung cei ce renunță la confesionalitate... Tendința Papei de a atrage în același staul pe toți creștinii nu se va realiza

niciodată. Papa nu va ajunge niciodată la o turmă și un Păstor în staulul Romei, deoarece Biserica are un singur Păstor: Iisus Hristos.

- *Sectarii au provocat o libertate catehetică care-i duce la erezie.*
- *Diavolul știe și el Scriptura, însă diavolește, deoarece mintea lui fiind nebună, strâmbă înțelesul oricărui cuvânt, de vreme ce el nu stă în adevăr, ci în minciună.*
- *Dracii nu au putere asupra creștinului ortodox, botezat după rânduială, în Biserică. Botezul pocăiților (de tot felul) este lepădare de primul botez drept și e păcat.*
- *Nu da cu bâta în viespele sectare.*
- *Ba unii vor ajunge ca, cu ajutorul demonilor, luându-se după amăgiri satanice, să pogoare chiar foc din cer amăgind chiar și pe sfinții adevărați. Aceștia sunt mucării de azi, din mijlocul vostru, adică sectarii, care atunci când vor fi lepădați de dreptul Judecător vor zice: "Doamne nu am făcut minuni în numele Tău? Nu ne-am închinat noi Ție?" La toate acestea Dumnezeu le va răspunde: "Duceți-vă de la Mine blestemaților fiindcă nu vă cunosc pe voi"*

Dacă vreți preoți buni, nașteți copii creștini

- *Au venit odată niște studenți de la teologie la Părintele Arsenie la Sâmbăta: „Părinte, ieșim și noi preoți dacă Dumnezeu ne va rândui. Cu ce putem noi să demonstrăm la lume că există Dumnezeu?”. A zis Părintele: „Foarte bine, bună întrebare, dar să-mi răspundeți voi mie cu ce demonstrați că există Dumnezeu”. S-au apucat, au luat după Scriptură, nu răzbeau nicicum; i-a lăsat Părintele până seara și n-au putut să spună răspunsul perfect. La care Părintele Arsenie le spune așa: „Mă, prezența voastră trebuie să demonstreze existența lui Dumnezeu, când te vede lumea pe tine, să zică că există Dumnezeu”. Mai zicea Părintele Arsenie: „Dacă vezi un preot beat în șanț, ridică-l și du-l acasă și a doua zi du-te și te spovedește la el, că harul nu i se ia”. (**Gheorghe Silea**, 45 ani - Sâmbăta de Sus)*

- Eram la școala normală când 1-am cunoscut pe Părintele Arsenie. Ne ducea în pădure și acolo ne adunam mulți studenți, printre care multe fete care astăzi sunt starețe de mănăstiri. Trăiam o viață foarte frumoasă. Părintele Arsenie zicea atunci când se duceau femeile la mănăstire: *„Măi Mărie, de ce nu te duci la biserică în satul tău?”*; *„Apoi vezi Părinte, părintele nostru mai pipă, mai bea, nu-i ca dumneata.”*; *„Ai copii, ai fete măritate; să te duci și să spui la fetele tale să zămislească copii care să se facă preoți așa cum vă place vouă”*.

Părintele Arsenie ne spunea și căuta să spună la lume și la tineret, că atunci când se căsătoresc e un moment mare. Spunea: *„Măi, nu rasism, nu sângele albastru trebuie urmărit, ci să naștem copii creștini”*. Eu am fost în 1985 în America și când am văzut biserica lui Satan am rămas uimit: iată că satanismul e o realitate. De aceea nu mai avem nici preoți.

(Pr. Dâmboiu Victor, Râușor)

- Părintele dădea sfaturi de conviețuire conjugală creștinească, sfaturi de moralitate, de lăsarea poftelor rele, de felul cum trebuie aduși copiii pe lume: în credință și în rugăciune. Le spunea oamenilor: *„Dacă vreți să aveți preoți buni, aduceți pe lume copii buni, din care să iasă preoți buni”* **(Pr. Ioan Sofonea)**
- Pe cei ce furau îi descoperea; pe femeile vopsite le certa; pe fumători îi oprea de la fumat; pe preoții care fumau îi certa aspru și le zicea: *„Voi sunteți purtători de Hristos că vă Împărtășiți și-L aveți pe Hristos în voi, și voi îi puneți lui Hristos țigara în gură. Foc îi dați lui Hristos, foc vă va da și El vouă!”* **(Ierod. Dometie - Mân. Brâncoveanu)**
- Părintele ne-a spus așa: *„Eu am fost pictat în pântecul maicii mele, fiindcă mama mea când o văzut că-i însărcinată s-a uitat la icoana Maicii Domnului și a zis: „Maica Domnului, eu doresc acest copil să nu-mi fie pentru mine, ci să-ți slujească ție; pentru tine Doamne”. Ea mergea în câmp la sapă și vedea înaintea ei, la sapă, cum săpa, icoana Maicii Domnului la care s-a închinat. Tot timpul ea vedea*

icoana aia. Mama a pictat icoana Maicii Domnului în sufletul ei și eu am ieșit pictor. Am fost pictat din pântece!”. Și mai spunea Părintele: „De ce nu faceți și voi femeilor așa, să vă rugați la Dumnezeu cât sunteți însărcinate, să citiți Visul Maicii Domnului, să citiți cărțile bisericești? Apoi, dacă nu faceți rele, vă iese și copilul așa cum îl doriți”. (**Miloșan Vionela**, Recea, 71 ani)

- Odată mi-a spus: „Măi, să nu cumva să judecați pe preoți, căci cei ce judecă pe preoți ajung la judecata lui Dumnezeu. Și ei greșesc, și ei sunt oameni. Dacă zice cineva ceva rău de preoți, să mă dai exemplu pe mine...”.

„Bate-voi păstorii și se vor risipi oile”. Biserică fără preoți nu există și nici preoți fără Biserică. (**Morar Gheorghe**, Ucea de Sus)

- Soția Părintelui Răduleț era însărcinată cu Anișoara care acum e la facultate și i-a arătat fotografia cu părintele și zice Părintele Arsenie: „Mă, ce smerenie. Ceilalți preoți care slujesc la Sfântul Altar l-ar mânca!”. (**Ana Rițivoiu**, Sibiu)
- M-am dus ca preot și m-a întrebat: „Tu de ce nu ai barbă”. „Părinte, sunt preot tânăr și...”. S-a uitat la mine (era multă lume) și a zis: „Nu-i nimic, o să-ți lași tu”, și mi-a arătat așa trei degete, le-a înclinat spre mine. Și exact după 3 luni a murit tata, și atunci a trebuit să-mi las barbă. Și am ținut canonul ăsta de atunci, și dacă voi fi preot, voi fi preot cu barbă, că așa e rânduiala.

Părintele a spus unui preot din Voivodeni: „Măi, puțini preoți sunt ca tine!”. Acest preot nu exagera cu nimic, nu slujea decât numai în duminici și sărbători și avea așa o vorbă așezată și un pas așezat. Pe omul ăsta eu așa 1-am știut 40 de ani cât am fost împreună. El a fost lăudat de Părintele Arsenie, pentru felul lui așezat, domol; niciodată nu se grăbea, nici la pas, nici la vorbă, cu un echilibru moral deosebit.

L-am întrebat pe Părintele, ca preot, despre acele dezlegări ale Sfântului Vasile și mi-a spus: „Tu să nu le faci! Tu cunoști pe preotul din Hârseni, Nicolae Țeposu, care zice: «Părinte Arsenie, eu citesc dezlegări și am succes... vin creștinii la mine ...». Măi, nu le mai citi, că nu-s pentru tine,

lasă, să le citească călugării: «Nu Părinte, eu nu mă pot lăsa». Măi Nicolae, are să te bată Dumnezeu, diavolul are să vină asupra ta. Nu m-a ascultat și vezi cum l-a bătut diavolul, soția l-a părăsit, familia s-a destrămat, copiii l-au părăsit în parohie, i-a stricat diavolul viața de preot”. Zic: „Părinte, dezlegările acestea sunt puse în Molitfelnic. Explicați puțin taina asta, de ce totuși dacă poți să-l ajuți pe om, să nu-l ajuți?” Și iată ce mi-a spus: „Dacă Dumnezeu vrea să îndrăcească pe cineva, lasă să rânduiască Dumnezeu ce va fi cu el, nu trebuie să te amesteci tu în planurile lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu așa vrea să-l mântuiască pe omul acela”. Biserica Romano-Catolică a canonizat o îndrăcită pentru munca ei cu ispitele timp de o viață, lucru care a stârnit uimire în Răsărit. Părintele așa spunea: că Dumnezeu, dacă vrea pe cineva să-l îndrăcească, să-l chinuie, știe pentru ce. Păcatul poate să vină și de 1a al șaptelea neam.

Dacă cineva mergea cu un copil bolnav, un necaz, îi spunea: „Păi da, uite, păcatul ăsta l-a avut stră-străbunicul și va trebui plătit de 7 generații”. Sau păcatul merge până la al 7-lea neam, cum spunea Părintele. Părintele spunea că diavolul stă liniștit acolo ca un trântor într-un stup; dacă te duci cu bățul și zgândări acolo, albinele vin asupra ta; și bineînțeles că, dacă nu-l lași în pace, și-l pomenesti în dezlegările acestea, și nu ești bine pregătit sau nu e familia bine pregătită, nu e bine și nu e potrivit. (Pr. Ioan Ciungara, Copăcel)

Sfaturi și îndemnuri ale Părintelui Arsenie

- Vine timpul, și e foarte aproape, când toți preoții vor repara bisericile, iar alții vor construi altele noi, dar nelucrând ei la sufletul omului, vor rămâne bisericile goale, cucuvelele vor cânta într-însele. Roadele slăbirii în dreapta credință a teologilor în facultăți și seminarii vor fi preoții, care vor fi și mai slabi ca învățătorii lor; mai ales în Transilvania ortodoxia aproape că va dispărea, ultima redută va fi Sibiul, dar va cădea și acesta. Dumnezeu nu forțează mântuirea nimănui. Cine are minte să ia aminte.

- *Fraților, ascultați de Biserică, fiindcă cei ce ascultă de preoții ei, așa cum sunt, de Dumnezeu ascultă.*

Maica Zamfira

„Sunt însurat și am copii, unii chiar mai bătrâni decât mine!”

- Într-o duminică, când la Drăgănescu slujea Părintele Bunescu, iar Părintele Arsenie era în altar (citea pomelnicele și era fără haine preoțești, neavând voie să slujească), a intrat în biserică Maica Zamfira. Atunci, o femeie din acel sat a zis către alta tot din sat: „A venit și nevasta pictorului”. După slujbă, Părintele a zis, pentru cele două femei, dar și pentru mine care auzisem vorba lor: „*Măi, eu sunt călugăr și sunt așa cum m-a făcut mama*”. (**Bălan Silvica** - Făgăraș)
- Într-o zi a venit la dânsul o fată cu gând să-l ispitească, dar Părintele îi zise: „*Tu, fată, văd că îți cauți mirele, dar pregătește-te că e pe drum și vine să te ducă*”. Și după câteva zile i-a venit mirele (moartea) și a dus-o. (**Ierod. Dometie**-Mân. Brâncoveanu)
- A fost întrebat odată de cineva dacă este căsătorit și el a răspuns: „*Da, sunt însurat și am copii, unii chiar mai bătrâni decât mine!*”(**Pr. Ioan Sabău**, 89 de ani)
- Maica Zamfira l-a ocrotit foarte mult pe Părintele Arsenie. (**Gherghe Silea**, 45 ani -Sâmbăta de Sus)

Alte mărturii despre darurile și sfințenia Părintelui Arsenie

- Tatăl meu povestește că într-o duminică dimineța a pornit, împreună cu încă cineva, spre mănăstirea Sâmbăta de Sus, cu bicicletele; însă drumul este lung și greu din satul său natal, Hârseni. Plecaseră și cam târziu de cum procedau de obicei și sperau să ajungă măcar la predică. Din satul Lisa, urcușul fiind și mai greu, aveau tendința de a renunța, însă simțeau un îndemn să se silească încă. Părintele terminase Sfânta Liturghie și le spusese oamenilor că o să mai întârzie cu predica căci trebuie să mai ajungă cineva de pe drum. De abia după ce au ajuns, a început predica. Bunica, care era de față la slujbă, s-a mirat mult când a văzut pe cine a așteptat Părintele cu predica.

Tot tatăl meu povestește, că a fost de față când s-a întors de pe front un tânăr, pe care-l spovedise Părintele cu o lună înainte de a pleca și îi spusese să vină la împărtășit după o lună de la întoarcerea de pe front. Mărturisește că avea mantaua toată ciuruită de gloanțe și din buzunarul de la piept a scos un glonț pe care i l-a arătat Părintelui și i-a spus că se opriase acolo. Părintele i-a răspuns: *„Dumnezeu nu se lasă împușcat de gloanțe!”* (**Maica Adriana Șerb - Schitul Cornet**)

- Preotul care este acum la Drăgănescu, părintele Petcu Lucian, vorbea cu o fată din Voila cu care era coleg de grupă la Facultatea de Fizică din București; erau prieteni și ea era credincioasă, mergea la biserică, iar mama sa era unul din ucenicii părintelui Arsenie.

Mergea la Patriarhie cu prietena lui. Era foarte deștept. Ea l-a convins să meargă la Părintele Arsenie. Când a intrat la Părintele și l-a văzut, a simțit un curent de sus și până în călcâie. Din momentul acela s-a convertit. Printre discuțiile ce le-au avut atunci, Mărioara, prietena

părintelui Lucian, i-a spus părintelui Arsenie: „*Părinte, dintre noi doi nu știm care-i mai bun*”; „*Mă, întotdeauna cel care merge la biserică este mai bun decât cel care nu merge la biserică*”. După mai mulți ani s-au căsătorit cu binecuvântarea părintelui Daniil, pe care l-au avut ca duhovnic și care i-a îndemnat să se căsătorească. După ce s-au căsătorit Părintele Daniil i-a spus lui Lucian: „*Te duci și faci teologia*”. A doua zi era ultima zi de înscriere la teologie. S-a dus și s-a înscris la teologie și a terminat, apoi a făcut și masterul. După aceea s-a preoțit ca preot misionar și s-a dus preot la Drăgănescu. (**Gheorghe Silea**, 45 ani - *Sâmbăta de Sus*)

- Părintele Arsenie în timpul războiului era căutat de foarte multă lume, fiind foamete și sărăcie. Mai trimiteam și noi la mănăstire câte o pâine de secară. Cei mai înstăriți aduceau pe lângă alimente și bani. Acești bani erau puși într-un vas, iar Părintele Arsenie zicea numai către cei săraci să ia din vasul acela, ținându-l în mână. Le spunea să ia mai întâi cei de departe ca să aibă bani de drum și alimente (el nu pune mâna pe bani zicând că sunt deșertăciunea deșertăciunii și spurcăciunea pământului). Era o țigancă lacomă care lua și de 3 ori bani din vas. (**Bârsan Elena** - *Sâmbăta de Sus*)

A venit odată un om bătrân, mai necăjit, a venit cu puțină făină și cu un pomelnic și bani. Și zice: „*Am adus și eu Părinte, să-mi faci și mie o rugăciune*”; „*O moșule, du făina acasă și banii și adu pomelnicul*”.

În Brașov, mi-a spus cineva că e o femeie care deschide cartea și de fiecare dată când am vrut să mă duc la ea, s-a întâmplat câte ceva de nu m-am putut duce. Și Părintele mi-a spus: „*Unde ai vrut să te duci? La o femeie care știe și spune? Să nu lași Biserica pe femei și pe ghicituri și altele de felul acesta. La biserică să te duci.*” (**Streza Maria**)

- L-am căutat pe Părintele la Drăgănescu cu o problemă mare. Și a zis Părintele: „*Știu că aveți un necaz mare, dar nu trebuie să vă supărați, știu că băiatul vostru este închis. Să nu vă fie teamă, el nu are vină nici în valoare de 50 de bani, el a fost mult mai în urmă ca ceilalți*”. Doar un avocat din Pitești, singurul, la rugămintea mea l-a

susținut pe fiul nostru, după puterea lui. Nici un avocat nu vroia. A fost un proces cu ușile închise (Popa Gică a fost președintele Congresului de Judecată, care l-a judecat și condamnat pe Ceaușescu la moarte. Atunci îi judeca pentru ani grei de pușcărie pe cei care erau împotriva lui Ceaușescu și apoi îl judecă și pe Ceaușescu!). (**Șerban Ioan** - Voila)

- Unui om din Sâmbăta de Sus i-a zis Părintele: „*Tu când mori o să fii anunțat*”. Și el zice: „*Dar cine mă va anunța*”. „*Lasă că o să vezi tu atunci*”. După vreo 20 de ani a venit la mănăstire ca paznic și o dată spune: „*Mă duc până la Părintele că nu mă simt chiar bine, să mă ajute puțin*”. Și când s-a dus, Părintele l-a recunoscut și i-a spus: „*Să te pregătești de o cale lungă*”, dar el n-a întrebat ce fel de cale și când a venit acasă mi-a zis: „*N-o fi ăsta anunțul de care mi-a spus Părintele?*” Peste 2 săptămâni a murit omul. (**Ierod. Ieronim Coldea**)

Erau la mănăstire doi oameni, Gheorghe și Gheorghe, cu același nume; pe drum, unul din ei aprinse o țigară de la celălalt și Părintele când i-a întâlnit le-a zis: „*Gheorghe a dat, Gheorghe a luat*” și au rămas oamenii așa mirați. Nu accepta patimile astea!

Am avut o mătușă care era foarte bolnăvicioasă, a avut vreo 5 operații la stomac. Unchiul era un om cât un munte și a mers la Părintele într-o zi și i-a zis: „*Părinte, am amarul ăsta de femeie, se mai face bine?*” și Părintele îi spune: „*Vezi tu, brazii ăia din vârful muntelui, ăia cad mai repede decât tufele astea care se ascund așa de vânt, totdeauna vântul bate-n brazi nu-n tufe*”, n-a durat mult și unchiul a paralizat, 3 ani a stat pe pat, apoi a murit și mătușa a trăit 80 și ceva de ani; era numai o mână de femeie, foarte energică și foarte puternică și bineînțeles că îl pomenea mereu pe Părintele Arsenie.

Când predica odată, acolo în pădure, a început să se facă de ploaie, cum vine ploaia la munte, repede; toată lumea a început să se miște pe acolo cu umbrelele. Părintele le-a spus: „*Pune-ți măi umbrelele, că nu*

plouă". Era furtună, dar acolo nu ploua. Părintele avea și puterea asta de la Dumnezeu, să stăpânească natura.

Tot la Sâmbăta, într-o perioadă, Părintele n-a vorbit, îmi spunea o vecină, deși slujea. Și-a luat un canon al tăcerii, nu știu ce s-a întâmplat. Când graiul i s-a deschis și și-a dat drumul era în timpul prefacerii; când a zis „*Luați, mâncați*” a început să se cutremure mănăstirea, zidurile, de toată lumea s-a înfricoșat...

La Drăgănescu venise cineva de la Târgu Mureș și plângea, iar Părintele i-a zis: „*Lasă-l pe bărbatul tău că e securist și te omoară; taică-său a fost bețiv, bunul său a fost bețiv, ce vrei să știi mai mult, du-te și lasă-l repede, că ăla te omoară*”.

La fiecare îi spunea câte ceva și nici nu se uita la oameni (căci picta), era biserica plină și spunea: „*[Cutare] ieși afară, du-te mai fă copii, sau du-te mai îmbracă copii, sau du-te mai botează, pentru că o să ajungi rău de tot*”. Nu era zi sau săptămână să nu fie trenul plin de făgărășeni, să nu fie biserica plină de făgărășeni.

Am adus la Părintele pe o doamnă de la Brașov. Nu a avut până atunci „tangență” cu Dumnezeu. Fiul ei, plecând pe munte în concediu cu niște străini din domeniul universitar, nu s-a mai întors. A fost omorât acolo în munte. Ajunge la Părintele Arsenie (femeia aceasta începuse să facă cu ciubărul!) iar Părintele îi zice: „*Tu, să nu mai faci cu ciubărul că n-o să rezști la ce vezi acolo*”. Și într-adevăr, ne-a destăinuit femeia ce a văzut acolo, cum 1-au luat, cum 1-au chinuit, cum 1-au legat, cum 1-au omorât. Părintele le-a spus unde să-1 caute și exact acolo, după îndrumarea Părintelui, după 6 luni de zile, au găsit rămășițe din cel decedat. Femeia aceea, din clipa aceea, împreună cu soțul, s-au apropiat în așa măsură de Dumnezeu încât, pentru familie, Părintele Arsenie era un sfânt. Numai în Părintele își găsea liniște. Așa plângea biata femeie când am adus-o de la Prislop până la Făgăraș, pentru că își pierduse cel mai mare sprijin moral, pe Părintele Arsenie. (**Pr. Ioan Ciungara, Capăcel**)

- O femeie din familia noastră a mers la Părintele și nu prea avea curaj să se apropie de el să-i spună pentru ce a mers și a stat, a

stat și dintr-o dată a zis Părintele: „*Hai tu Leano, hai că tu ai năcaz*”. A început să plângă și îi era frică să se ducă. „*Hai că sunt aici femei foarte păcătoase și mint, dar le-am spus eu adevărul*” și s-a dus acolo și i-a spus: „*Părinte uite, am băiatul ăla bolnav de...*” iar Părintele i-a răspuns: „*Să știi că dacă mai trăiește până la 7 ani și nu moare, atunci să știi că mai trăiește în continuare*”. Trăiește până astăzi!

Mi-a spus că erau o dată la Părintele niște femei din Lisa, și aveau 2 băieți care au făcut lucruri murdare. Două bătrâne s-au dus la mănăstire la Paști, și ei fiind beți pe acolo, că e restaurant lângă mănăstire, și-au bătut joc de ele; mamele n-au spus nimic, la nimeni, dar Părintele le-a spus: „*Dar voi de ce nu ziceți de băieții voștri ce au făcut ? Ce au avut cu femeile alea bătrâne care s-au dus cu ulcica să ia paștile de la Sfânta Mănăstire?*”. N-a mai zis nici una nimic, au pus capul în pământ și au plâns. (**Pria Ludovica**, 80 de ani)

- Odată a venit o femeie, Maria. Părintele i-a zis: „*Tu, Marie să nu mai faci vrăji! Cu vrăjile tale pe mulți ai vrăjit. Vezi cărarea aceea? Du-te pe ea și nu te mai opri!*”. și s-a dus, dar așa se ducea încât ziceai că o duce cineva.

Mie mi-a zis că o să mă duc la mănăstire, dar n-o să rezist. Și așa a fost. Am fost soră la Mănăstirea Bistrița. (**Beleaua Ileana**, Recea)

- Regelui Mihai i-a spus că pentru nelegiuirile tatălui său va pierde coroana. (**Cismaș Eugenia**, 78 ani, Făgăraș)
- O femeie foarte frumoasă din Sibiu, numită Olimpia, din familie mare, a venit la mănăstire și a zis că nu mai pleacă de acolo, că în lume a făcut prea multe păcate. Era ca Maria Magdalena. Nu-i scăpa nici un băiat frumos. De mai multe ori a vrut să se spovedească, dar Părintele i-a zis să mai stea că încă nu este timpul. Odată însă, ea n-a mai rezistat, de încărcătura păcatelor, și s-a dus la spovedanie. Șapte șerpi au ieșit din ea, zbiera Olimpia în mănăstire, iar Părintele îi spunea: „*De ce ai venit? Eu ți-am spus să mai stai.*” și așa a fost

curățită și mântuită. Apoi a trimis-o la o mănăstire de maici, aici fiind de călugări. (**Paraschiva Anghel, Dejani**)

- Știți cum a ajuns piatra aceea mare de la Mănăstirea Sâmbăta? Un om din Calbor s-a dus la Părintele ca să-1 roage să facă niște slujbe pentru soția lui care era la pat, grav bolnavă. Dar când a ajuns, Părintele i-a luat-o înaintea și i-a spus: „*Măi omule, ia vino-ncoace. Te duci acasă și nevasta ta te va aștepta în portiță...*”, „*Păi e-n pat Părinte... e în pat, e bolnavă*”, „*Ascultă ce-ți spun eu. Ea te așteaptă în portiță. Tu ai o piatră mare în curte. Am nevoie de piatra asta. Pui boii la car și o pui în car.*”, „*Dar cine o pune în car?*”, „*Tu cu nevasta, unul de un cap, celălalt de altul.*”, „*Dar Părinte, are sute de kile!*”, „*Măi, de ce nu vrei să înțelegi? Crezi în Dumnezeu? Puterea lui Dumnezeu te ajută*”. S-a dus acasă, a pus boii și a pus mâna pe piatră cu toată încrederea, au ridicat-o, au pus-o în car și au dus-o la Sâmbăta. (**Lazăr Rudolf- Rudi, Ucea de Sus**)
- Povestea o bătrânică că atunci când a murit mitropolitul Mladin (era bolnav) după chinuri mari, a venit multă lume la mănăstire deoarece a fost foarte îndrăgit, alături de Părintele Serafim Popescu și Părintele Arsenie. Înaltul Mladin spunea predici foarte frumoase despre Maica Domnului și venea multă lume să asculte. Când acesta a murit, Părintele Arsenie era la Drăgănescu, controlat de Securitate. Și bătrâna povestește că a luat o plasă cu mere și altele, ca să dea de pomană. După înmormântare a văzut undeva, mai la margine, un bătrân mai amărât și i-a spus: „*Uite, ia astea pentru sufletul lui Mladin.*” Omul i-a zis „*Mulțam*” și a plecat cu tot cu plasă. Ea nu intenționa să-i dea și plasa, care era greu de găsit, era țesută din lână. Da, dacă omul nu i-a dat-o, i-a lăsat-o și nici nu l-a mai văzut pe acolo. După cam un an, femeia s-a dus la Părintele Arsenie, la Drăgănescu. După ce a spovedit-o, Părintele a scos de sub scaun o traistă și i-a spus: „*Ia-ți traista!*”

Două maici (surori) de la Schitul Cornet povesteau că erau nehotârâte dacă să intre sau nu în monahism. S-au dus la biserica Drăgănescu, dar

acolo era puhoi de lume. Stăteau și se gândeau ce ar putea face căci peste o jumătate de oră pleca autobuzul și n-aveau cum ajunge la Părintele Arsenie. În același timp, una din ele se gândea cum să-i pună întrebarea: „Părinte, ce să fac, să mă căsătoresc sau să intru în monahism?”. Stătea cu capul în jos gândindu-se cum să întrebe, când, deodată, a simțit un gând clar, lucid. Simțea că nu-i gândul ei, căci ea nu gândea așa de clar și de lucid: „Dacă vrei să fii monah trebuie să duci și păcatele tale și ale neamului, ale neputincioșilor, este o cruce grea, etc. etc.”. Știa că nu e gândul ei; era peste puterea ei de a gândi atunci. Acel gând i-a mai venit încă o dată și atunci a ridicat capul și s-a uitat de departe la părintele Arsenie, care peste mulțime, i-a zis: „Ei, ai înțeles? Acum du-te la autobuz”. Părintele Arsenie știa gândurile oamenilor, îi citea ca pe o carte. **(Pr. Ciprian Negrean)**

- Spunea Părintele Arsenie: „Creștinul adevărat este de tot timpul, în fiecare clipă trebuie să-l întrușipezi în propria ta persoană pe Iisus Hristos “. **(Pr. Prof. Simion Todoran)**
- Prin anii 1948 mă aflam la mănăstirea de la Sâmbăta de Sus și munceam în cadrul mănăstirii la bucătărie și în alte locuri. În acea perioadă la mănăstire era sfântul Părinte Arsenie care era asaltat de mult popor ce venea din toate părțile țării; alături de el erau adesea doi oameni de încredere ce făceau ordine, căci era multă lume pentru binecuvântare, iar părintele era de multe ori obosit deoarece muncea foarte mult și fizic scoțând pietre din râu - mănăstirea atunci se reconstruia.

Eu eram mai retrasă și nu îndrăzneau să-1 abordez pe Părintele, dându-mi seama de valoarea lui. În 1948, am mers și eu să-mi dea binecuvântare căci urma să plece definitiv de aici. Atunci ne-a spus **să ne ținem de Biserică și să învățăm cele patru Evanghelii, să nu uităm pe "lăzării" de la poartă**, să ne schimbăm viața și să devenim mai buni; toate acestea ni le-a lăsat ca pe un testament. Despre mine a spus: „Pe tine nu te trimit la mănăstire, tu să stai să rabzi anii vieții, aici, în

mănăstirea Sâmbăta”, care e mănăstire de călugări. (**Sora Aurica Tinca**, *Sf.Mănăstire Sâmbăta*)

- La câțiva ani după ce 1-am cunoscut pe Părintele, mama mea a paralizat rămânând imobilizată la pat. Am fost nevoită să mă internez cu ea în spital. După externarea din spital, într-o dimineață, au sunat la poarta casei noastre două fete, spunând că sunt din București. Le-am pus mai multe întrebări pentru a putea să le cunosc mai bine, după care le-am poftit în casă și le-am întrebat de scopul vizitei lor, la care ele m-au întrebat dacă pot să rămână câteva zile pentru a-mi veni în ajutor la îngrijirea mamei. Surprinsă, le-am întrebat cine le-a trimis și de unde aveau adresa mea. Fetele s-au eschivat și nu au răspuns. Am acceptat să rămână câteva zile, dar în aceste zile am fost anunțată de la Râmnicu Vâlcea că tatăl meu a murit. Abia după anunțarea morții tatălui meu am realizat că au fost trimise de Părintele Arsenie pentru a fi lângă mama, eu putând astfel să particip la înmormântarea tatălui meu. Una din fete este măicuță la Tismana, cealaltă locuiește în Turda.

Un anume Gheorghe, care locuia în apropierea mănăstirii Brâncoveanu, a mers la un târg din Tâlmăciu să cumpere purcei. În târg s-a întâlnit cu doi călugări cu care se cunoștea și care l-au rugat pe Gheorghe să le ducă și purceii lor. După ce au cumpărat, au pornit la drum, dar, înnoptându-se, s-au oprit în satul lui Gheorghe. Noaptea, Gheorghe cu soția lui și la cererea ei, au schimbat purceii, considerând că purceii mănăstirii sunt mai frumoși. Dimineața și-au continuat drumul spre mănăstire. La intrarea spre stăreție, dimineața la ora 5, în dreptul porții mari, au fost întâmpinați de părintele Arsenie, care i-a zis lui Gheorghe: „*Ce făcuși mă astă noapte, schimbași purceii?*”. După toate astea, Gheorghe a suferit o cădere psihică petrecându-și restul anilor mai mult pe la mănăstirea Frăsinei.

De câte ori mergeam la Drăgănescu, întâlneam o credincioasă, Mariana Dodi din București, care pregătea pliculețe cu mir și le împărțea la credincioși. La această femeie Părintele îi spunea mereu că ea are „*să scape din toate*”. Acest lucru s-a adevărit și cu ocazia cutremurului din

1977. Locuind la un bloc cu nouă etaje, foarte vechi, împreună cu o femeie care urma să nască și pe care o găzduia, în timpul cutremurului au intrat sub tocul ușii, așa cum se obișnuiește în asemenea situații. Instalațiile fiind foarte vechi, blocul a explodat, aruncându-le pe amândouă în mijlocul străzii scăpând astfel cu viață în timp ce restul locatarilor au murit. S-a scris chiar o carte la București care este intitulată "Mariana Dodi". (D-na M.A.)

Sfârșitul lumii depinde de purtarea lumii

- Părintele Arsenie spunea că *sfârșitul lumii depinde de purtarea lumii*, nu de Dumnezeu, că Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă să fie viu, dar noi prin faptele noastre îl forțăm pe Dumnezeu să ne gândească odată, că nu ne mai poate suporta.

Am auzit că ar fi lăsat la maicile de la Sinaia un buchet de lumânări, pentru 3 zile și 3 nopți, când va veni vremea sfârșitului. Dar nu știm când va fi acesta. Dacă trăim mai mult poate-1 prindem. Dumnezeu are un plan, dar Dumnezeu nu măsoară timpul în ani, zile; El n-are timp. Și cum a făcut Dumnezeu cu profetul Iona din pântece și nu i-a pedepsit pe oameni pentru că a văzut credința lor, așa și noi dacă ne căim, Dumnezeu poate să mai țină lumea mii de ani. (**Gheorghe Silea**, 45 ani - *Sâmbăta de Sus*)

- Spunea că în vremurile din urmă călugării vor fi ca mirenii și mirenii ca dracii. (**Ana Rițivoiu**, Sibiu)
- Părintele Arsenie zicea: „Eu vă ajut și când n-oi mai fi”. Când a murit (1989), a zis: „Eu mai puteam să trăiesc, dar nu mai vreau să trăiesc pentru că Apocalipsa e foarte aproape, chiar trăim în timpul Apocalipsei”. Nu știu la ce timpuri să ne așteptăm, nu vreau să fiu un pesimist, dar cei care au fost în preajma Părintelui când a murit așa spun. (**Pr. Ioan Ciungara**, Copăcel)
- Părintele Arsenie spune că, în Apocalipsă, când se spune că „vor cădea stelele cerului pe pământ” e vorba de oamenii credincioși, de oamenii lui Dumnezeu care vor cădea în păcat. E vorba de cei

despre care profetul Daniel spunea: „*Cel ce va întoarce pe cineva din necredință la credință, se va mântui pe sine și va acoperi mulțime de păcate și va străluci ca stelele cerului*”. Dar așa de mari vor fi ispitele în vremea aceea că până și aleșii lui Dumnezeu vor cădea în păcat. De aceea se spune că cei ce vor crede în vremea din urmă vor fi mult mai mari înaintea lui Dumnezeu decât cei ce au crezut în vremea de început, chiar dacă nu vor face ceea ce au făcut cei dintâi. De aceea străduiți-vă să credeți cu adevărat. (**Pr. Ciprian Negrean**)

Sfaturi și îndemnuri ale Părintele Arsenie

- „Nu este stăpânire fără numai de la Dumnezeu” (Rom. 13, 1). Deci primim divinul stăpânirii, dar refuzăm păcatul ei... Să fiți deci pregătiți să puneți capul pe butuc dacă credința o va cere.
- Unei stăpâniri de stat (sau șef), care nu se supune lui Dumnezeu, nici Sfânta Biserică (și slujitorii ei) nu trebuie să i se supună.
- Din toate timpurile se știe că, atunci când puternicii vremii ridicau mâna asupra slujitorilor lui Dumnezeu, n-a mai dăinuit puterea lor.
- Ungurii vor mai mult decât Ardealul.
- Vor veni necazuri mai mari decât Munții Făgărașului
- Rugăciunile și jertfa Sfinților Brâncoveni m-a adus pe mine pentru țara aceasta a noastră.
- Va lua țara foc din Prislop [e vorba de "focul" Duhului Sfânt: Lc. 12, 49]
- Nu va putea avea omul pace pe pământ de nu va avea pace cu Dumnezeu! (I Tesaloniceni 5, 3; Luca 21, 35; Isaia 139, 11). Așadar în numele lui Hristos vă rugăm ca și cum Dumnezeu v-ar ruga prin noi: împăcați-vă cu Dumnezeu (II Corinteni 5, 20).
- Să băgăm de seamă ca nu cumva creștinismul să se ia de la noi. Pe simplul motiv că noi, creștinii, nu aducem roadele acestui creștinism: oameni după chipul lui Iisus.

- Mântuirea nu se câștigă cu o faptă răzleață, ci presupune o față socială; nimeni nu se mântuiește singur; de mântuirea sa se mai leagă o mulțime de oameni.

- Mântuirea noastră nu e numai un dar de la Dumnezeu, ci și o faptă a libertății noastre.

- Cei vechi știau pricina pentru care nu se arăta Antihrist în zilele lor, căci Sfântul Pavel vorbește despre taina aceasta în chip ascuns, dar n-o numește (II Tesaloniceni, 2, 3). E Sfânta Liturghie sau Jertfa cea de-a pururi, despre care a grăit Domnul prin Daniil (Daniil 12, 10) și apoi Însuși ne-a învățat. Ea este cea care oprește să nu se arate Antihrist sau omul nelegiurii (II Tesaloniceni 2, 3) decât în vremea îngăduită lui de Dumnezeu. Căci pentru mulțimea farădelegilor, de mult ar fi trebuit Dumnezeu-Tatăl să sfârșească lumea, însă Dumnezeu-Fiul, Cel ce este iubirea de oameni și de toată firea, mereu Se aduce pe Sine Jertfă Sfântă înaintea lui Dumnezeu-Tatăl, mijlocind milostivirea de la El.

- Precum Taina Pocăinței e un dar al cerului, sub chip smerit, pentru mântuirea fiecărui suflet în parte, așa Sfânta Liturghie, marea taină, ascunsă iarăși sub chip smerit, mântuiește lumea sau o ferește de urgiile lui Antihrist. Iată de ce, toată lumea ar trebui să vie la Sfânta Liturghie, că pentru dăinuirea lumii e darul acesta pe pământ.

- Sfânta Liturghie mai ține lumea.

- Când fărădelegile vor încleșta mintea și inima oamenilor și-i vor sălbătici așa de tare, încât vor zice că nu le mai trebuie Dumnezeu și Biserică și preoți, încât va fi sălbăticirea și nebunia urii (Lc. 6, 11) peste tot pământul, atunci vine sfârșitul.

- Pentru o alunecare a omului **de la nume la număr**, au să dea seama toți înzestrații lui Dumnezeu, cei cu daruri, cu răspunderi, cu măririi, cu puteri și cu tot felul de haruri. Regele David, înzestrat deodată cu darul stăpânirii și cu darul proorociei, a căpătat o strașnică pedeapsă, numai fiindcă a îndrăznit să numere poporul (II Regi 24). Darul proorociei i s-a luat o vreme, iar din popor i-au murit 70.000 de oameni - și doar el

greșise, nu poporul (II Regi 24,17). Deci, înaintestătătorii și deținătorii puterii au să dea seama, chiar de venirea sabiei după dreptate.

- Neamurile au un destin ascuns în Dumnezeu. Când își urmează destinul, au apărarea lui Dumnezeu. Când și-1 trădează, să se gătească de pedeapsă.

- El e „acela” care va veni în numele său - nu al lui Dumnezeu - evreu de neam, care va tirăni sub ascultarea sa tot pământul. Căci „acela” va primi să fie împărat peste strălucirea tuturor împărățiilor pământului (Mt. 4, 8-9)... Cel rău vrea să ocupe scaunul lui Dumnezeu.

Moartea Părintelui

„Știu unde mă duc, am mai fost acolo!”

- În postul Paștilor, anul 1989, mă aflam cu fratele Andrei (fiul protopopului Galea din Sibiu) la Drăgănescu. Părintele Arsenie îl vede pe Andrei și bătându-l pe umăr îi spune că este “ultimul calendar”. Noi ne gândeam că urmează sfârșitul lumii dar, în realitate, urma sfârșitul Părintelui Arsenie: 28 XI 1989. (**D-na M. A.**)
- În 1989 m-am gândit să mai cercetez pe Părintele. În 27 octombrie 1989, cu o lună înainte de a-1 chema Dumnezeu la cele veșnice, mi-a spus la despărțire: *„Este ultima dată când ne vedem”*. Eu am gândit că e ultima dată în luna aceea. Știind gândul meu mi-a răspuns: *„Nu, eu am să plec pentru totdeauna”*. Îmi părea rău, pentru că mă legasem sufletește de Părinte. Dar mi-a spus: *„Mă duc, dar de acolo de unde mă voi duce, am să vă ajut mult mai mult decât am făcut până aici”*. În 28 noiembrie 1989 am primit un telefon care m-a întristat mult de tot, căci am aflat că Părintele a plecat din lumea aceasta. La înmormântare am avut impresia puternică că văd moaștele unui sfânt și mi-am zis: *„Părinte, ai fost mare în viață, mare te-a lăsat și moartea aceasta”*. Ceea ce doresc să vă spun este că, dacă autoritatea superioară a Bisericii declară pe

cineva sfânt, numai atunci el intră oficial în sfințenia poporului, dar noi - și eu personal - trebuie să fim martorii care să determinăm luarea acestei decizii. De multe ori, ceea ce se scrie despre Părintele Arsenie este cu tendință... Credeți dumneavoastră că dacă Părintele a avut opozanți în timpul vieții, acum nu mai are pe nimeni? (**Pr. Prof. Simion Todoran**)

- Părintele Arsenie a vrut să fie înmormântat la Mănăstirea Sâmbăta, iar părintele Veniamin, care a fost stareț, a acceptat acest lucru, dar nu de la început. Când s-a hotărât, Părintele i-a spus: „*Acum e prea târziu. Să mă înmormânteze la Prislop, că e mănăstire săracă*” - știa că va veni multă lume în pelerinaj.

Unul din cei care au fost la înmormântare, Constantin Jurcovan din Recea, a spus că atunci când săpau groapa Părintelui, a apărut pe cer un nor alb, ca o ceață, pe care scria cu negru Enoh, cu litere tot din nori formate. Cei care au văzut au spus că *a fost duhul lui Enoh în Părintele Arsenie*. (**Paraschiva Anghel, Dejani**)

- Cu un an sau doi înainte de a muri, mi-a spus Părintele Nicodim (care a ajuns ucenicul Părintelui Arsenie printr-o minune), că a mers la Prislop cu Părintele Arsenie, care i-a zis să ia 4 pociumpi (țărugi): „*Bate unul aici, unul acolo, unul acolo și unul acolo*”, iar după ce i-a bătut a zis: „*Pe mine aici mă veți îngropa*”. Până atunci se știa că Părintele va fi înmormântat aici, la Sâmbăta. După câte gândesc eu, Părintele s-a rugat la Dumnezeu să-i fie îngăduit să fie înmormântat la Prislop și când a primit îngăduință de la Dumnezeu, atunci a zis că acolo să fie înmormântat.

Odată, am ajuns la mănăstire la Prislop și nu avea cine să acopere cu șindrilă acoperișul porții. Era numai meseriașul, domnul Vâlcea, care a făcut și crucea Părintelui Arsenie, după cum i-a spus Părintele. Când a scris pe cruce anul morții „1989” i-a zis Părintelui Arsenie: „*Nu grăbim?*”, și Părintele a zis: „*Nici un ceas din 1990*”.

Când a murit Părintele Arsenie a fost pentru prima dată în viață când am avut ocazia să-l ating. Obrajii îi erau roșii. Era acolo și Părintele

Sebastian. Părintele Sebastian era nevăzător, a avut o defecțiune la ochi și a rămas fără vedere, iar Părintele Arsenie 1-a întrebat la vremea respectivă: „*Mă omule, vrei să-ți dau vederea și să te fac preot?* ”. El răspunde: „*Nu vreau să mai văd deșertăciunile acestei lumi*” și a murit ca simplu monah. A fost și părintele Dometie, care nu exista să pomenească de Părintele Arsenie și să nu-i dea lacrimile. Ori de câte ori îl pomenea îi dădeau lacrimile. A murit joi și 1-au înmormântat luni și era ca viu atunci. Împrejurul sicriului se simțea mireasmă de mir. Eu îl pomenesc pe Părintele Arsenie la morți când fac pomelnic cu morții și când închei rugăciunile mă rog ca la un sfânt.

La înmormântare, când i-am sărutat mâna, am văzut că avea unghiile la mână. Eu nu zic că nu a fost torturat, dar unghiile le avea. Nu au fost la înmormântare atât de mulți, cum mă așteptam. A trecut la cele veșnice neîmpăcat pentru că a plecat cu multe taine pe care nu a avut cui să i le dezvăluie. A vrut să slujească Sfânta Liturghie într-un grup restrâns, numai cu obștea mănăstirii Prislop și n-a primit binecuvântare. N-a putut să slujească. Cred că acolo vroia să dezvăluie celelalte taine.

După moartea Părintelui mi-a spus Părintele Lucian că un om avea niște necazuri mari: a cumpărat o casă, a dat arvună o sumă mare și mai trebuia să dea și nu mai avea de unde să strângă. Era necăjit omul și i-a spus părintelui Lucian, care este acum la Drăgănescu, iar acesta i-a spus: „*Să te rogi la Părintele Arsenie că te va ajuta*”. S-a rugat la Părintele Arsenie și după vreo două săptămâni vine la mănăstire și-i mulțumește părintelui că 1-a îndrumat să se roage la un așa sfânt care 1-a ajutat, pentru că nici nu-și dă seama cum a făcut rost de bani să plătească. Asta este una din minunile Părintelui Arsenie. S-a întâmplat în anul 2001. **(Gheorghe Silea, 45 ani, Sâmbăta de Sus)**

- Am fost și la înmormântare. Stând pe margine acolo am auzit pe unii, că ar fi spus Părintele lui Ceaușescu: „*După o lună de zile după ce mor eu, mori și tu* ”. Așa s-a întâmplat. În timpul slujbei de înmormântare noi ne-am dus pentru puțină vreme ca să mâncăm. Când am ajuns înapoi lumea era ieșită afară și cânta „*Sfinte*

Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte... ", dar nu mai înainta, toți stăteau pe loc. Au intrat în alertă că nu știau ce-i acolo. Când să iasă din biserică Părintele ar fi deschis ochii, fiind descoperit la față. Eu nu am văzut treaba asta, dar cunosc doi băieți care au văzut. Ieșind, i-au legat o năframă neagră și au plecat cu el mai departe. (**Șerban Alexe**, 73 de ani, Lisa)

- La Prislop am fost și eu, era iarnă și pe mormântul dânsului erau flori. Le-a spus la măicuțe: „ *Cât am fost în viață, nu v-am putut ajuta, dar o să vă ajut după moarte* ". (**Dobrin Ioan**, 67 ani, Săvăstreni)
- Părintele s-a și rugat să moară mucenic și Dumnezeu i-a împlinit dorința. Deși el a fost mucenic în fiecare zi, a avut cruce grea, pe măsura harului. *A murit pe 28 noiembrie, ca și Cuviosul Mucenic Ștefan cel Nou, a cărui mucenie tocmai o pictase [profeție] pe absida altarului din biserica Drăgănescu!* Pe pictură este scrisă vina pentru care a fost omorât Sfântul Ștefan cel Nou: „*Ștefan mi-a făcut temnița mănăstire*". Există o asemănare mare între viața acestui sfânt și viața Părintelui Arsenie. Ca și acesta, încă din pânțece a fost ales. (**Pr. Petru Panvulescu**)
- La înmormântarea Părintelui, am văzut că avea degetele mâinilor sub dulamă. M-am mirat și m-am întrebat de ce au făcut așa. Nu știu de ce, dar am auzit în predica părintelui Bunescu (la înmormântare) ceva ce m-a uluit. A spus așa: „*Ai trăit ca un cuvios și ai murit ca un martir*". Tot la înmormântare, când s-a întors sicriul cu 180 de grade, pentru a pleca spre cimitir, am văzut foarte clar cum Părintele Arsenie a deschis ochii! I-am văzut clar ochii albaștri. Eram foarte aproape de sicriu (0,5 metri). Când am auzit că și alții au văzut acest lucru, am înțeles că nu a fost o nălucire. (**Maica Adriana**, Schitul Cornet)
- Părintele Arsenie a zis odată către mine: „*Mă, tu ai văzut o cruce... și nu trebuia să o arăți la lume*". Asta a fost după 1970. Când m-am dus la Prislop i-am mai spus de-o arătare și zice „*Mă, de ce arăți, te*

*rog să nu mai arăți, că lucrurile cerești nu se arată". Dar atunci nu am știut de ce vorbește el așa. Eu am făcut groapa Părintelui la Prislop, am zidit-o cu cărămidă. Când s-a făcut slujba de înmormântare din Biserică, eram toți afară, și a apărut o cruce albă de pe clopotniță până la el (în văzduh) și crucea a pornit. Și când a venit crucea a venit și un nor mare. Am văzut eu asta. Și s-a dus norul să prăvălească crucea albă și nu a prăvălit-o și a venit alt nor cu altă viteză și s-a nimicit norul și crucea s-a dus către miazăzi. După aceea a fost dus în biserică. În acest timp, din chilia lui, pe după mănăstire, a apărut semnul unei cruci în formă de „X”, de un argint auriu ce strălucea ca soarele, dar dacă el a zis să nu arăt, n-am arătat nimănui. Dar am văzut-o... Cred că Părintele Arsenie a lucrat cu un duh de la un Sfânt. (**Ioan Bica**, 76 de ani; Voivodeni)*

- La înmormântare nu m-am dus că era tare frig. Eu sunt mai mofturos. Mie nu-mi place unde e lume multă. Eu am zis că dacă mă duc la Părintele mă duc când nu e lume. Părintele mai zicea și lucrul acesta: *„Eu după ce mor vă ajut mai mult ca până trăiesc”* și mai spunea așa: *„Eu știu unde mă duc, eu am mai fost acolo! ”*. (**Ierod. Ieronim Coldea**)
- Un preot care a fost ucenic al Părintelui Arsenie a adormit în Domnul. Soția lui nu știa ce să scrie pe crucea de marmură de la mormânt și a întrebat un preot. Acesta i-a zis să scrie: **„De ce căutați pe cel viu printre cei morți”**. Și așa a scris. Așa ar trebui scris pe crucile celor ce cred în Hristos, căci cel adormit nu e acolo ci la Hristos pe care 1-a iubit. Scrie Părintele Arsenie în Cărarea Împărăției: *„Hristos vine oriunde este chemat și-l cheamă iubirea.* “(**Pr. Ciprian Negrean**)
- Țin minte că-n ziua în care am aflat că Părintele Arsenie va fi înmormântat la Prislop, eram în casa unei creștine și am plecat direct la înmormântare. Cât a durat drumul cu trenul mi-a tot venit să plâng. Nu pot uita, când au scos sicriul din biserică, în spatele meu era o femeie îmbrobodită, plânsă, și un bărbat foarte înalt,

amândoi țărani din părțile Făgărașului, și brusc, bărbatul a rămas ca paralizat, cu ochii mari, înspăimântați, și-a îndreptat mâna spre inimă și deodată a făcut așa, în mare șoaptă: «uoaaaahhh!». I-am urmărit prin curtea mănăstirii doar-doar voi afla ce-o fi văzut bărbatul acela, și când mergeam cu toți spre groapă, am tras cu urechea și am auzit: cu toate că era amiază, omul văzuse sus, pe cer, **o cruce de stele**.

O minune legată de Părintele Arsenie, după moartea lui, am văzut și eu la mănăstirea Sâmbăta în 1990, unde venisem cu o fată foarte credincioasă, bolnavă grav de scleroză în plăci de 17 ani. Nu putea merge decât cel mult 5-10 pași; o duceam cu un cărucior pentru invalizi. Astfel am urcat împreună spre un izvorăș, cam la 2 kilometri mai sus de mănăstire. Și cum stăteam amândoi lângă izvorul acela, în poiană apare o bătrână a cărei înfățișare era imposibil să nu-ți atragă atenția. Părea de vreo sută de ani, înaltă, gârbovită, dar cu ochii albaștri, plini de viață. Eu povesteam cu fata asta, cu voce înceată. Zic: *„No, mâine aș vrea să urc până la chilia Părintelui Arsenie, sub poalele Făgărașului... ”*. Deși se afla cam la o sută de pași, bătrâna a ridicat ochii spre mine și m-a întrebat: *„Chiar vrei să mergi la chilie... ?”*. Nu vă pot spune ce voce avea femeia asta... Un glas ce ajungea până la noi cu o ireală putere, un glas aproape muștrător și totuși nu, un glas ce venea parcă să ne certe din lumea cealaltă... Eu am spus că da, merg la chilie. Bătrâna a zis: *„Bine”*, și-a luat apă de la izvor și, când a dat să plece, s-a întors către noi și ne-a întrebat: *„Nu vreți un măr? ”*. Noi am spus: *„Da”*. Ea și-a băgat mâna în straiță și a scos două mere mari, galbene, unul pentru mine, celălalt pentru fată și atunci m-am uitat la piciorul ei. Un picior nefiresc de mare pentru o femeie, numărul 45 sau chiar 46. Bătrâna s-a îndepărtat și fata îmi zice: *„Măi, parcă intrau ochii ei prin mine, simțeam că trece privirea ei prin mine, că-mi intră în carne, în corp... ”*. Iar eu puteam să jur că erau aceiași ochi mari, albaștri și umezi, pe care-i văzusem atunci la Drăgănescu. Deodată, pe amândoi ne-a străfulgerat un gând: *„Să vezi că a fost Părintele! ”*. Am alergat după batrână dar, cu toate că nu trecuseră

nici două minute de la plecarea ei, n-am mai găsit-o nicăieri. Mai mult, pe poteca aceea veneau spre noi niște turiști care ziceau la rându-le, că n-au văzut nimic, nici o bătrână. Am mai zăbovit puțin și când a fost să plecăm, fata zice: „*Hai, că încerc să merg până la cărucior* “. Când a ajuns la cărucior zice: „*Mai încerc doar să cobor până în drum, c-am văzut că m-ai tras cam greu pe panta asta* “. Când am ajuns jos, la drum, spune: „*Măi, nu știu, parcă simt așa, o putere în picioare...*“, iar eu am îndemnat-o în glumă: „*Măcar dacă ai merge până la mănăstire, să nu mă tot obosesc să împing de cărucior prin grohotișul ăsta*“. Atunci ea s-a oprit, s-a uitat spre cer și a devenit foarte serioasă: „*Doamne, n-aș vrea să merg decât ca să nu-i mai supăr pe alții!*“ și a mers cei doi kilometri pe jos. Făcuse așa o febră musculară că sâmbătă n-a mai coborât de la chilie. Însă din acea zi și până astăzi, fata aceea merge pe picioarele ei. (**Părintele Dumitru, Mănăstirea Sf. Ilie - Albac**)

- La înmormântarea părintelui Arsenie Boca, în 1989, părintele Bunescu (preotul paroh din Drăgănescu), spunea: „*Aici, astăzi, suntem cei chemați de Părintele Arsenie Boca; toți aceștia ne vom întâlni cu Părintele în rai*“.

La înmormântarea Părintelui, lumea vorbea că Maica Stareță de la Prislop se consulta odată cu Părintele despre greutățile materiale pe care le avea. Părintele i-a răspuns că va veni vremea când toată valea aceasta va fi plină de lume și atunci va scăpa de necazurile materiale. La scurt timp Părintele a murit; de atunci și până acum este o afluență mare de oameni în pelerinaj la mormântul Părintelui Arsenie Boca. (**D-na Prof. C.F.**)

- Părintele va fi veșnic în amintirea făgărășenilor! Și eu, ca preot, am un loc aparte pentru el în sufletul meu; nu putem să nu vorbim despre el, despre ce a fost și a făcut Părintele. Nu am fost la înmormântare, dar am auzit că preoții care l-au dus la mormânt pe Părintele Arsenie, au văzut o lacrimă pe fața Părintelui, lacrimă care s-a imprimat pe fața Părintelui și nu s-a mai șters niciodată, așa cum s-a imprimat și pe fotografie. (**Pr. Ioan Ciungara, Copăcel**)

- Schimbarea mea s-a petrecut cu viteza și tăria unui fulger. Îmbrăcată subțire, cu pantofi decupați și talpă de plută, mă plimbam ca un fotomodel printre oameni. **La mormântul Părintelui** însă, ceva s-a năruit în mine. Am început să plâng fără contenire și prin fața ochilor îmi treceau toate păcatele pe care le săvârșisem. Nu știu cât timp am stat la mormânt, dar când am revenit în curtea bisericii, aveam un dor cumplit de mântuire, un dor sfășietor să rămân acolo, să nu mă mai despart de Părintele. Era peste puterile mele să mai plec. Prietenii care mă așteptau la mașină nu au înțeles nimic. Credeau că am înnebunit, că trec printr-o criză de delir mistic. Într-o secundă am lăsat în urmă tot: o carieră strălucită, o casă superbă în cartierul Primăverii din București, luxul și toate deșertăciunile vârstei. Am câștigat infinit mai mult: ajutorul și mângâierea Părintelui. (**Maica Maria** - Măn. Prislop)
- Pentru mine Părintele Arsenie este un Ioan Botezătorul al românilor. Spun unii că nu se mai desface mormântul căci așa spune cartea [*„Să-mi lăsați trupul în mormânt. Să nu-l deranjați până la A Doua Venire ”*]. Sigur că da, smerenia călugărească așa trebuie să fie. și Sf. Ioan Iacob a lăsat scris să se roage pentru el că se va duce în iad deoarece n-a făcut fapte vrednice de mântuire. Dar, după 20 de ani de la înmormântare, ne-am închinat la moaștele lui. Sau Sf. Ioan cel Nou de la Neamț, la care n-a mai lăsat Dumnezeu să calce oameni păcătoși peste el. Așa și cu Părintele Arsenie. Să așteptăm să-1 scoată Dumnezeu din mormânt, fără voia noastră. Așa cum a descoperit Dumnezeu arhimandritului grec să vină la Sf. Ioan Iacob și să-1 descopere pentru a-1 găsi așa cum 1-au găsit, tot așa și la Sf. Arsenie de la Prislop va veni cineva care va spune că neapărat trebuie să-1 descoperim pentru că i s-a arătat. Și se va arăta multora.

Mi-a părut rău că nu a fost dezgropat la 7 ani de la înmormântare. Atunci era o ploaie liniștită care mi-a inspirat cuvintele: *„Iubiți credincioși, dați umbrelele la o parte, căci aceasta nu este o ploaie normală. Acestea*

sunt lacrimile Părintelui, pe care le-a vărsat pentru poporul acesta". La începuturi, am auzit că Părintele vărsa lacrimi multe când slujea și predica. Dar mai încoace, ajunsese la maturitate spirituală căci nici nu plângea, nici nu râdea, ci spunea, ca din partea lui Dumnezeu, cuvântul autorizat: „Mă, să nu mai faci cutare!". (**Pr. Nicolae Boboia**)

- Sfântul Ilie, cât de mare prooroc era, avea nevoie, simțea nevoie ca poporul să se apropie de el. *„Apropiați-vă de mine”* zicea Sfântul Ilie către poporul rătăcit al lui Israel. *„Apropiați-vă de mine”*, parcă ar vrea să ne spună preacuviosul Părintele nostru Arsenie, în toate zilele de prăznuire ale acestei sfinte mănăstiri, în toate zilele de pomenire, în toate zilele de hram și de praznic, și în duminici și sărbători. *„Apropiați-vă de mine”* pentru că cine se apropie de Sfinți se apropie de Dumnezeu, pentru că Dumnezeu transpare prin Sfinți și ni se descoperă prin Sfinți. Sfinții, spun teologii ortodocși, sunt într-un fel *„înruparea Duhului Sfânt ”*. *„Apropiați-vă de mine!”*. și tot poporul s-a apropiat de Sfântul Ilie. A părăsit poporul pe preoții lui Baal, s-a depărtat poporul de cei care-l duceau în rătăcire și idolatrie, și poporul s-a apropiat din nou de omul lui Dumnezeu de Sfântul Ilie. Aceasta este salvarea, aceasta este soluția și pentru neamul nostru ortodox de pretutindeni, să se apropie de Hristos apropiindu-se de sfinți, să se apropie de sfinți ca să se poată apropia de Dumnezeu. Simțim cu toții, iată, după aproape 14 ani de la plecarea în veșnicie a Părintelui Arsenie, că poporul nostru românesc simte cine a fost, cine este și cine mijlocește în mod deosebit. Simte poporul și se apropie de mănăstirea Prislop, de Părintele Arsenie, de mormântul sfinției sale, așa cum avea să spună cu puțin timp înainte să plece dintre noi: *„Va lua țara foc din Prislop!”*. E vorba de focul ceresc, de focul Duhului Sfânt, de focul harului lui Dumnezeu și prin tot ceea ce se scrie bine, și prin tot ceea ce se publică bine despre Părintele Arsenie, se simte că poporul are o sete duhovnicească deosebită care nu i se poate astâmpăra decât prin cuvântul cel viu și adevărat al lui Dumnezeu, transmis nouă prin

Sfinții Părinți, de la Sfinții Apostoli și până la Sfinții zilelor noastre.
(PS. Daniil Partoșanul)

Sfaturi și îndemnuri ale Părintele Arsenie

- *Rar să găsești un om care să dea sens religios morții, adică s-o aștepte cu bucurie, ca pe-o izbăvire sigură din împărăția păcatului.*

- *Când sora moarte ne dezleagă de trup, ne face un mare bine, fără să știm și fără să vrem. Tot ce e rău în lumea asta: neștiință, neputință, întunerecul, păcatul cu miile lui de gheare, prin moarte încetează. Răul e osândit de moarte, deci moartea ni-i un ajutor. Nu trupul este răul, dar prin moarte se omoară răul cu desăvârșire, de aceea, la vreme, trupul va învia din morți. În moarte-i învierea.*

- *Împliniți-mi dorințele, sfaturile minime și vă schimbă Dumnezeu situațiile, problemele voastre, fără să fiu eu prezent, căci Dumnezeu e Cel ce le schimbă.*

O întâmplare minunată din Sfântul Munte Athos povestită de Părintele Arsenie Boca (pe atunci tânărul diacon celib Boca Zian)

O poveste minunata petrecuta de tanarul ZIAN viitorul ARSENIE BOCA, celibatar ca diacon si trimis de mai marele sau ierarh NICOLAE BALAN ca sa invete monahismul Athonit. Viata si minunile intamplate aici in Sf Munte Athos petrecute cu parintele nostru drag ARSENIE sunt foarte multe ce nu s-au scris.

Lucram de cateva zile sa reconstruim treptele care coboara dinspre schitul Prodromu la peștera Sfantului Athanasie. Peștera se afla aproape in buza marii, la vreo 50 de trepte deasupra ei. Foloseam materialul existent chiar de acolo, bucati de roca destul de tare si pe care o fasonam cu dalta si cu barosul. Lucram cu Porfirie si Dometie de la chilia Sfantul Ipatie, dar promisem ascultarea de la Parintele Arsenie Mandrea, starețul Prodromului. Pentru mine era un fel de plata sau troc ca sa mi se ingaduie sa copiez din biblioteca bogata in manuscrise pe Parintii Filocaliei. Era o misiune pe care am primit-o de la Vladica Nicolae Balan si de la Parintele Profesor Dumitru Staniloaie. Trebuia sa facem munca de ocnasi, spargeam si fasonam dalele de piatra apoi le trageam cum puteam de la vale la deal . Mai foloseam bate rotunde din lemn de castan si niste capete de funii foste parâme ale corabiilor din cea trecuta vreme, ce miroseau a mare, a alge si a peste. Mi-era o sete si o foame, gura mi-era năclăită si amară, soarele ne batea dar nu ne prea incalzea in timpul ce greu se desprimăvăra, de inceput de aprilie. Ma gandeam la sfintii de pe Muntele Sinai care si ei au carari in trepte pe drumul spre piscul muntelui unde Moise a primit tablele legii – Tora. Incercam sa-mi aduc aminte din liceu cate trepte erau pe muntele Sinai. Aici aveam de lucrat vreo 300. Porfirie care era mai solid ca mine imi striga in ureche:

- Pune mana Ziane, ca-mi rupe bolovanul laba piciorului; tu Dometie ce faci? Te-o batut soarele in cap? Tine cu forta!

M-am trezit din reverie si mi-am opintit muschii din toate puterile. Greu canon aveam. Canonul nu e greu daca te ajuta Maica Domnului- Panaghia, Doamna si Stapană Muntelui sfant. Dometie incepu sa cante: Axion Estin. Vrednica esti, un fel de Ave Maria.

- Si cu rugaciunile PreaSfintei Nascatoare de Dumnezeu si a Sfantului Athanasie Athonitul, care si el a murit cand s-a dărâmat schela si i-a cazut bolta in cap, Doamne miluieste-ne si ne mantuieste pe noi pacatosii. Prinde bine Ziane, ca deseara mancam o ciorba de radacini indulcita cu miere din butoiul fratelui Gavriil, daca ne facem treaba.

- Amin, rosti sec Porfirie. Dometie, tu vrei sa fii al doilea Cucuzel pe Sfantul munte? Daca vrei sa te indumnezeiesti, bine, fa-o, ca si eu vreau, dar nu mi se pare corect sa ne tii fara un strop de apa. Omul trebuie sa bea zilnic doi litri de apa, asa zice medicul de la Vatoped, Siluan, noi nu am avut toti trei un litru astazi. Du-te si adu niste apa de mare sa-mi ud gura, fugi! Inca n-ai venit?

- Esti prea dur frate Porfirie cu Parintele Dometie, e mai slabut el de constitutie, am intervenit eu. Priveam in jos dupa Dometie care mergea de parca zbura. Marea se involbura si lovea in valuri inspumate stancaria de pe faleza. Cred ca va trebui sa ne ducem sa facem o baie de apa sarata

pana mai e soare. Ma dor si pe mine oasele, mi-a intrat igrasia si raceala zidurilor pe care le-am pictat. Chiar vroiam sa te intreb frate Porfirie, ce meserie ai avut inainte sa te tunda in calugarie?

- Am fost mecanic de utilaj greu! Parintele stareț Arsenie m-a întrebat ce meserie am și așa am ajuns maestru constructor de trepte în piatră. Ai grijă Ziane cum te proptesti în coada țapinului ca dacă o rupi nu mai am altă aici, și o să te trimit sus în păduricea schitului să tai una nouă.

- Am tăiat vreo cinci cozi și le-am pus la uscat luni când tu erai la moara de lemn, adică la gater, lângă Mănăstirea Ivron, așa că maine o să mai montăm două țapine!

- Știi că îmi plăci diacone de la Sibiu, chit că nu prea ai voce să cânti, dar te duce mintea!

- Am vrut să mă fac aviator. Dar că să intru la Cătroceni la școală de aviație îmi trebuiau bani mulți și mama nu avea de unde să-mi dea nici dacă-și vindea casa! Singura școală unde urma să primesc burză a fost la teologie. Și cu toate că eram un copil credincios de mic nu m-am simțit vrednic să mă fac preot. Mama voia să mă însoare.

- Dar tu nu și nu! Nu te-ai însurat, dar cum ești diacon? Te-ai hirotonit celibatar?

- Da, m-a hirotonit pe încredere că nu o să mă însor după ce am primit treapta diaconiei. Ia spune ai adus scripetele pe care ți le-am cerut dacă tot

ai fost la moara de lemn de langa Iviru? M-am gandit ca daca nu gasim acest scripete, trebuie sa facem unul, lucram cu unelte rudimentare.

- Cum ai zis? Nu am auzit acest cuvânt si nu l-am gasit in nici un ceaslov!

- Rudimentum, pavimentum, ornamentum, postamentum, testamentum, instrumentum, sacramentum...

- Esti poet? Nu te juca! Tine bine coada ca se dezvârte vârtejul si ne plezneste de ne rupe mainile. Crezi ca e usoara calugaria aici la Sfantul Munte? Si mai ducem si o saracie lucie ca ne tin grecii cum vor ei, in ciuda ajutoarelor pe care voievozii nostri romani le-au trimis aici la Sfantul Munte. Imi place sa cred ca daca facem scripetele pe care mi l-ai desenat o sa ridicam mai usor lespezile astea. Am sa ma duc maine si am sa fur un scripete de la Meghisti Lavra, am vazut eu ca aveau vreo trei in depozitul de langa Arsana unde acosteaza vaporul cand vine cu butoaiele cu ulei si vin de la Atena.

- Dar furtul este un pacat, intervine Dometie care tocmai ajunsese cu caldarea in care avea apa de mare.

- Bine ai venit cu apa sarata, ia da sa-mi spal putin gura. Porfirie isi scufunda palmele in galeata si bău din pumni apa sarata. Mai lasa-mi si mie, am zis, nu o bea toata.

In vreme ce Porfirie se spala, Dometie recita: "Cand vine Domnul la tine te dezlegi de toate, nu numai de nedreptatile tale ci si de toata dreptatea ta! Cand stai in fata Domnului esti mai presus de lumea aceasta, mai presus de trancaneala si carteala vietii; ai, cu un cuvânt, ceva din linistea mai presus de lume a lui Dumnezeu.

- Amin, zise Porfirie, nu te stiam asa patericos, din ce Parinte al patericului ai scos cuvântul acesta de folos? Parca nu ai fi fiu de cioban de la Tilișca,

măi

Dometie!

- Din Sfântul Arsenie care a pustnicit în pustia Schetica de lângă Nil din Egipt. El era unul care tacea mult și așa, prin trezvie, își alegea gândurile și vorbele îndepărtându-le pe cele rele și fără de folos. Cu harul Prea Sfântului Duh a ajuns la isihie încă de tânăr.

Se lăsa o tăcere plăcută, Porfirie nu mai zicea nimic, mai mult ca sigur că, cugeta în mintea lui mai puțin scolită în ale teologiei, cumpanea vorbele pe care le rostise Dometie! Erau vorbe cu greutate. Dometie rupse tăcerea:

- Mă trimitea tata cu oile pe la noi pe sub munte. Acolo într-o viroagă era casa unui călugăr plecat de la Foltea din Săliște. Era un fel de stână din piatră acoperită cu niște capriori de brad puși unul lângă altul și acoperiți cu pământ batut. Parintele Achim era mic de statură, cam crăcănat și cu o barbă până la genunchi. Avea niște ochi albaștri ca marea, așa cum îi are Parintele diacon Zian!

- Mama mea, Creștina avea ochii albaștri, (mama Parintelui Arsenie Boca n.n.) ea m-a harazit din pântecul ei să mă fac preot. Acum mi-am adus aminte de ea că nu i-am scris de peste un an de zile. I-am spus că vreau să mă călugăresc și s-a supărat. Nu-i mai scriu pentru că vreau să o învăț să uite de mine. Nu știu dacă e bine sau e rău, voi ce ziceți?

- Nu știu, răspunse Porfirie, tu ești cu mai multă școală ca mine! Ori îi scrii ori nu-i scrii ea tot se gândește la tine, că e mamă .

- Trimite-i o scrisoare ca se va bucura sa primeasca din Grecia si se va lauda la vecini cu baiatul ei care a ajuns la Sfantul Munte, Gradina Maicii Domnului

- Asa o sa fac, daca zici tu, Dometie.

- Parintele acela de la noi, Achim, m-a invatat sa citesc si mi-a dat cartile lui sa ma uit prin ele. Cand mergeam cu oile, ieseam si el la deal cu traista, ne opream si ma invata. A fost total meu duhovnicesc. La el a venit un Parinte de aici de la Sfantul Munte ca sa mearga prin sate sa adune pomeni si pomelnice pentru restaurarea manastirii Zografu unde este steagul lui Stefan cel Mare cu Sfântul Mare Mucenic Gheorghe. Asa am auzit eu de Sfantul Munte pentru prima oara, aveam doar 13 ani. El era roman si traia intre greci. Mai intai a fost la chilia Nasterii Maicii Domnului pe mosia Manastirii Vatoped, si l-a avut duhovnicesc pe Nicodim ucenicul schivnicului Arsenie. Acest Arsenie era mare sculptor in lemn si marmura. De la el au ramas multe obiecte frumos lucrate, cruci, candel, potire, felinare, vase de flori...a lucrat si doua sculpturi legendare: Rastignirea si A doua venire vreme de 15 ani.

- Am auzit si eu de Arsenie acesta dar nu l-am vazut, vorbi si Porfirie! Se spune ca pe Arsenie l-a luat Maica Domnului sub mantie si l-a dus pe varful Athonului ca sa completeze numarul celor 7 pustnici care se roaga pentru pacea lumii si traiesc fara mancare si fara apa, doar cu cuvantul lui Dumnezeu.

- Te cred, interveni Dometie, am auzit si eu intr-o zi de hramul Sfantului Munte si de aceasta traditie, pe 6 august, cand am urcat in vârful. Vorbeau niste pustnici care stateau la lumina unui opaiț chiar sub varf intr-o peștera sa se odihneasca. Era pe la ora 4 dimineata, eu eram cu Pelaghie, un ucenic al lui Evghenie Vulgaris. Acesta citea dintr-o carte scrisa de Ilie Miniat. Parintele Evghenie avea vreo 80 de ani si s-a suit pe munte pana in varf. El s-a dus la sihastrii care povesteau in peștera si am

auzit ca a murit Parintele Hrisogan din cei 7 stalpi neclintiti ai Athosului si ca va fi inlocuit de Arsenie sculptorul. Se zice ca printre cei 7 stalpi ai Ortodoxiei era si veghetorul Parinte Varnava, dascal al rugaciunii lui Iisus si români Martinian, Iona si Teofilact care s-au randuit unul pe altul in ceata celor 7. Acestia toti erau sculptori: faceau linguri, faceau căni si donițe, cofăiașe pentru ulei sau vin.

- Dar de Părintele Iona ai auzit tu, intrebă Porfirie, a fost un om cu scoala multa, a tradus doua carti ale Sfantului Nicodim Aghioritul: "Războiul nevăzut si paza celor 5 simturi". Desena si frumosi Am vazut desenat trupul omului si inima scoasa din trup si plamanii. Practică rugăciunea inima, pe respiratie si pe șezutul în scăunel .

- Zise Dometie: oamenii din ziua de astazi nu au harul lui Dumnezeu! Si daca uneori au putin har ei il indeparteaza prin gandurile rele. Atunci diavolii stau cu ei.

- Ptiihh, ucigă-l Sfânta Cruce ! rosti Porfirie! Nu e bine să amintesti de necuratul, că uite m-am lovit la picior si mi-am spart si bocancul. Părinte Ziane, de ce n-ai adus o pereche de bocanci noi din România?

Eu taceam, si ascultam pe acesti parinti minunati athoniti! Soarele apunea dinspre varful mutelui. In lumina lui puteam vedea undeva pe peretele muntelui o chilie atârnată ca un cuib de rândunea. Se vedea si o figura de

om care intra si iese in acel cuib minunat atarnat de peretele muntelui. Din pozitia de unde lucram noi nu prea puteai vedea multe. In spre mare nu aveai ce vedea pentru ca marea aici este foarte nelinistita, sunt curenti marini si vapoarele nu se apropie caci s-ar scufunda. Daca ne imaginam Sfantul Munte ca un vapor, locul unde lucram noi la pestera Sfantului Athanasie ar fi prora vaporului, adică vârful acestuia. Parcă citindu-mi gândurile Dometie spuse cu glasul lui dulce si cântat: - Mari si minunate sunt lucrurile tale, Doamne, că Tu toate cu intelepciune le-ai facut! Aici e un loc sfânt, aici a venit Maica Domnului cu Sfantul Ioan Evanghelistul purtati de furtuna . In loc sa ajunga in Cipru la Lazăr cel inviat a patra zi de Domnul Iisus care era Episcop acolo, au ajuns cu corabia aici. Au cazut statuile idolesti si dracii au iesit din ele strigand: A venit Maica Domnului, sa fugim!

- DOAMNE MILUIESTE si ajuta-ne sa terminam treptele, zise Porfiriei

- Maica Domnului face multe minuni, zise Dometiei Maica Domnului din icoana Portărița, care a venit plutind pe mare, i-a redat vederea unui Părinte, Nectarie. Iar Maica Domnului din icoana Axion Estin l-a scăpat de la înec pe călugărul Dorotei cand se rasturnase luntrea in care pescuia si el era inghitit de valuri. Dar sa vedeti cum s-a intamplat : Dorotei era păzitorul si lumânărarul acestei icoane in biserica Protatonului din Karies. Când se scufunda în mare a strigat din adâncul inimii: Maica Domnului, eu, slujitorul tău, mai mulți ani te-am slujit si te-am păzit, acum auzi-mă si Tu pe mine că mă prăpădesc in valuri.

- Se inserase de-a binelea si mai aveam de transportat două lespezi! Cand te rogi si vorbești despre sfinti si mai ales despre minunile Maicii Domnului munca ta are un spor nebanuit. Lucrul sporea ca in povesti. Asa fac toti calugarii athoniti, in timp ce lucreaza la ascultarea pe care le-a randuit-o

staretul si vorbesc despre oameni luminati si sfinti. Lucrul sporeste cand Dumnezeu miluieste.

Dometie zise:

- Am ajuns toata ziua, mi-i sete cred că am vedenii, vad mereu o făptură acolo sus pe zid la chilia aceea si stiam ca e părăsită! Este curios sau este o minune. Acum parcă are figură de leu, acum parcă are de om, voi nu vedeti?

- Să te lămurească diaconul Zian că el e pictor, eu sunt un simplu călugăr fără școală!

- Da, am intrat si eu in discutie, cei 4 Sfinti evanghelisti au cate o ființă lângă ei ca simbol si chintesență a mesajului din Sfanta Evanghelie pe care a scris-o fiecare! Sfântul Matei, care a fost vameș înainte sa-L cunoască pe Mântuitorul are simbolul Ingerul. Marcul are vițelul, Luca are leul, Ioan are vulturul.

Se auzi o bubuitură ca atunci când s-a rostogolit un bolovan pe pietrele de jos. O voce tulburătoare rosti "Zian Boca, din România să-i scrii mamei tale scrisoare că, dacă nu, va muri si o ai pe suflet. Stiu ca esti fecior si că nu te-ai atins de femei dar ești mândru ca ești pictor și că ai tăiat cadavre la facultatea de medicină din București, va trebui să postești, să te rogi și să tai 100 de bețe din castan ca și canon de ispășire." Noi tocmai ne

opinteam toti trei să impingem un bolovan mare pe două bețe de castan puse ca role. Dar să impingi la deal este neasemanat de greu. Am simtit deodata ca se usureaza povara si bolovanul merge la deal ca tras cu o funie de sus de către cineva sau de o mașinărie cerească! Dometie sesiza si el ce se intampla si exclama: Nascatoare de Dumnezeu! A venit Sfantul. Intr-adevar langa noi era o faptura parca om, para fiara, cu barba pana la pamant si un par ca o coama de leu. Impingea cu noi la bolovan. El era cel care facea ca bolovanul sa mearga parca tras de cineva de sus. Rosti:

- Cuvine-se cu adevarat sa te fericim pe tine Nascatoare de Dumnezeu... Avea o voce ingereasca, nici tipatoare, nici ragusita dar placuta. Mi-am adus aminte de un tenor care canta in corul catedralei mitropolitane din Bucuresti. Toti cantam "Cuvine-se cu Adevarat" Vocea mea care nu era exersata la cantat a capatat inflexiuni melodice si scotea sunete placute pe care nici eu nu le cunoasteam pana atunci. Canta si Porfirie cu vocea lui de bas iar Dometie ne intrecea pe toti. Eram ca in rai. Patru fapturi care pe buza unei prapastii o preacinsteam pe Maica Domnului. Mintea insa imi zbura in satul meu natal la Vata de Sus. O vedeam pe mama ingenunchiata la icoana Preacuratei Fecioarei Maria cum se roaga si cum plange cu poza mea in mana. Faptura de langa mine, cu barba lunga imi spuse:

- Pe mama ta o cheama Creștina si e vaduva! Cand te-a adus pe lume, te-a afierosit Domnului si bisericii.

M-am cutremurat, ca aveam langa mine un Sfant, un Prooroc care-mi stie trecutul si numele.

- Parinte, cum te cheamă si cine esti? intreba Porfirie. Strainul nu raspunse.

- “Nu va temeti de Parintele Staret Arsenie ca nu va pedepseste pentru ca nu v-ati dus la vecernie. Stiati ca cei noua stalpi ai Athosului vin anul acesta de Sfintele Pasti sa slujeasca Sfanta Liturghie in schitul Prodromul? Unul dintre ei este Parintele Matei din Karacalu, un om foarte smerit care slujeste Liturghia zilnic prin chili si prin colibe unde este un Sfant Antimis. Va sluji Liturghia pana la ultima lui suflare. Anul acesta de Pasti va ninge pe varful Athonului. O sa ne vedem de Inviere. Frate Zian, nu uita sa-i scrii mamei tale.”

Eu nu ma mai puteam minuna de cele ce se petreceau. Parintele sau fratele care vorbise s-a facut nevazut dintr-o data. Parca ma atragea ca un magnet sa ma uit dupa el. Era deja noapte. Nu mai puteam sa ma uit dupa el. Porfirie punea uneltele una langa alta, ca sa le avem maine dimineata in ordine. Dometie era cuprins de o placuta emotie si ca intotdeauna, canta un imn. Se auzi vocea fapturii care tocmai plecase, a preabunului Parinte; Nu stiam cum il chema, dar eram atras inspre in sus si am inceput sa urc repede. Poteca se lumina de o lumina albastruie ca de arc electric, lumina care venea de la faptura minunata ca de la un rug ce ardea pe munte deasupra noastra. Dupa mine urca Porfirie gafaind, si apoi Dometie cantand. Sfantul nostru ne lumina drumul spre varful Muntelui. Era un dar dumnezeiesc nesperat caci noaptea se lasase si fara lumina ne-am fi pravalit in abis si ne-am fi pierdut vietile. Porfirie zise:

- Sunt de zece ani pe Sfantul Munte si nu am trait nici o minune pana astazi, dar astazi mi s-a aratat mila lui Dumnezeu prin acest Sfant! Stai Preasfinte, si nu fugi, caci vedem lumina ta ca pe un far calauzitor si putem urca muntele fara sa cadem in prapastie.

- Minunat este Dumnezeu intru Sfintii sai, vorbi si Dometie in psalmii

Frata Ziane, azi ai primit botezul cu foc si cu proorocie, caci ti s-a vorbit tie de sus.

Eu nu vorbeam nimic, eram cuprins de o sfanta emotie si de o caldura nemaitraita. Imi facea bine, caci din pricina frigului care se lasase la malul marii, eram inghetat. Am ajuns pe buza Muntelui, la crucea din lemn de Dafin. Sfantul nostru se departa dar inca ne lumina cu faptura lui Indumnezeita. Vedeam poteca ce duce catre schitul Prodromul. Sfantul mergea inaintea noastra, dar parca sarea ca o roata de foc, ca o pasare inrosita. In spatele meu, Parintele Porfirie se inchina si recita ritmic, gafaind: “Iisuse, Fiul Lui Dumnezeu, miluieste-ma”. Dometie canta: “Cu noi este Dumnezeu, inteleti neamuri si va plecati”. Dâra de lumina intra inaintea noastra pe poarta manastirii, si noi dupa ea. Ajunsi in poarta care tocmai se inchidea, ne trezi din revelatie vocea barbateasca a Parintelui stareț Arsenie Mandrea, venit el insusi sa inchida portile manastirii.

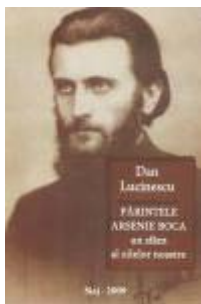
- Cate trepte ati lucrat, parintilor?
- Unsprezece, raspunse Porfirie!
- Bine, consemna starețul Arsenie. Puteti merge sa cinati la trapeză. Domnul sa fie cu voi. Sa va treziti cand incepe utrenia cu catismele.
- Amin, concluziona Dometie.

Am alergat la spalator si ne-am spalat cu apa rece, inghitind si cateva guri, dar parca nu mi-era sete, desi nu bausem toata ziua nici o gura de

apa. Nu bausem nici din apa sarata, aceea pe care o adusese Dometie din mare. M-am dus in camera mea si m-am intins pe patul tare, athonit, pe burta, ca ciobanii, caci si oasele ma dureau si muschii de efortul zilei. Sufletul insa imi era luminat si fericit. Astazi pe Sfantul Munte al Athosului am trait prima minune, am intalnit un sfant. O para de foc. Mi-am zis in gand "Tatal nostru" , si mi-am insemnat patul, facand cu mana dreapta semnul sfintei cruci! Apoi m-am cufundat intr-un somn adanc.

16 august 2009

[Dan Lucinescu- Parintele Arsenie Boca si securistii](#)

“ Parintele aseza masuta din lemn pe zidul dinspre rasarit, transformand-o intr-un mic altar, pe care puse tot ce avea in mica boccea luata din chilia lui de la manastirea Brancoveanu.

El aprinse o lumanare pe un sfesnic de lemn, cu un chibrit din singura cutie luata cu el in boccea. Alaturi puse crucea sfintita, cat si Sfanta Evanghelie. Asezat in genunchi pe lespedea rece, Parintele trecu imediat in lumea marei spiritualitati divine, multumindu-I Domnului Atotputernic pentru revarsarea harului Sau, peste omeneasca sa existenta.

Dupa un timp, veni in inspectie ofiterul de serviciu, insotit de gardianul de pe sectia respectiva, ridicand capacul vizetei de la celula Parintelui Arsenie si vazandu-l cum se ruga. Cand deschisera usa celulei, imediat dupa vizionarea prin vizeta, vazura cu stupoare si groaza, ca aceasta era complet goala.

Cu cat priveau mai mult celula goala, cu atat intreaga lor fiinta se tulbura. Gardianul, care provenea din mediul taranesc din zona, avea binele si mila inascute in fiinta sa. El fusese tulburat ca trebuia sa tie inchis un preot, care era un sfant, care se ruga tot timpul in genunchi Domnului Atotputernic.

Ochii celor doi se mareau in orbite, in timp ce sangele adunat in capul lor, le transforma figura intr-un cuptor in flacari, aproape de a tasni prin piele. Atat ofiterul, cat si gardianul isi scuturau intregul corp, sa se poata trezi din cel mai mare cosmar trait de ei vreodata. Cu cat se uitau mai atent in celula, cu atat aceasta aparea complet goala. Deja prin mintile celor doi se depanau scenariile cele mai sumbre, de arestare si de ancheta prin tortura, pentru dezvaluirea intregii operatii de facilitare a evadarii unui detinut, aflat in timpul anchetei.

Nevenindu-le sa creada acea realitate, amandoi se proptira in usa pentru a o inchide cu cheia, dupa care, plini de emotie, cu mainile tremurand, au dat la o parte capacul vizetei, uitandu-se fiecare pe rand, din ce in ce mai derutati, avand fiecare din ei senzatia ca si-au pierdut mintile. Revenindu-si treptat din acel soc groaznic, au inceput sa se uite pe rand, prin vizeta, nevenindu-le sa creada ca detinutul lor, parintele Arsenie Boca, statea nemiscat in genunchi, lipit de masuta pe care era aprinsa lumanarea si avand alaturi Sfanta Evanghelie.

Starea lor psihica si nervoasa se inrautatea, pe masura repetarii deschiderii celulei, neafland pe nimeni inauntru si cea de privire pe vizeta, in care Parintele Arsenie era inauntru in carne si oase. Ofiterul cu fata congestionata, dandu-si seama ca se afla in pragul

dementei, ordona gardianului sa vie cu el, indreptandu-se ca hipnotizat spre biroul comandantului sau, aflat in apropierea portii de intrare in cetate. Intre timp, un alt securist, alarmat de turbulenta creata in legatura cu celula parintelui Arsenie, dadu telefon comandantului securitatii din Fagaras, sa vie de urgenta acolo.

Intreaga formatie de securisti se indrepta spre celula in care era incarcerat Parintele, fiind siguri ca atat ofiterul de serviciu cat si gardianul, delireaza din motive pe care erau siguri ca le vor afla imediat.

In drumul spre celula, securistul sef il apostrofa pe ofiterul de serviciu, acuzandu-l de incompetenta si de labilitate psihica, cat si de faptul ca este sub influenta unui misticism retrograd. Ajuns in fata celulei cu probleme, seful securitatii se apropie de usa si, dand la o parte clapeta vizetei, il vazu pe Parintele Arsenie.

Cu fata radiind de victorie, el se adresa dispretuitor atat gardianului, cat in special ofiterului de serviciu, anuntandu-i ca viitorul lor va fi mai mult decat sumbru, ei fiind implicati intr-o actiune de derutare si de inducere in eroare a comandamentului securitatii, urmand sa se stabileasca in slujba carui serviciu strain se afla.

Venirea zgomotoasa si plina de orgoliu a conducerii securitatii dadu loc la un spectacol unic. Intreaga superioritate si siguranta de sine a proaspatului comandant de securitate se dezumfla ca balonul intepat de ceva ascutit, cand ofiterul de serviciu, cu fata crispata de iritare, smulse cheia celulei din mana gardianului, deschizand brusc usa. In fata tuturor apare celula goala, asa cum raportase ofiterul de serviciu, care-i striga iesit din fire, sa-i spuie carui serviciu strain apartine acel comandant. Comandantul zonei de securitate Brasov, avand gradul de colonel, se deplasa a doua zi la Fagaras, unde se declansase un mare scandal, in cadrul cadrelor de acolo. Cazul respectiv ajunsese si la organele

superioare de partid care coordonau intreaga zona. Ei venira special sa vada “ce elucubratii pot scoate niste cadre de partid, insuficient pregatite si influentate de curente mistice retrograde”.

O comisie compusa din medicul sef al municipiului Brasov, seful regionalei de partid, cat si a celei de securitate, fu intrunita in plen pentru a rezolva manifestarile retrograde recente. Cercetarile intreprinse de acestia au decurs la fel ca cele anterioare, vazandu-l pe parintele Arsenie prin vizeta si disparand atunci cand se descuia usa celulei.

Atunci s-a produs unul din putinele cazuri de mare compromis si de pastrare sub totala tacere a unui fenomen pe care a-tot-stiutorul partid marxist-leninist nu l-a putut explica.

De comun acord, intr-un context de pastrare totala a secretului, s-a ajuns la o hotarare unica, de punere in libertate a calugarului preot Arsenie Boca. Aceasta decizie era singura care putea rezolva acel inexplicabil eveniment.

(Dan Lucinescu- **Parintele Arsenie Boca un sfant al zilelor noastre**, editura Siaj, 2009, pp.53-55)

Iisus in zeghe

Biserica Sf. Elefterie Nou - Fecioara cu Pruncul in zeghe

Extraordinara poveste a unor icoane necunoscute, pictate de parintele ARSENIE BOCA. Ambele se afla in Bucuresti. Una la biserica Elefterie, cealalta la Sf. Anton

Sfantul surghiunit

Anul 1959. Un vant de teroare, ucigas, sufla peste Romania. Tinta temnitelor este mereu aceeaasi: elita patriotica a tarii - intelectuali, preoti, studenti, tarani - toti cei ce se opun calailor rosii. La manastirea Prislop din Hateg, valul terorii il ajunge si pe parintele Arsenie Boca. Desi il anchetasera si intemnitasera de atatea ori, comunistii ii luasera frica: miracolul de la Sambata de Sus, unde parintele fusese staret, se repeta. "Toata tara lui Avram Iancu se misca in pelerinaj, cantand, cu zapada pana la piept", scrie marele poet Nichifor Crainic. Veneau toti sa ia lumina din harul

celui numit, inca de-atunci, Sfantul Ardealului. Asa ca parintele Arsenie trebuia sa plateasca. Este alungat din manastire si i se interzice pentru tot

restul vietii sa practice preotia. Reducerea la tacere a celui mai mare duhovnic al tarii ii indarjeste pe credinciosi. Dar chiar si cu gura ferecata, parintele nu renunta la legamantul cu Dumnezeu, caruia ii inchinase viata. Avea harul picturii, absolvise si Academia de Belle-Arte din Bucuresti, asa ca va picta pana la moarte icoane si biserici, continuand in imagini predicile fierbinti cu care isi fericise credinciosii, predicile pe care nu le mai putea rosti. In 1959, parintele vine la Bucuresti, unde va ramane pana in 1967, lucrand o vreme si la atelierele de pictura ale Patriarhiei. Apoi pleaca in campie, la Draganescu, unde cincisprezece ani, noapte de noapte, picteaza biserica din sat, pe care o transforma, cu arta si cu credinta lui, intr-o adevarata "Capela Sixtina a ortodoxiei romanesti": o pictura tulburatoare si profetica. Dar daca biserica Draganescu e de-acum celebra, despre picturile realizate de parintele Arsenie in Bucuresti nu s-a stiut multa vreme nimic! De parca icoanele si frescele pictate de el s-ar fi volatilizat! Abia anul trecut, in 2007, a iesit la lumina o parte din mostenirea spirituala lasata Capitalei de parintele Arsenie. O mostenire incarcata de povesti incredibile si zguduitoare. Adevarate taine care au asteptat printre noi, in mod bizar nestiute amar de ani... Cel implicat in aceste descoperiri are 29 de ani si se numeste Alexandru-Valentin Craciun. E un tanar linistit, cultivat si foarte credincios. Si care este convins de sfintenia parintelui Arsenie, in care credea cu ardoare, desi nu l-a cunoscut si nu l-a vazut niciodata. Prima atingere cu duhul parintelui s-a produs prin picturi. S-a intamplat acum cinci ani, cand a descoperit, din intamplare, intr-o carte, o pictura de-a parintelui de la Draganescu. Era o "Inviere". Pictura aceea l-a marcat pentru tot restul vietii. Era o Inviere hieratica si apocaliptica totodata. "Nu s-a mai pictat asa ceva niciodata. E o imagine halucinanta. O reprezentare unica a lui Hristos", spune tanarul. "Prin aceasta pictura fabuloasa, m-am apropiat de parintele. Sigur, multa lume e atrasa de el, dar trebuie sa-i si simti chemarea, sa intri in dialog prin rugaciune cu acest calugar urias. Iar eu ma rog la parintele Arsenie in biserica, chiar daca nu-i canonizat. Il pomenesc ca pe-un sfant. El e sfant, ca asa l-a facut Dumnezeu, nu oamenii".

O raza de soare

"Sunt lucruri de-ale parintelui despre care nu stie nimeni nimic, dar care ies la iveala printr-un miracol. Asa s-a intamplat si cu descoperirile despre care va voi povesti. Multe mi-au fost "date". Au fost revelatii. Eu n-am nici un merit. Iar daca au iesit abia acum la iveala, aceasta e inca o minune, o lucrare dumnezeiasca a parintelui Arsenie. Asa a voit el, de acolo, de Sus, sa se intample toate acum. Cand a crezut el ca-i lumea pregatita". Toate au inceput de la o icoana a sfintei Paraschiva de la biserica Sfantul Anton, de langa Curtea Veche din Bucuresti. Icoana fusese donata bisericii acum cateva zeci de ani buni. Mai mult nu stia nimeni. Si nici cine era pictorul. "Intr-o dupa-amiaza de mai a anului trecut, ma dusesem la biserica Sfantul Anton cu treburi de serviciu si, cum trebuia sa-l mai astept pe parintele paroh, m-am dus sa ma inchin. Uitandu-ma in jur, mi-au cazut ochii pe icoana Sfintei Paraschiva. Sfanta e ocrotitoarea familiei mele, asa ca am recunoscut-o imediat. Curios mi se pare acum ca, desi fusesem de atatea ori la biserica Sfantul Anton, niciodata pana atunci nu observasem icoana. Asa ca eu cred ca acela a fost un moment ales. M-am apropiat, m-am inchinat (icoana statea in biserica in naos, intr-o nisa cu fereastră, un loc mai ferit), m-am rugat indelung... Si cand mi-am ridicat ochii, am intalnit privirea sfintei. De obicei, icoana aceea sta in tot timpul in penumbra bisericii. Neluminata, pictura ei pare un pic stearsa, invaluita, stinsa. Dar in dupa-amiaza aceea, un snop de raze se strecurase prin vitralii si batea din plin pe chipul sfintei. Scaldată in razele soarelui, icoana parca mustea de aur si de lumina, stralucind magnific! Si sfanta Paraschiva avea un chip stralucitor, intarita de soare in icoana bogata, toata numai foita de aur cu filigran. Lumina sfintei se adunase pe chip si-n privire. E parintele Arsenie, e icoana lui! - mi-am zis de-o data, ca intr-o transa! N-aveam argumente. Figura aceea a sfintei imi amintise chipul lui Cristos din scena Invierii, pe care o descoperisem, mai demult, intr-o

carte. O expresie concentrata in privire. Asa cum o avea si el, calugarul Arsenie cu ochii de foc".

Schita gasita la biserica Draganescu

Hotarat sa afle adevarul, cateva zile mai tarziu, Alexandru-Valentin Craciun face cateva fotografii ale icoanei Sfintei Paraschiva si merge la biserica Draganescu, la parintele Lucian Petcu, sa ii arate imaginile. Voia o prima confirmare: era icoana pictata de parintele Arsenie Boca sau nu? Preotul cerceteaza icoana in amanunt, dupa care o compara cu alta, tot a sfintei Paraschiva, din biserica lui. Era aceeasi imagine. Era mana parintelui. Pana si modelul filigranului era facut cu o tehnica numai a lui. (In pragul razboiului, parintele Arsenie fusese la Chisinau, sa invete metaloplastia si emailul, si de acolo a venit cu tipare speciale pentru filigranul icoanelor lui aurite si foarte bogate.) Mai tarziu, icoana Sfintei Paraschiva ii este aratata si episcopului de Varscet, Daniil Partosanu, ucenic al parintelui Arsenie. "E a parintelui, nu incapa indoiala!", exclama episcopul. Apoi, destinul icoanei incepe sa ia amploare. Peste cateva luni, Alexandru-Valentin Craciun publica un mic articol despre pictura parintelui Arsenie Boca. La biserica Sfantul Anton incep sa vina valuri de oameni, lumea se inchina indelung la icoana Sfintei Paraschiva, o fotografiaza, sfintesc fotografiile si le duc cu ei ca sa aiba in casa o icoana de-a sfantului parinte Arsenie. Printre pelerini sunt si multi straini. "Intr-o zi, am vazut un grup de sarbi veniti special din tara lor, pentru icoana parintelui", spune tanarul. Caci faima de sfant a parintelui Arsenie a depasit mult granitele Romaniei.

Si nu e o intamplare ca parintele sta prin icoana lui, intr-o biserica din inima Bucurestiului, biserica domneasca a Curtii Vechi, cea mai veche ctitorie a orasului, crede Alexandru Craciun. "Pe cai doar ale lui, parintele

a voit sa ramana aici cu o icoana foarte frumoasa; cea mai luminoasa imagine a sfintei pe care mi-a fost dat sa o intalnesc. E icoana absoluta a sfintei Paraschiva. O icoana mai completa nu exista. Si nu va mai fi. Aceasta icoana va avea un destin special, la inaltimea celui care a pictat-o".

Iisus in zeghe

Pe urmele pictate lasate de parintele Arsenie prin Bucuresti, Valentin Craciun ajunge in vara anului trecut la catedrala Sfantul Elefterie Nou (de langa Opera). Exista o banuiala ca acolo pictase parintele, in 1959, fresca cea mare din absida altarului a Maicii Domnului cu Pruncul. Tot ce se stia era ca parintele lucrase la Sf. Elefterie ca pictor secund al lui Vasile Rudeanu, care a pictat altarul si o parte din peretii laterali. In rest, nimic nu era sigur. Lucrurile incep sa se precipite cand preotul Lucian Petcu descopera in biserica de la Draganescu o schita imensa, in carbune, care nu corespundea nici unei picturi facute de parinte pe peretii locasului. Era Maica Domnului cu Pruncul. Uriasa schita zacuse ani de zile, fara sa stie nimeni de ea, intr-unul din nenumaratele suluri cu schite ramase de la pictura bisericii Draganescu. Preotul Lucian Petcu a descoperit-o in ultima clipa, ca printr-o minune, salvand-o cand era gata sa fie distrusa. Se duce cu schita la Elefterie, o compara cu fresca uriasa a Maicii cu Pruncul din absida altarului si se lamureste. Desenul gasit de el era dovada imparabila ca parintele Arsenie isi avusese partea lui de pictura si la Sfantul Elefterie. Era proiectul initial cu care parintele se prezentase acolo, pentru fresca din absida altarului. Dar aventura de-abia incepe. Pentru ca parintele Arsenie adaugase picturii cateva detalii cutremuratoare, neobservate, vreme de 60 de ani...

Sfanta Paraschiva de la biserica Sfantul Anton

"Cand am intrat eu la Elefterie, era slujba", isi continua Valentin Craciun povestea. "Fresca Maicii Domnului cu Pruncul trona deasupra altarului, uriasa si impunatoare. Maica Domnului plutea maiestuoasa si suverana pe niste nori giganti, inrositi si intunecati, ca de bombardament ori de Apocalipsa. Am privit-o si m-am cutremurat! Pe absida imensa, fresca era iluminata extraordinar. Ce m-a frapat si m-a ravasit pentru prima oara a fost Pruncul! Pruncul care priveste cu bratele deschise ca o cruce, chemand: "Veniti la Mine!". Ca niciodata pana atunci, vesmantul Lui ma contraria in chip deosebit. Simteam ca e ceva acolo, nu intelegeam prea clar, ceva ce-mi scapa si mi se parea atipic. Oricum, multe lucruri sunt atipice in pictura parintelui Arsenie, dar acolo era ceva mai mult. Am plecat descumpanit. Voiam chiar sa abandonez, sa nu ma mai gandesc la pictura aceea, oricum, ma chinuiam destul de cateva luni sa-i dibui urmele parintelui Arsenie prin Bucuresti, devenise, pur si simplu, o obsesie pentru mine. Pe urma, intr-o noapte, s-a mai intamplat un miracol. Era foarte tarziu si eu eram intr-o stare de surescitare, dar nu ma gandeam nici la parintele Boca, nici la pictura din altar. Si atunci, brusc, am gasit intelesul: vesmantul Pruncului pictat de parintele Arsenie era o zeghe! O haina de puscarie!" Asta pictase parintele deasupra altarului. Un mesaj tulburator. Iisus era in zeghe si asteptase rabdator, sub ochii nostri orbiti ani de zile, sa il vedem. Sa ne cutremuram.

Vis din Ceruri

"Dar eu eram tot indoit", spune Valentin Craciun. "Nu indrazneam inca sa ma intorc la Elefterie. Nu eram deloc sigur ca voi fi inteles, ca va fi inteles ce voise sa arate oamenilor parintele Arsenie. Am stat asa, framantandu-ma singur, saptamani la rand. Pana intr-o dupa-amiaza... Incepusera caldurile alea de nesuportat de anul trecut si eu am adormit, stors de vipie. Visul a inceput brusc, nici n-atipisem bine. Parca as fi trecut direct din trezie intr-un alt taram, lunecand usurel spre Rai. Se facea ca ma dusesem la Elefterie si gasisem acolo un preot cu care ma contraziceam vorbind despre fresca. As fi vrut sa-i spun si de zeghea Pruncului, dar nu stiam cum s-o fac. Stam amandoi in curtea de la Elefterie. Si, privind spre biserica, deodata am inceput sa vad direct prin peretii ei, ca printr-un acvariu urias cu sfinti. Si vedeam fresca cea mare a altarului, pictata de parintele, si fresca stralucea tot mai luminoasa pe masura ce timpul trecea, stralucea mai tare, si mai tare, acum aproape ca te orbea! In vremea asta vesmantul Pruncului incepuse sa se schimbe si el, nu mai era o zeghe. Atunci i-am spus si parintelui ce ma framanta, i-am spus de zeghea Pruncului.

Alexandru Valentin Craciun

"Sa comparam!", zice parintele in visul meu. Si a scos o iconita din buzunarul de la piept. Iar pe iconita era pictata intocmai chiar Maica cu Pruncul din altar. Eu priveam mai departe direct prin peretii translucizi ai bisericii, spre fresca uriasa, si am vazut, n-o sa uit toata viata, am vazut Pruncul in vesmant ca Soarele, tot numai raze! Iar dungile vesmantului se schimbaseră - se stransesera intr-o cruce... o cruce facuta din gratii si din intuneric... Si Pruncul Iisus era viu, traia, prinsese viata!... Iar crucea era vie si ea si se schimba intruna, la fel ca vesmantul. "Vedeti, parinte, ca Iisus e in zeghe?", i-a spus atunci preotul cu care vorbeam in vis altui preot de-acolo. Si in aceasi clipa, din iconita aceea mica a inceput sa picure un fel de mir gros ca mierea... Iar eu am cazut in genunchi si am plans. Apoi mi-am strans lacrimile ce cursesera pe jos, sa nu ramana nici una pe asfalt. Si mi-am uns cu ele pleoapele. Si m-am trezit fericit".

Magnificul vis ii da putere lui Valentin Craciun sa revina la Elefterie, unde intalneste si omul providential: pe parintele Mihai Dragomir. "Are o dragoste deosebita pentru parintele Arsenie Boca. Cand i-am marturisit parintelui despre zeghe, a ramas stupefiat. Nici el nu observase nimic neobisnuit pana atunci, desi slujea de ani buni la Elefterie. Parca purtase un zabranic pe ochi. Dar dupa ce a privit cu atentie fresca, preotul a mai descoperit inca un amanunt socant: Pruncul era tuns ca un detinut!"

"In temnita am fost si ati venit la Mine"

Parintele Arsenie pictand in biserica Draganescu

Cum s-a putut, totusi, ca in 60 de ani, nimeni sa nu vada Pruncul in zeghe?! Acest fapt ramane inexplicabil. Nimeni n-a observat, nici preotii care s-au succedat la Elefterie, nici enoriasii, si nici macar comunistii si securistii din vremea parintelui Arsenie. Nimeni, absolut nimeni! Desi e

imposibil sa nu fi stiut cineva ce picta parintele acolo, ca doar lucra in echipa! Dar cine a stiut a pastrat secretul, ducandu-l cu el in mormant. Uluiitor este si ca parintele Arsenie a avut curajul sa picteze ditamai fresca, fiind supravegheat permanent de Securitate. Si atunci, cum a scapat, cum si-a sfidat tortionarii, facandu-i sa nu vada ce picta el acolo cu adevarat, cand ofiterii ii suflau in ceafa zi de zi, clipa de clipa?!... Si atat asteptau, un prilej cat de mic sa-l intemniteze. Iar pentru un simbol ca acesta - Pruncul Iisus in zeghe, credinta, intemnitata de comunisti, la fel ca si viata preoteasca a parintelui Arsenie Boca -, pentru toate astea, l-ar fi inchis imediat! Insa, pur si simplu, nu au vazut! Sau, imi zice tanarul Valentin Craciun, s-a intamplat ca in Scriptura: "Au vazut si n-au inteles", ochii lor au fost tintuiti. Alta explicatie rationala nu exista. Asa cum au fost tintuiti ochii tuturor 60 de ani dupa aceea.

Biserica Elefterie

"Dar aceasta infatisare a lui Iisus in zeghe si tuns ca un detinut nu e o excentricitate de-a parintelui Arsenie, si nici n-a fost facuta pentru a soca", spune Valentin Craciun. "Ea are acoperire, justificare teologica. Caci in Evanghelia dupa Matei, spune Mantuitorul: "In temnita am fost si ati venit la Mine". (Matei 25, 36). Asadar, Hristos a fost in temnita si este in temnita alaturi de cei care sufera pentru El! A stat in inchisoare, dar a fost inchis si cand a vegheat alaturi de toti Apostolii si de toti martirii crestini, inchisi si persecutati pentru el. Dar Hristos a fost si cu toti cei care au suferit prigoana comunista. Si parintele Arsenie a voit sa arate ca Hristos

e alaturi de cei multi si nevinovati azvarliti in temnite. Caci fresca a fost pictata in 1959, atunci cand crivatul ucigas al terorii comuniste se intetise. Parintele Arsenie n-avea cum sa nu se gandeasca la toate astea, mai ales ca fusese el insusi inchis. Stia ca Hristos este acolo, langa cei aflati dupa gratii. "Nimeni altcineva decat parintele Arsenie n-ar fi indraznit macar sa gandeasca, daramite sa si faca in acele timpuri de prigoana ucigasa o fresca uriasa cu Pruncul Iisus in straie de detinut". A fost un act de curaj venit dintr-o putere dumnezeiasca, prin care parintele a lasat o marturie in veac despre acele timpuri crunte.

"Ii pictez asa cum i-am vazut"

Dar parintele Arsenie a lasat mult mai mult la biserica Elefterie decat o marturisire de credinta si curaj. S-a petrecut acolo ceva care se intampla, de altfel, in aproape toata pictura lui. Explicatia - profunda si tulburatoare - a dat-o odata chiar parintele Arsenie, atunci cand a fost intrebat de mitropolitul actual al Ardealului, Laurentiu Streza, de ce picteaza astfel, surprinzator si depasind canoanele. "Mie asa mi s-a aratat Maica Domnului, asa l-am vazut pe Mantuitorul si eu ii pictez asa cum i-am vazut eu", a raspuns parintele. La fel spunea parintele si despre sfinti: ca ii picteaza cum i-a vazut aievea.

Icoana Fecioarei cu Pruncul, aflata deasupra altarului

Aceste cuvinte sparg o fereastră în Cer. Parintele, cu duhu-i vizionar, ajunsese în niste zone în care nimeni nu ajunge. Pictura lui nu-i doar o predică în imagini. Parintele chiar l-a văzut pe Pruncul Iisus învesmantat aievea în zeghe, ca într-o haină a durerii, pentru urgia ce-i potopise pe romani! Cu forța lui teologică, parintele nu s-a închis în canoanele severe și înghetate ale picturii din Erminiile bizantine. Dar el nici nu a inventat imagini, ci doar le-a transcris în frescă uriasă, așa cum numai el le-a văzut: Iisus în zeghe, ca un avertisment. Avertismentul lui Dumnezeu, întunecat de durerea Golgotei lumesti.

"Acum, ca povestea mea se apropie de sfârșit, aș vrea să vă mai spun că parintele Arsenie are o lucrare foarte mare de făcut pe Lumea asta", marturisește tânărul meu interlocutor. "A făcut-o și cât a trait și continua și acum, de acolo, din Cer. Și dacă parintele ne-a aratat câteva din picturile lui necunoscute în București, aceasta e doar o parte din planul pe care încă îl are - planul lui de semne și minuni pentru romani. Iar simbolul lui Iisus întărcuit în zeghe e valabil și azi, în vremuri de libertate. Azi, când credința pare iar ingradită, închisă după gratii de un nou ateism, ateismul acesta militant post-decembrist, un ateism secularizant, importat din Occident. Și care vrea să scoată din școli și icoanele și învățământul religios".

Adevărurile zugravite în pictura parintelui Arsenie Boca nu-s comode, cum nu erau nici predicile furtunoase, ținute la Sambata sau la Prislop, miilor de discipoli. Calugarul infocat și cu ochii de jar nu putea fi mintit și nu putea să ascundă adevărul. De altfel, el continua să fie incomod și după moarte, inclusiv pentru unii oficiali ai bisericii. În schimb, într-o măsură covășitoare, este extraordinar de iubit. Zeci de mii de oameni pornesc pe urmele lui în pelerinaje, la Sambata și la Prislop. Vizionar în timpul vieții, parintele le vede și din cer suferința. Împlineste, de fapt, ce le-a spus: "Rugăți-vă. De acolo, de sus, o să vă pot ajuta mai mult".

Acatistul Preacuviosului Parintelui nostru Arsenie Boca

Tropar glasul al VIII-lea

Intru tine, Parine, cu osardie s-a mantuit cel dupa chip. Caci luand Crucea ai urmat lui Hristos si lucrand ai invatat sa nu se uite la trup caci este trecator, ci sa poarte grija de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta si cu ingerii impreuna se bucura, preacuvioase Parinte Arsenie, duhul tau.

Condac 1

Preacuviosului Parintelui nostru si al multora luminator si indreptator de suflete, veniti fratilor sa-i aducem laude cu multumiri si sa-i cantam zicandu-i:

Bucura-te, sfinte preacuvioase Parinte Arsenie!

Icos 1

Din parinti binecredinciosi ai rasarit Parinte si ca un soare ai luminat si multe suflete necajite si ratacite, le-ai indreptat pe calea mantuirii. Pentru acestea toate noi iti aducem aceste laude:

- + Bucura-te, ca din parinti credinciosi ai rasarit.
- + Bucura-te, ca ei Iosif si Cristina s-au numit.
- + Bucura-te, ca maica ta Cristina, soare si luna a visat ca are in pantece, dupa ce te-ai zamislit.
- + Bucura-te, caci cu adevarat soare pentru noi ai fost.
- + Bucura-te, caci ca luna si soarele in viata ai luminat.

- + Bucura-te, al multora si al nostru luminator.
- + Bucura-te, ca pentru noi si pentru multi ai fost scump si sfant odor.
- + Bucura-te, soare din muntii Apuseni rasarit.
- + Bucura-te, luna din Vata de Sus.
- + Bucura-te, luceafar aparut in manastirea Brancoveanu.
- + Bucura-te, ca multe suflete ai adus la Domnul.
- + Bucura-te, Sfinte Preacuvioase Parinte Arsenie!

Condac 2

Din copilarie te-ai aratat odor luminat de Duhul Sfânt si parintii vazanda-te copil ales, te-au dat la scoala mai inalta, ca sa inveti a canta: Aliluia!

Icos 2

Terminand teologia, ai fost chemat la manastirea Brancoveanu de mitropolitul Nicolae Balan si fiind calugarit la Muntele Athos, ai fost trimis intr-o padure, unde Maicii Domnului te-ai rugat sa te dea in seama unui povatuitor induhovnicit.

Cu adevarat ai fost ascultat si cum numai o data pentru smerenie ai spus aceasta, noi iti aducem laude zicand:

- + Bucura-te, Parinte, ca Maica Domnului te-a ascultat.
- + Bucura-te, ca Maica Domnului la tine a venit.
- + Bucura-te, caci pe munte inalt de mana te-a dus.
- + Bucura-te, ca te-a urcat pana sus.
- + Bucura-te, ca acolo in grija sfintilor ce au trait pe pamant acum 200 de ani, te-a dat.
- + Bucura-te, ca apoi Maica Domnului s-a facut nevazuta.
- + Bucura-te, ca muntele intre doua prapastii era.

- + Bucura-te, ca urcand, frica nu-ti mai era.
- + Bucura-te, ca mare dar din Cer ai primit.
- + Bucura-te, ca dar de proorocie ai primit.
- + Bucura-te, ca pe multi i-ai luminat.
- + Bucura-te, Sfinte Preacuvioase Parinte Arsenie!

Condac 3

Ai spus Parinte, ca Domnului Isus in padure mult te-ai rugat, sa iti trimita in cale un bun povatuitor, dar nu ai fost ascultat, iar dupa un timp, ti-ai dat seama ca El are o mama buna, care mijloceste pentru noi si cu lacrimi te-ai rugat ei.

Atunci, ea de mana te-a rugat si sfantului din varful muntelui in grija te-a dat, iar noi minunandu-ne de asa mare dar, iti cantam: Aliluia!

Icos 3

Dupa un an, ai venit de la muntele Athos la Manastirea Brancoveanu si incepand munca de duhovnic, infricosat te-ai aratat noua multora care veneam la marturisit, caci mai dinainte numele ni le stiai si faptele le descopereai, iar noi de darul ce-l aveai, iti cantam:

- + Bucura-te, ucenicul Maicii Sfinte.
- + Bucura-te, ca dar de prooroc ai primit.
- + Bucura-te, ca multora pe nume le spuneai.
- + Bucura-te, ca faptele si pacatele le descopereai.
- + Bucura-te, ca si sfarsitul unei fete i-ai spus.
- + Bucura-te, ca ea venise sa te ispiteasca.
- + Bucura-te, ca i-ai spus sa se pregateasca.
- + Bucura-te, ca mirele ei este pe cale si vine sa o duca.
- + Bucura-te, ca moartea dupa putin timp a dus-o.

- + Bucura-te, ca noi tare ne-am minunat.
- + Bucura-te, ca multa lume te-a laudat.
- + Bucura-te, Sfinte Preacuvioase Parinte Arsenie!

Condac 4

Facandu-te preot si duhovnic si incapand lumea a se marturisi, doar pe unii ai impartasit, povatuindu-l sa nu mai pacatuiasca si sa cante lui Dumnezeu: Aliluia!

Icos 4

Multi dintre credinciosi s-au dat iarasi la rautati dupa ce i-ai impartasit, iar tu Parinte simtind cu duhul rautatile lor, te-ai rugat lui Dumnezeu sa-ti descopere pricina pentru care nu se lasa de pacate. Si acestea ti s-au arata si noua ni le-ai spus, pentru care te laudam, zicand:

+ Bucura-te, ca in gradina manastirii stand in amiaza mare, nor negru ai vazut pe munte.

+ Bucura-te, ca in nor mare galagie ai auzit.

+ Bucura-te, ca norul in doua s-a despartit.

+ Bucura-te, ca in mijlocul norului pe un scaun infricosat, pe satana de o ceata draceasca l-ai vazut inconjurat.

+ Bucura-te, ca viclesugul lor l-ai auzit, cum ca nu ar fi rai si iad si nici o alta viata.

+ Bucura-te, ca si al treilea viclesug l-ai auzit, de a lasa oamenii pocainta pana la batranete.

+ Bucura-te, ca acestea toate oamenilor in predici le-ai spus.

+ Bucura-te, Sfinte Preacuvioase Parinte Arsenie!

Condac 5

Auzind multe lume de darul tau, Parinte, venea sa-ti auda cuvantul, invataturile si sfaturile ce le dadeai, iar noi te laudam cantand: Aliluia!

Icos 5

Pe aceia ce nu se potriveau in casatorie ii opreai, celor ce li se furau, pe hoti ii descopereai, cand era seceta ploaie de la Dumnezeu cereai; pentru toate acestea iti cantam:

- + Bucura-te, ca celor casatoriti cele de folos le spuneai.
- + Bucura-te, ca de la casatorie nepotrivita ii opreai.
- + Bucura-te, ca pe cei ce furau, ii descopereai.
- + Bucura-te, ca pe hoti cu balndete ii indemnai sa intoarca cele furate.
- + Bucura-te, ca fiind seceta mare, pe munte te-ai suit rugandu-te sa ploua.
- + Bucura-te, caci cunosteai cele ascunse ale oamenilor.
- + Bucura-te, caci cuvant ai auzit de la Dumnezeu, ca sa te rogi de oameni ca sa-si indrepte viata.
- + Bucura-te, ca ploaie mare a venit.
- + Bucura-te, ca lumea s-a inveselit.
- + Bucura-te, ca pe saraci ai miluit.
- + Bucura-te, ca ai spus cele ce vor sa fie.
- + Bucura-te, luminat propovaduator.
- + Bucura-te, Sfinte Preacuvioase Parinte Arsenie!

Condac 6

Celor ce vroiau sa se faca preoti si veneau la tine, le dadeai sfaturi si povete, minunandu-se si cantand lui Dumnezeu: Aliluia!

Icos 6

Fiind intrebat Preacuvioase Parinte de cei ce doreau sa fie preoti, cu ce pot ei dovedi la cei care nu cred ca este Dumnezeu, le-ai spus foarte intelept si cu adevarat, ca prin viata si prin felul lor de traire duhovniceasca pot dovedi ca Dumnezeu exista, pentru care noi ne minunam si cantam acestea:

- + Bucura-te, om dumnezeiesc in trup pamantesc.
- + Bucura-te, ca ai fost inger in trup.
- + Bucura-te, ca numai la fata daca te vedeam, ne umileam.
- + Bucura-te, ca viitorul multora le-ai spus.
- + Bucura-te, ca pe multi i-ai indemnat sa urmeze pe Isus.
- + Bucura-te, ca pe multi calugari i-ai facut.
- + Bucura-te, ca obste de calugari ai strans.
- + Bucura-te, ca si obste de maici ai format.
- + Bucura-te, ca prin multe incercari ai trecut.
- + Bucura-te, ca ispite de tot felul ai rabdat.
- + Bucura-te, ca si la inchisoare si la munci grele ai fost pus.
- + Bucura-te, Sfinte Preacuvioase Parinte Arsenie!

Condac 7

Ai spus Parinte, caci cunosti pe oameni pe fata, care se mantuiesc, ca cei care duc o viata de rugaciune fiind tot timpul cu gandul la Dumnezeu, le se zugravesc in lumina ochilor chipul lui Hristos si tu Parinte, cu darul duhului ce-l aveai, vedeai aceasta; de aceea noi te laudam zicand:

- + Bucura-te, caci cunoasteai cele ascunse ale oamenilor.
- + Bucura-te, ca stiai daca se mantuiesc.
- + Bucura-te, ca le spuneai ce sa faca in viata.
- + Bucura-te, ca tinerii veneau sa-i povatuiesti.
- + Bucura-te, ca unii veneau sa-i binecuvantezi.
- + Bucura-te, ca pe femeile care se vopseau le certai.

- + Bucura-te, ca pe saraci de la lacomie ii opreai.
- + Bucura-te, ca pe fumatori de la fumat ii opreai.
- + Bucura-te, invatator de cele sfinte.
- + Bucura-te, vazatorule ale celor nevazute.
- + Bucura-te, ca acum in cer te odihnesti.
- + Bucura-te, Sfinte Preacuvioase Parinte Arsenie!

Condac 8

Fiind razboi mare, veneau la tine Parinte, tinerii care trebuiau sa plece la razboi ca sa te rogi pentru ei, iar tu cunosteai care scapau cu viata si noi ne minuma cantandu-ti: Aliluia!

Icos 8

Parinte, la cei ce stiai ca vor muri in razboi le dadeai mana de o sarutau, iar celor care stiai ca raman in viata nu le dadeai mana, iar ei intristindu-se te intrebau de ce nu le dadeai mana iar tu Parinte le spuneai: "Cu voi ma mai intalnesc, iar cu aceia nu." Pentru aceasta te laudam cantand:

- + Bucura-te, vazatorule al vointei lui Dumnezeu.
- + Bucura-te, vazatorule al celor viitoare.
- + Bucura-te, ca vedeai viata omului.
- + Bucura-te, ca stiai sfarsitul vietii lui.
- + Bucura-te, ca noi mult ne minunam.
- + Bucura-te, ca pe Domnul, pentru tine il laudam.
- + Bucura-te, ca acum in ceruri dantuiesti.
- + Bucurat-te, caci cu ingerii te veselesti.
- + Bucura-te, caci cu Heruvimii acum slujesti.
- + Bucura-te, indreptatorule al credintei.
- + Bucura-te, Sfinte Preacuvioase Parinte Arsenie!

Condac 9

Venit-au Parinte la manastire, intr-o zi de Rusalii, Oastea Domnului si o unitate militara, iar tu ai zis: "Iata ca s-a intalnit Oastea Domnului cu oastea tarii, ca sa cante lui Dumnezeu: Aliluia!"

Icos 9

Facandu-se utrenia in biserica, ai iesit Parinte cu cantaretii si cu toti credinciosii ca sa savarsesti Litrughie pe altarul din fata manastirii si fiind langa tine cantaretul care era indoit de credinta, te-a vazut inconjurat de flacari de foc, care erau darul Duhul Sfânt. Atunci el s-a inspaimantat si a strigat, iar tu l-ai oprit sa nu spuna, doar ca simteai ca te arde ceva; de aceea noi te laudam, zicand:

- + Bucura-te, locasul Duhului Sfânt.
- + Bucura-te, ca ai vazut Duhul Sfânt fiind pe pamant.
- + Bucura-te, ca prin acest duh ai proorocit.
- + Bucura-te, caci cu Duhul pe oameni ai povatuit.
- + Bucura-te, caci cu Duhul Sfânt, stalp ai bisericii ai fost.
- + Bucura-te, caci cu Duhul ca o trambita ai rasunat.
- + Bucura-te, caci cu trambita Duhului pe multi i-ai adunat.
- + Bucura-te, vioara care cantai cu Duhul.
- + Bucura-te, ca prin tine s-a veselit vazduhul.
- + Bucura-te, ca turma de oi cuvantatoare ai adunat.
- + Bucura-te, Parinte de Duhul Sfânt inteleptit.
- + Bucura-te, Sfinte Preacuvioase Parinte Arsenie!

Condac 10

Venit-a Parinte, in timpul unei Sfinte Liturghii, o femeie sa-ti spuna necazul ce-l avea si te tulbura cu nerabdarea ei, iar tu Parinte simtind din Sfantul Altar, ai oprit slujba si ai strigat la ea sa inceteze cu nerabdarea si ai spus la toti de ce a venit, ca sa cantam: Aliluia!

Icos 10

Ai spus Parinte ca femeia a venit deoarece a pierdut 20.000 de lei si ca acei bani cu care cele doua fete ale ei trebuiau sa-si creasca copiii pe care n-au voit sa-l nasca si i-au avortat. De aceea spor in casa nu vor mai avea, caci sufletele copiilor striga razbunare asupra parintilor, iar noi ne minunam de darul tau, zicand:

- + Bucura-te, vazatorul pacatelor omenesti.
- + Bucura-te, mustructorul celor nelegiuiti.
- + Bucura-te, indreptatorul celor rataciti.
- + Bucura-te, luminatorul celor de rea credinta.
- + Bucura-te, ca ai descoperit cele ascunse.
- + Bucura-te, luminatorul multora departati de credinta.
- + Bucura-te, alinatorul multora in suferinta.
- + Bucura-te, pastorule al turmei lui Hristos.
- + Bucura-te, si ne fi si noua de folos.
- + Bucura-te, Sfinte Preacuvioase Parinte Arsenie!

Condac 11

Inzestrat ai fost cu multe daruri Parinte, de la Dumnezeu, caci si apa ca Moise ai facut sa izvorasca din stanca, cu preotie ai fost incununat, cu darul proorocirii, cu milostivire, blandete si bun povatuitor, de aceea noi te laudam cantand lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul 11

Ai avut Parinte dar de a predica si de a talcui Sfanta Evanghelie a lui Hristos, luminind multe suflete, abatandu-le de la ratacire si indreptandu-le la calea mantuirii. Pentru toate acestea, laude iti aducem tie, zicand:

- + Bucura-te, predicator bun al lui Hristos.
- + Bucura-te, ca multora ai fost de folos.
- + Bucura-te, ca de la rautati pe multi i-ai oprit.
- + Bucura-te, ca pe tinerii casatoriti la nastere de copii i-ai indemnat.
- + Bucura-te, ca la milostenie i-ai povatuit.
- + Bucura-te, ca biserica le-ai spus sa o cerceteze.
- + Bucura-te, ca in sarbatori le-ai spus sa nu lucreze.
- + Bucura-te, ca poruncile le-ai spus sa le implineasca.
- + Bucura-te, ca pe bolnavi le-ai spus sa-i cerceteze.
- + Bucura-te, ca sfaturile bisericii le-ai spus sa le urmeze.
- + Bucura-te, Sfinte Preacuvioase Parinte Arsenie!

Condac 12

In satul Draganescu de langa Bucuresti, ai pictat biserica si cei ce o viziteaza se mira de talentul ce l-ai avut, caci privind pe sfinti li se pare ca sunt vii, de aceea cu totii ne minunam si te laudam zicand: Aliluia!

Icos 12

Minunat pictor ai fost de icoane, de biserici si de suflete, ca biserica nespus de frumoasa ai pictat si multa lume merge sa o vada, iar de frumusetea ei se minuneaza cantand asa:

- + Bucura-te, iscusit pictor de biserici.
- + Bucura-te, pictor foarte minunat.
- + Bucura-te, ca si in suflete pe Hristos l-ai pictat.

- + Bucura-te, ca glas de la Domnul ai auzit ca sa pictezi si suflete.
- + Bucura-te, ca te-ai silit ca pe Hristos sa-l urmezi.
- + Bucura-te, ca noua si multora pilda te-ai facut.
- + Bucura-te, ca ai primit veste ca viata iti este pe sfarsite.
- + Bucura-te, ca ne-ai spus asta mai inainte.
- + Bucura-te, ca ai zis ca mai ai trei calendare.
- + Bucura-te, ca ne-ai dat pilda de rabdare.
- + Bucura-te, ca in ceasul mortii ai stiut unde te duci.
- + Bucura-te, Sfinte Preacuvioase Parinte Arsenie!

Condac 13

O, preaminunate Parintele nostru Arsenie, primeste aceste laude si multumiri de la noi nevrednicii robii tai, rugandu-te sa fi mijlocitor pentru noi inaintea Domnului Hristos, ca sa ne invredniceasca si pe noi vietii celei fericite si impreuna cu tine sa cantam in veci: Aliluia! (Acest condac se zice de trei ori)

Apoi, Icosul 1 si Condacul 1

RUGACIUNE

Doamne Isuse Hristoase, primeste ostenelile, slujbele si sfintele rugaciuni ale robului Tau, Parintele nostru Arsenie, care mult s-a ostenit si a slujit Tie, ca sa-ti castige suflete, intorcandu-le de la viata si faptele cele pacatoase ale lor, caci si de moarte, de cateva ori a surprins si a scapat o tanara in momentele cand vroia sa se sinucida si pilda de rabdare si de dragoste parinteasca ne-a dat.

Te rugam Stapanule, ajuta-ne sa slujim si noi cu dragoste, curatie trupeasca si sufleteasca, prin rugaciuni neincetate sa te marim, sa te

binecuvantam si sa urmam sfaturile robului Tau, Parintele nostru Arsenie, pe care il rugam:

“Roaga-te Sfinte Preacuvioase Parinte Arsenie, ca si noi in viata ce ne-o petrecem, sa implinim poruncile Domnului si sfaturile ce ni le-ai dat si invataturile, din multele si minunatele predici pe care ni le-ai spus, pomenindu ne acum in Imparatia Cerurilor, unde te veselesti cu toti sfintii si cu Preasfanta

Nascatoare de Dumnezeu, care te-a incredintat in muntele Athos, sfantului care traise acolo cu 200 de ani in urma si cu tine sa ne veselim, in veci, Amin.”

Manastirea Brancoveanu

28 noiembrie 1991

Ieromonah Dometie Moian

Toate aceste articole au fost luate de la următoarele adrese
www.arsenieboca.ro
<http://parintelearsenie.bloggerul.ro/>
<http://www.formula-as.ro/2004/634/spiritualitate-39/la-viforata-pe-urmele-parintelui-arsenie-boca-5383>

Cărți

Părintele ARSENIE BOCA CĂRAREA IMPĂRĂȚIEI

Părintele ARSENIE BOCA CUVINTE VII

Părintele Arsenie "Omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur"

SEMINȚE DUHOVNICEȘTI-UN CAIET AL PĂRINTELUI ARSENIE

**Parintele Arsenie Boca, mare îndrumător de suflete din sec. XX –
O sinteză a gândirii Parintelui Arsenie în 800 de capete
Editura Teognost, Cluj-Napoca, 2002**

**Parintele Arsenie Boca un sfânt al zilelor noastre, Dan
Lucinescu- editura Siaj, 2009, pp.53-55**

Noi marturii despre Parintele Arsenie Boca –Editura Agaton 2005

Marturii din Tara Fagarasului despre parintele Arsenie Boca

Alte marturii despre Parintele Arsenie Boca

[Parintele Arsenie Boca, obiectivul Bratu](#) Editura: [PATMOS](#) 2009

**Catisme ale Parintelui Arsenie Boca pe muntele Athos [Pr. Nicolae
Streza](#) Editura: [Credinta Stramoseasca](#)**